

Mauricio Morales Presente!

Εκδόσεις Μαύρη Διεθνής

Περιεχόμενα

Πώς δημιουργήθηκε το σκεπτικό των εκδόσεων “ Μαύρη Διεθνής”	σελ. 5
Αντί προλόγου	σελ. 7
Εισαγωγή	σελ. 11
Ποιήματα	σελ. 18
Μερικά χύμα λόγια	σελ. 28
Αλληλογραφία με τον Axei Osorio	σελ. 29
Μουσική	σελ. 35
Μερικά γραπτά που βρέθηκαν	σελ. 39
Συζητήσεις	σελ. 43
Ιστορίες	σελ. 48
Η Rayén και το πνεύμα του ποταμού	σελ. 55
Αγάπη, Χάος και Αναρχία	σελ. 72
Λόγια από τα αδέρφια σου	σελ. 74
Η φωτιά διαδίδεται	σελ. 82
Αντί epilόγου	σελ. 111

Η μετάφραση στα ελληνικά έγινε από τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και η επιμέλεια από το Ισπανικό πρωτότυπο από συντρόφους τους οποίους και ευχαριστούμε θερμά.

Πηγή για τις προκηρύξεις:
contrainfo.espiv.net

Πώς δημιουργήθηκε το σκεπτικό των εκδόσεων “Μαύρη Διεθνής”

Σίγουρα έχουμε πολλά ακόμα να πράξουμε κι άλλα τόσα να πούμε. Το ζητούμενο πολλές φορές όμως είναι η απάντηση στο ερώτημα “πού στοχεύουμε;”.

Από την πρώτη κιόλας μέρα της φυλάκισης του καθενός από εμάς δεν πάψαμε ποτέ να επιζητούμε τη συνέχιση παραγωγής του λόγου και των προταγμάτων μας. Μέσα από κείμενα, προκηρύξεις, σκέψεις, συζητήσεις πάνω σε άλλα κείμενα, μπροσούρες, μεταφράσεις... Φυσικά, δεν ξεχάσαμε ούτε ξεχνάμε ότι η θεωρία είναι ένα εργαλείο που μόνο όταν συνδυάζεται με την αντίστοιχη πράξη αποκτά το αυθεντικό της νόημα. Ποτέ δεν θελήσαμε να αρκεστούμε σε ακίνδυνες θεωρητικές αναζητήσεις, ούτε πιστέψαμε ότι οι πράξεις μιλάνε από μόνες τους.

Μπορεί να φυλάκισαν τα σώματά μας αλλά όχι τις ιδέες μας, τις αντιλήψεις και τις αξίες μας, που θα συνεχίσουν να δραπετεύουν μέσα από διάφορα εγχειρήματα ανυποταξίας.

Ένα από αυτά τα εγχειρήματα είναι η δημιουργία των εκδόσεων “Μαύρη Διεθνής”, που στηρίζεται τόσο από εμάς, τα φυλακισμένα μέλη της Αναρχικής Επαναστατικής Οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, όσο και από ορισμένους συντρόφους που κάθε μέρα, κάθε στιγμή, ενσαρκώνουν έμπρακτα την αξία της ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ. Μαζί με αυτούς τους συντρόφους επιθυμούμε να δημιουργήσουμε ένα αναρχικό εκδοτικό πείραμα που δεν περιορίζεται μόνο στον ελλαδικό χώρο αλλά δοκιμάζει να διαχυθεί στο διεθνές δίκτυο αναρχικών, στην πραγματική Μαύρη Διεθνή, που σήμερα εν έτει 2012 είναι πλέον μία εφικτή πραγματικότητα.... Άλλωστε μέσα από αυτή την προοπτική εμπνευστήκαμε και το όνομα των εκδόσεων, επιθυμώντας η “Μαύρη Διεθνής” να μην περιοριστεί σε ράφια και βιβλιοθήκες, αλλά να αναζητήσει το αυθεντικό της νόημα έξω στους δρόμους, εκεί που γράφεται η Ιστορία της Αναρχικής Ανταρσίας και της διαρκούς εξέγερσης.

Πώς λειτουργούν οι εκδόσεις “Μαύρη Διεθνής”

Κατά την πραγμάτωση των εκδόσεων συναντάμε δυσκολίες τις οποίες σκοπεύουμε να αντιμετωπίσουμε με ειλικρίνεια. Οι απόψεις μας για τα αυτόοργανωμένα, και προφανώς, αντιεμπορευματικά εγχειρήματα είναι πάγιες και μπορούν να επικοινωνηθούν εύκολα, με δυο λόγια. Δεν Πουλάμε, Μοιραζόμαστε. Για εμάς ιδεατό θα ήταν να λειτουργούν οι εκδόσεις με χρήματα απαλλοτριωμένα από τον εχθρό. Έτσι επιτυγχάνεται ευκολότερα όχι μόνο η έκδοση των βιβλίων, αλλά ουσιαστικότερα, η καλύτερη αξιακή σύνδεση του εγχειρήματος με τον Αναρχικό Αγώνα. Τώρα όμως ερχόμαστε αντιμέτωποι με την εξαναγκαστική συνθήκη του εγκλεισμού, η οποία δεν μας αφήνει χώρο ώστε να λειτουργήσουμε ακριβώς όπως θα επιθυμούσαμε. Αναγκαζόμαστε λοιπόν για τη χρηματοδότηση των εκδόσεων και τη διανομή των βιβλίων να βάλουμε ένα προαιρετικό αντίτιμο. Ένα αντίτιμο στο οποίο όμως μπορεί ο καθένας να παρέμβει με όποιον τρόπο επιθυμεί. Επεξηγηματικά, σε αυτοοργανωμένους χώρους η διάθεση των βιβλίων-εντύπων θα συνοδεύεται από ένα κουτί όπου ο καθένας θα μπορεί να συνεισφέρει ανεξαρτήτως της προτεινόμενης αξίας που θα έχει καθοριστεί από εμάς. Όσο για τα βιβλιοπωλεία μπορεί κάλλιστα να χρησιμοποιηθούν οι εκδόσεις και ως εξάσκηση για απαλλοτρίωση...

Τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς

Αντί προλόγου

Είναι δύσκολο να γράφεις για έναν Σύντροφο που δεν γνώρισες ποτέ. Ακόμη και σήμερα έχουμε στο στόμα την πικρή γεύση της καταραμένης είδησης που ερχόταν από τη μακρινή Χιλή. Ένας σύντροφος έχασε τη ζωή του από έκρηξη βόμβας που μετέφερε ο ίδιος για να την τοποθετήσει σε στρατόπεδο μπάτσων.

Το όνομα του ήταν Mauricio Morales.

Ένα όνομα που από εκείνη την ώρα βρίσκεται συχνά στα χείλη μας, στις προκηρύξεις μας, στα κείμενά μας. Ένα όνομα που μας συνόδευε στις άνομες διαδρομές όταν κουβαλούσαμε τις δικές μας βόμβες, όταν τα σακ βουαγιαζ μας βάραιναν επικίνδυνα γεμάτα με τα εκρηκτικά μας και τα όπλα μας μας κρατούσαν συντροφιά.

Mauricio Morales δεν είναι απλά ένα όνομα, είναι ένας άγνωστος φίλος, ένας σύντροφος αδερφός που χωρίς να έχουμε συναντηθεί ποτέ βαδίζουμε σε κοινές διαδρομές, μοιραζόμαστε τις ίδιες άγριες νύχτες, αγαπάμε τις εκκωφαντικές εκρήξεις που συνεχίζουν να φωνάζουν «είμαστε ακόμα ζωντανοί στον κόσμο σας».

Πάντα υπάρχουν οι δυνατές στιγμές που ενώνουν παράλληλες τροχιές και ιστορίες. Πόσες φορές φιλοξενήσαμε νοστά τους “προγόνους” μας τον Εμίλ Ανρύ, τον Ραβασόλ, τον Σεβερίνο Ντι Τζιοβάνι, τον Ρένζο Ναβατόρε και τα αδέρφια μας που “έφυγαν” νωρίς όπως ο Mauri, στο τραπέζι μας, στις θυελλώδεις συζητήσεις μας, στις λυσσασμένες επιθυμίες μας, στις αγωνίες μας, στα μάτια που κοκκινίζουν και στα χέρια που ιδρώνουν από την ένταση καθώς συναρμολογούμε ένα καινούριο εκρηκτικό μηχανισμό ή καθαρίζουμε τα όπλα μας.

Εκεί που καταστρώνουμε νέα σχέδια ανατροπής και επίθεσης, μνήμη και παρόν γίνονται ένα. Μπορεί σύντροφοι όπως ο Mauri να μην βρίσκονται δίπλα μας, όμως είναι παρόντες.

Γιατί τέτοιοι άνθρωποι με την τόλμη τους κάνουν τα αστέρια να λάμπουν. Για αυτό τους κουβαλάμε μέσα στην καρδιά μας. Οι αναρχικοί της πράξης είμαστε φτιαγμένοι από παράξενο υλικό και ίσως ο περισσότερος κόσμος να μην αντιλαμβάνεται την τρέλα μας. Ίσως αρκετοί στο πρόσωπο του Mauri να βλέπουν έναν νεαρό που σκοτώθηκε μάταια. Είναι όλα αυτά τα κουρασμένα μυαλά που προσκυνούν την ήττα που κηρύττει ότι “ αυτός ο κόσμος δεν αλλάζει και κάθε αγώνας είναι μάταιος”.

Το μόνο σίγουρο είναι πως η ζωή δεν κερδίζεται ούτε με παρακάλια, ούτε με προσευχές. Θέλει τα χέρια μας να αρπάζουν την φωτιά, τα μάτια μας να ατενίζουν το χάος και την καρδιά μας να πάλλεται στο ρυθμό της αναρχικής καταστροφής και της άγριας ύπαρξης.

Ο Mauricio το γνώριζε αυτό και έζησε στα άκρα ως αναρχικός της πράξης, ως σύντροφος-αδερφός.

Για αυτό ο θάνατός του αποκτά ένα ιδιαίτερο βάρος. Το βάρος της απώλειας. Όμως η απουσία του Mauri δεν είναι λόγος για δάκρυα.

Αντίθετα γίνεται φωτιά αναμμένη στο στουπί από μολότοφ στο Σαντιάγκο, πυροκροτητής αγκαλιασμένος με καλώδια σε βόμβα στην Αθήνα, σφαίρα στη θαλάμη που σημαδεύει τον εχθρό, λίμα απόδρασης από τα κελιά που μας κρατούν αιχμάλωτους στη φυλακή, χαμόγελα στα χείλη κάθε γνωστού και άγνωστου αναρχικού της πράξης.

Κι αν έχουμε πόνο κλαίμε, κι αν έχουμε χαρά γελάμε γιατί ξέρουμε πως έχουμε πόλεμο και οι απώλειες είναι μέσα στη ζωή μας όμως ποτέ δεν αδειάζουν την καρδιά μας.

Κουβαλάμε αυτές τις απουσίες μέσα μας, στην παρανομία, στην φυλακή, στην σιωπή, στην κραυγή μας και κρατάμε τη μνήμη των συντρόφων μας ανέπαφη.

Φυσικά δεν χρειαζόμαστε ούτε ήρωες, ούτε αγίους. Ο Mauricio είναι ένας από εμάς. Ακόμα και οι δεκάδες επιθέσεις που έχουν αφιερωθεί στον Mauri, δεν έγιναν στο όνομά του, έγιναν μαζί με αυτόν. Γιατί είναι πάντα μαζί μας και μοιραζόμαστε το ίδιο τρελό όνειρο, την διαρκή εξέγερση ενάντια στην κοινωνική μηχανή.

Στην αδιάκοπη πορεία για την αναρχία, το χαμόγελο κι ο θάνατος του Mauri έδωσε μια νέα ώθηση.

Για την Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς ο Mauricio Morales αποτελεί την πρόσκληση να δυναμώσουμε ακόμα περισσότερο την στρατηγική της διεθνής αναρχικής αλληλεγγύης.

Ήταν η αφορμή για μια πρώτη επαφή και γνωριμία με τους συντρόφους της Χιλής, της Βολιβίας, του Μεξικού, του Περού, της Αργεντινής, της Ουρουγουάης. Κάθε πράξη επίθεσης από τη Χιλή ως την Ελλάδα και από την Ιταλία ως το Μεξικό προωθεί το στοίχημα της Μαύρης Διεθνούς των Αναρχικών της Πράξης. Παράλληλα η FAI (Ατυπη Αναρχική Ομοσπονδία) - IRF (Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο) διευρύνεται με έναν χαοτικό και απρόβλεπτο τρόπο σχηματίζοντας διεθνώς νέους πυρήνες που επιτίθενται με το μαχαίρι στα δόντια ενάντια στον πολιτισμό της εξουσίας.

Νέοι σύντροφοι οπλίζονται και κουβαλούν βόμβες γεμάτες με όνειρα, επιθυμίες, αγωνίες, σκέψεις, στις ίδιες διαδρομές που βάδισε και ο Mauri σε μία μάχη που δεν τελειώνει ποτέ...

Presente!

Όπως είχαμε γράψει στην προκήρυξη της Σ.Π.Φ. για την τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στο προξενείο της Χιλής λίγο καιρό μετά το θάνατο του Mauri "Κάθε επίθεση (...) είναι ο καθρέφτης μας, μεταμφιεσμένος σε βόμβα, πιστόλι, εμπρηστικό μηχανισμό, που μας απελευθερώνει.

Δεν μπορείτε να τον κολλήσετε στον τοίχο, ούτε να τον κρεμάσετε στην κρεβατοκάμαρα, όμως μπορείτε να σκύψετε από πάνω του και να αναζητήσετε τους εαυτούς σας. Τι είναι πιο απελευθερωτικό άλλωστε από την επίθεση; όπως κάθε καθρέφτης έτσι και ο δικός μας βοηθάει να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Είμαστε βέβαιοι ότι αρκετοί και μαζί τους και εμείς θα γίνουμε καλύτεροι... γιατί έτσι νοιώθουμε και κατανοούμε τις απώλειες μας...

1 λεπτού σιγή για τον σύντροφο Maurício... 30 λεπτά προθεσμία για την έκρηξη... μία ζωή στην επίθεση..."

*Τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς
FAI- IRF*

Η κηδεία του Μάουρι

Εισαγωγή

Απ' το 2004 [στη Χιλή], διάφορες ομάδες αναρχικών και αντιεξουσιαστών έχουν λάβει μια συγκεκριμένη επιθετική στάση ενάντια στις δομές του κεφαλαίου. Εκρήξεις και εμπρησμοί έχουν χρησιμοποιηθεί ενάντια σε τράπεζες, αστυνομικά τμήματα, αρχηγεία ερευνών, θεσμικά κτίρια, γραφεία εφημερίδων, κολώνες ηλεκτρισμού, και εκκλησίες. Οι στόχοι αυτών των εξεγερμένων δεν είχαν όρια.

Ο τύπος μέτρησε σκληρά εκατό εκρήξεις που αναλήφθηκαν από αντιεξουσιαστικές ομάδες. Οι εξουσιαστές ένιωσαν την έκρηξη και ανταποκρίθηκαν χωρίς αναστολές. Προσέλαβαν τρεις ειδικούς εισαγγελείς με αποκλειστική αφοσίωση, για να ερευνήσουν και να εντοπίσουν τους αυτουργούς αυτών των διαφορετικών επιθέσεων.

Διαδίδουν πως όταν κάνουν μια σύλληψη θα ρίξουν πάνω του ή πάνω της την «πλήρη δύναμη του νόμου», πχ. τον αντιτρομοκρατικό νόμο που περιέχει περισσότερες επιβαρυντικές διατάξεις απ' όσες θα μπορούσε να εφεύρει κάποιος.

Το κτήνος διψούσε για αίμα. Μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα, υπέφερε την ταπείνωση μέσα από νέες επιθέσεις. Οι εξουσιαστές θα ήξεραν πως να διορθώσουν αυτή τη ντροπή, όταν τελικά είχαν ένα συλληφθέντα να στριφογυρίζει μέσα στα δόντια τους. Ένα όνομα και ένα πρόσωπο πάνω στο οποίο θα ξεφορτώσουν το οπλοστάσιο τους.

Απειλή με την απειλή, ούτε οι εξουσιαστές ούτε οι εισαγγελείς, ούτε η αστυνομία, ούτε κανένας από τους οργανισμούς πληροφοριών είχαν καταφέρει να αναγνωρίσουν ή να συλλάβουν κάποιον που παρενέβη τον νόμο. Αντιμετωπίζοντας αυτή την κατάσταση η κυβέρνηση από τα φερέφωνα της θέσμιση μια περίοδο δύο μηνών μέσα στην οποία ήθελε να πάρει συμπαγή αποτελέσματα. Στρίμωξαν τους εισαγγελείς και απαίτησαν αίμα.

Αντιμετωπίζοντας αυτή την πίεση, ο Chañuán (ο επικεφαλής εισαγγελέας) μπορούσε μόνο να εκσφενδονίζει απειλές στην τηλεόραση, ενώ ο Jacir και ο Armendaúz (εισαγγελείς με αποκλειστικοί στην υπόθεση), επέλεξαν να είναι σιωπηλοί. Καλύτερα να μένεις σιωπηλός απ' το να συνεχίζεις να φαίνεσαι γελοίος.

Το έτος 2008 φτάνει στο τέλος του με ένα συμβάν σαν βγαλμένο από αστυνομικό ρεπορτάζ, δημιουργώντας μια πιο εμβριθή επίπτωση, απ' ό, τι θα μπορούσε να φανταστεί κάποιος.

Ο αυτοαποκαλούμενος αναρχικός Gustavo Fuentes Aliaga (ο οποίος εξέτιε μια μειωμένη ποινή για κατοχή μοτότοφ και ο οποίος σε πολλές περιπτώσεις έχει αναγνωριστεί από τα ΜΜΕ εξαιτίας των δημοσιοποιημένων του καταδικών για διακίνηση ναρκωτικών και σύγκρουση με τους carabineros), μαχαίρωσε τη σύντροφο του και τράπηκε σε φυγή, πιστεύοντας πως έχει πεθάνει.

Αυτή η πράξη δημιούργησε την τέλεια δικαιολογία για να γίνουν εισβολές σε διάφορες καταλήψεις. Στην υποτιθέμενη έρευνα για τον «El Grillo»(ο γρύλος), πήγανε και μπήκανε σε σπίτια που σύχναζε αλλά και σε αυτά που περνούσε λίγο χρόνο.

Δεν έψαχναν γι' αυτόν όπως επαληθεύτηκε αργότερα. Τίποτα δεν πάρθηκε από τα σπίτια που εισέβαλλαν πέρα από ποδήλατα, ρούχα, εργαλεία, γκαζάκια, αναρχικό υλικό κλπ. Αυτό που σκόπευαν ήταν να επαληθεύσουν τις ήδη γνωστοποιημένες θέσεις πως οι καταλήψεις και οι εκρήξεις πήγαιναν μαζί μέσα σε μια αλάνθαστη εξίσωση.

Έψαξαν για τους ενόχους μέσα στους χώρους των καταλήψεων, έτσι ώστε να σβήσουν τη δίψα τους για εκδίκηση.

Τελικά ο El Grillo συλλαμβάνεται (πολύ πριν κάνουν διάφορες εισβολές σε σπίτια), και μετά από αρκετούς μήνες στη φυλακή, η εξουσία γνωστοποιεί πως το υποκείμενο της ανάκρισης, συνεργάζεται με την αστυνομία. Μέσα στη παραφροσύνη του παραδέχεται αρκετές βομβιστικές επιθέσεις και υποδεικνύει τη μαχαιρωμένη του σύντροφο ως υπεύθυνη για κάποιες άλλες επιθέσεις. Αφότου έμαθε ότι είχε επιβιώσει, τα πήρε όλα πίσω, ανακηρύσσοντας τον εαυτό του αθώο, υπονομεύοντας όσα είχε ήδη δηλώσει.

Οι αναφορές της αστυνομίας δηλώνουν αργότερα πως δεν είχε καμία εμπλοκή σε άμεσες δράσεις. Ότι ήταν απλώς σε παραλήρημα αυτοανάδειξης, φαντάσου!

Πώς συνεργάστηκε; Παραδίδοντας πληροφορίες για το πώς λειτουργεί αυτό το είδος αναρχικής οργάνωσης. Ρίχνοντας φώς εκεί που υπήρχε σκοτάδι. Υποδεικνύοντας δεσμούς μεταξύ ανθρώπων και τα κίνητρα των επιθέσεων. Συνεισφέροντας δεδομένα που τους βοηθούν να φτιάξουν τα προφίλ και ένα διεθνή χάρτη του πού να χτυπήσουν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΕ, καταφέρνοντας να μειώσει την ποινή του από απόπειρα ανθρωποκτονίας σε απλή ενδοοικογενειακή βία.

Παρά τις απειλές και τις εισβολές, οι εκρήξεις δε σταματάνε, αλλά στα τέλη του μοιραίου Μαΐου του 2009, η ιστορία παίρνει μια εντελώς διαφορετική τροπή...

Στις πρωινές ώρες της 22^{ας} Μαΐου ένα ποδήλατο κινείται μέσα σε μια κρύα νύχτα του Σαντιάγκο. Ένας σύντροφος κουβαλάει στο σακίδιο του έναν εξεγερσιακό όνειρο. Στη ζώνη του έχει ένα ρεβόλβερ το οποίο θα χρησιμοποιήσει για να σταματήσει κάθε αντίδραση των μπάτσων.

Κουβαλάει μια αυτοσχέδια βόμβα και ο μόνος του στόχος γίνεται πιο καθαρός με την κάθε πεταλιά: η επίθεση στη σχολή της χωροφυλακής.

Presente!

Γύρω στις 1:30 τα ξημερώματα κάνει την τελευταία του στάση, μόνο ένα στενό τον χωρίζει από την ολοκλήρωση της δράσης. Σταματάει να τσεκάρει τον ωρολογιακό μηχανισμό που είναι συνδεδεμένος με ένα πυροσβεστήρα γεμάτο μπαρούτι. Αλλά σε μια στιγμή, ένα αναπάντεχο ατύχημα πυροδοτεί την έκρηξη.

Μια τεράστια έκρηξη δημιουργεί έναν εκκωφαντικό ήχο που διαχέεται στην νχώ μέσα απ' τους σαραβαλιασμένους δρόμους της γειτονιάς Μάττα. Η Βόμβα που έπρεπε να σκάσει στα μούτρα των εξουσιαστών, όταν ενεργοποιήθηκε πέταξε το κορμί του συντρόφου στη μέση του δρόμου. Πέθανε ακαριαία.

Το κρύο κορμί ανήκει στο Μαουρίτσιο Μοράλες Ντουάρτε, στον punky Mauri, στον Crusty, στον τρελό σκύλο, στον Kiltro, στον Unkle Punky, στον Mabri, δεκάδες ονόματα για μόνο έναν αδερφό.

Ο τύπος και η αστυνομία γιορτάζει το θάνατο ενός αναρχικού και ξεσπούν νέες εισβολές σε καταλήψεις και κοινωνικά κέντρα. Τώρα ψάχνουν για έναν πιθανό συνεργό, ψάχνουν για στοιχεία ώστε να κερδίσουν περισσότερα δεδομένα, περισσότερους υπόπτους. Ο Μάουρι σύχναζε σε καταλήψεις γι' αυτό τις ψάχνουν για να βρουν υποτιθέμενα συστατικά κατασκευής βομβών.

Αλλά ποιός ήταν ο Μάουρι; Γιατί είναι κάποιοι άνθρωποι αποφασισμένοι να τον θυμούνται περισσότερο από έναν απλό προσωπικό τρόπο; Γιατί θέλουν πολλοί άνθρωποι να μην ξεχαστεί με κάθε κόστος;

Στον πόλεμο ενάντια στην εξουσία, στον ιστορικό αγώνα που χιλιάδες σύντροφοι εξαπέλυσαν από την κυριαρχία, σε όλες τις χρονικές περιόδους και τα μέρη του κόσμου, πολλά αδέρφια έπεσαν στη μάχη, έχει χυθεί πολύ αίμα. Εκατοντάδες δρόμοι, φυλακές και κλουβιά έχουν γίνει μάρτυρες καρδιών που σταματάνε να χτυπάνε σε δράσεις ενάντια στην εξουσία.

Έτσι, αντιλαμβανόμαστε το θάνατο του Μάουρι. Ως μια πιθανή συνέπεια του να γίνεσαι αντίπαλος όλων των αρχών, αλλά δε θα αναλύσουμε το θέμα των πεσόντων συντρόφων απ' την πλευρά της αφηρημένης έννοιας. Ακυρώνοντας τους με το να τους κάνουμε ακόμα ένα κρύο αριθμό στις στατιστικές.

Πίσω από κάθε σύντροφο που έχει πεθάνει στη μάχη, υπάρχει μια ολόκληρη ζωή, ένας κόσμος από υποκειμενικότητες, μια εμβάθυνση της ανάλυσης, ένα περπατημένο μονοπάτι, χιλιάδες σκέψεις που οδηγούν σε καθορισμένες αποφάσεις, και ένας δρόμος προς το θάνατο, ένας δρόμος που πάρθηκε, όχι για διασκέδαση, ούτε προς αναζήτηση τετριμμένων αισθήσεων, αλλά μάλλον από αληθινές πεποιθήσεις. Πεποιθήσεις πως ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί ο κόσμος πρέπει να τελειώσει, πως η παθητικότητα μπροστά στην καθημερινή εκμετάλλευση σε κάνει συνεργό τους, και πως η μεγαλύτερη απειλή για την εγκαθιδρυμένη τάξη είναι στα χέρια μας και εξαρτάται από την ευφυΐα μας.

Ο πόλεμος δεν είναι παιχνίδι. Δεν είναι ευχάριστος στην ολότητα του, ανεξάρτητα από την ικανοποίηση που παίρνουμε από την πραγματοποίηση της επίθεσης. Ποιός μπορεί να απολαμβάνει το να χάνει πάντα; Το να χάνει αδέρφια στο θάνατο, στη φυλακή, στη φυγή ή στο κατάλυμα μιας ζωής στο κεφάλαιο ή ακόμα χειρότερα στο κατάλυμα μιας ζωής που επιφανειακά αντιστέκεται στην καπιταλιστική ιδεολογία, ένα κατάλυμα που επιτρέπεται μόνο για διφορούμενες

συμπεριφορές που υποτάσσονται στον ενθουσιασμό του πρωινού ξυπνήματος από το να έχεις μια εμπόλεμη στάση. Μια στάση όπου η ζωή είναι άμεση, γιατί η μάχη είναι τώρα, ήταν χθες και χωρίς αμφιβολία θα είναι αύριο, σε μια άπειρη διαδοχή πεδίων μάχης.

Ο τρόπος για να μην θεοποιήσουμε τους συντρόφους μας που έχουν φύγει, που η εξουσία τους μας έκλεψε, σαν τον Μάουρι, δεν μπορεί να είναι η λησμονιά. Η απόφαση μας είναι να μην τον εγκαταλείψουμε, να μην τον ξεχάσουμε ποτέ. Πώς μπορείς να ξεχάσεις κάποιον που είχες μαζί σου στην μακρά διαδρομή; Ο οποίος σου λείπει συνεχώς;

Ο Μάουρι ήταν, είναι ένας αναρχικός σύντροφος, για την ακρίβεια, ένας μαθητευόμενος αναρχικός, όπως του άρεσε να αποκαλεί τον εαυτό του χαριτολογώντας. Ένας αδερφός, που κατά τη διάρκεια της ζωής του πέρασε από πολλά στάδια, διαβαίνοντας από τάσεις και απόψεις στην κριτική ενάντια στο κεφάλαιο, το κράτος και την εξουσία.

Ένας υπέρμαχος της κοινωνικής οργάνωσης, της μαζικής οργάνωσης, με τα χρόνια κατέληξε να δημιουργεί και να επεκτείνει προσεγγίσεις που έτειναν στη συγγένεια και την ελεύθερη σύμπραξη. Στις τελευταίες στιγμές της ζωής του θεωρούσε τον εαυτό του έναν αντικοινωνικό ατομικιστή, αγκαλιάζοντας τη νικηλιστική ιδέα.

Ο Μάουρι ήταν ένας μανιακός αναγνώστης του Ted Kaczynski και της ιδέας του για την τεχνολογική κοινωνία και του Elise Reclus, του Max Stirner, του Emile Armand, του Alfredo Maria Bonnano και φυσικά του Severino Di Giovanni. Ήταν ικανός να πάρει από αυτά τα ξεχωριστά γραπτά μια εντελώς δική του εμπειρία. Κατανοώντας τέλεια πως ο καλύτερος φόρος τιμής είναι αυτός μιας ζωής αφιερωμένης στη μάχη και πως δεν υπάρχει άλλη ποίηση από την ίδια τη δράση.

Με αυτή την έκδοση δε θέλουμε να θεοποιήσουμε ή να δημιουργήσουμε τυφλό θαυμασμό για το σύντροφο, αντιθέτως, εμμένουμε στο να μιλάει ο ίδιος ο Μάουρι. Ας είναι τα δικά του λόγια που θα κάνουν την περιγραφή.

Χωρίς αμφιβολία ήταν περίπλοκος, όπως είμαστε όλοι μας που ξέρουμε πως δε μπορείς να επιτίθεσαι στο κεφάλαιο μόνο με μπαρούτι, επιτίθεσαι στο κεφάλαιο και επίσης εξολοθρεύοντας την καπιταλιστική ιδεολογία, η οποία έχει βίαια εμφυτευτεί μέσα στον καθένα και σε όλους μας εδώ και χρόνια.

Το στοίχημα λοιπόν είναι να αφαιρέσουμε όλες τις επιβαλλόμενες αξίες και να αρχίσουμε να σφυρηλατούμε τις δικές μας, απαλλαγμένες από όλες τις μορφές τις εξουσίες. Σε αυτό το δρόμο μερικές φορές παραπατάμε, ερχόμαστε σε αντιφάσεις, αναζητώντας το μονοπάτι προς την απόλυτη ελευθερία.

Είναι με αυτό τον τρόπο που γίνεται πραγματικά αντιληπτή η ζωή, αποδεχόμενοι τις αντιφάσεις που παρουσιάζουν μερικές στιγμές αλλά με κάθε μας βήμα επιζητούμε να βελτιώσουμε τον ίδιο δρόμο, χωρίς να παραλύουμε τον εαυτό μας στη μετάνοια, μαθαίνοντας από τα λάθη μας και ξαναστεκόμαστε στο ύψος μας, ενσταλάζοντας μέσα μας την απαραίτητη ριζοσπαστική προοπτική του να γίνουμε έντιμοι πολεμιστές.

Ελπίζουμε πως μέσα από την έκδοση αυτού του υλικού μπορούμε να δώσουμε φωνή στον Μάουρι, για να διασχίσει το κατώφλι του θανάτου. Μέσα από τα γραπτά του και τη δράση του θα μπορείς να αποφασίσεις αν είναι σύντροφος σου ή όχι.

Presente!

Η ζωή που επέλεξε ο Μάουρι να πορευτεί ήταν αναμφισβήτητη αυτή της «προπαγάνδας μέσω της πράξης». Γι' αυτόν η εξέγερση δεν ήταν απλώς μια κενή λέξη, παρόλο το βάρος του νόμου, των απειλών και των παρακολουθήσεων.

Και καθώς η ζωή του έγινε αναρχική και αντιεξουσιαστική προπαγάνδα, ελπίζουμε μέσα από αυτή την έκδοση να συνεισφέρουμε στη δράση άλλων συντρόφων, είμαστε πεπεισμένοι πως οι πολεμιστές απ' όλες τις μεριές θα ξεσηκωθούν να κάνουν ό, τι κρίνουν κατάλληλο.

Μέσα σ' αυτές τις σελίδες δε θα βρεθεί ολόκληρη η ζωή του Μάουρι. Σ' αυτή τη δουλειά δε συμπυκνώνουμε όλες τις εμπειρίες του και τις στιγμές που διασταυρώθηκαν οι δρόμοι μας. Καμία εμπειρία δε μπορεί να συνοψιστεί με λίγο μελάνι και χαρτί, ακόμα λιγότερο η εμπειρία κάποιου που αποφάσισε να προκαλέσει τους εξουσιαστές, με κάθε δυνατό τρόπο και σε κάθε τόπο. Δεν υπάρχουν σελίδες που μπορούν να επεξηγήσουν αποτελεσματικά κάποιον που πέθανε πολεμώντας ενάντια στην εξουσία.

Επιθυμούμε ειλικρινά να μην είναι αυτή η τελευταία συλλογή των γραπτών του, αλλά δεν είμαστε ιδιοκτήτες των σκέψεων του, των σκηνικών που έζησε ή των αναλύσεών του. Ελπίζουμε να βγει στο φως περισσότερο υλικό που έχει σχέση με αυτόν, όχι ως φετίχ, όχι ως μια μέρα στο ημερολόγιο, αλλά μάλλον ως μια ανάμνηση που λαχταρά τη στιγμή της υλοποίησης.

Μια ειδική αναφορά αξίζει σε αυτούς που ύψωσαν τη φωνή τους, είτε δημόσια είτε με έναν συνεσταλμένο τρόπο, για να κάνουν κριτική στο Μάουρι, στη δράση του και ταυτόχρονα όλες τις άμεσες δράσεις ενάντια στην εξουσία.

Αυτό το ζήτημα δεν είναι καινούριο, ιστορικά υπήρχαν αυτοί που, αν και ύψωναν τη μαύρη σημαία της αναρχίας, αυτοπεριορίζονταν για να γίνουν πολιτικάντηδες των οποίων ο τελικός σκοπός δεν είναι η καταστροφή της εξουσίας ή των αρχών. Τί επιδιώκουν; Να κάνουν κριτική σε μεγαλύτερο ή μικρότερο επίπεδο στην ανακατανομή του πλούτου και στο ποσό των εργατωρών, δεν νιώθουν όμως την επιτακτικότητα και την καταστροφή της οργάνωσης του κόσμου όπως τον ξέρουμε.

Γι' αυτό το λόγο προσπαθούν να συνθλίψουν την απόγνωση που μπορεί να γεννηθεί σε άλλους συντρόφους. Και ας γίνουμε ξεκάθαροι μια για πάντα πως αυτοί που δεν γίνονται απελπισμένοι αντικρίζοντας την πικρή πραγματικότητα της εκμετάλλευσης, αυτοί που δε νιώθουν το βάρος από τα κάγκελα που μας χωρίζουν από εκατοντάδες αδέρφια με διαφορετικές ιστορίες και από διαφορετικές χώρες, αυτοί που μπορούν να ζήσουν ήρεμοι καθώς παράγουν την καταστροφή της γης σίγουρα έχουν πάγο στα σωθικά τους, γι' αυτό πιστεύουν ότι δεν ισχύει ο πόλεμος ενάντια στην εξουσία, αυτοί που ζουν χαρούμενα και περήφανα γιατί ο αναρχισμός είναι κάτι που διδάσκεται στις αίθουσες ενός αστικού ιδρύματος, αυτοί που πιστεύουν ότι η βόμβα που σκότωσε τον Μάουρι είναι απλά ένα παιχνίδι, και θα ζήσουν την υπόλοιπη ζωή τους βλέποντας το λεπτό δείκτη του ρολογιού, με μια σκιά να διαφαίνεται πίσω από την πλάτη τους.

Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι φορείς κανενός εγχειρήματος ενάντια στην εξουσία. Ακριβώς το αντίθετο. Και τελικά προσπαθούν να γίνουν ένα σημείο αναφοράς που οι άλλοι θα έπρεπε να ακολουθούν.

Επιδιώκουν να καταπραΰνουν το μίσος στους άλλους γιατί δεν το θέλουν, δεν είναι στα σχέδιά τους να γίνουν απειλή για την εξουσία. Προσπαθούν με κάθε κόστος να καλλωπίσουν τον αναρχισμό, να τον συμβιβάσουν στην υπάρχουσα τάξη, να ζήσουν τη ζωή του καλού σαμαρειτη, που κάνει κριτική στο κράτος, αλλά ζει σύμφωνα με το νόμο, που θέλει να «αλλάξει τον κόσμο», με μια διφορούμενη έκφραση που μπορεί να γίνει εύκολα κατανοητή με όρους μιας δημιουργίας ενός «προλεταριακού κράτους», με όλες τις κοινωνικές οργανώσεις που συνεπάγεται αυτό.

Η σιωπή αυτών των ημερών έσπασε με διάφορα επίπεδα ηλιθιότητας, όπως η κριτική που κάποιοι χώροι εξέφρασαν ενάντια στην άμεση δράση. Μερικές φορές η ηλιθιότητα δεν έχει όρια. Έκαναν κριτική στον Μάουρι, και κάνοντας το αυτό, σε κάθε εξεγερσιακή καρδιά, τότε τον θεώρησαν ελιτιστή, μια έκφραση της μικρής μπουρζουαζίας που θέλει μόνο να γευτεί μια στιγμή αδρεναλίνης.

Αναλύουν την άμεση δράση ως μια έκφραση εφηβικής τρέλας που θα βρει γαλήνη για το δρόμο της προς τα στερεά ύδατα και το ήσυχο καταφύγιο της ακαδημαϊκής κριτικής. Απ' την αφηρημάδα του χρόνου και του γεωγραφικού τόπου μπορεί να διεξαχθεί πόλεμος ενάντια στην εξουσία, εδώ και τώρα, για εμάς τους ίδιους με τα μέσα που κατέχουμε μέσα από ελεύθερες σχέσεις και μέσα απ' το ακόνισμα της συγγένειας.

Όποιος δε βλέπει τον πόλεμο θα υποκύψει σ' αυτόν αργά ή γρήγορα. Θα πληρώσουν ακριβά για τα σάλια που τους βγήκαν για να βρίσουν συντρόφους που ήξεραν περήφανα πώς να σφυρηλατούν συνεχώς από τις ζωές τους μια αιώνια μάχη ενάντια στην εξουσία.

Το να υποκρίνεσαι πως υπαγορεύεις τα πρότυπα και τις μορφές της επίθεσης είναι ένα χαστούκι στα μούτρα της ίδιας της ελευθερίας, σαν να σχετικοποιείς δύο αντιλήψεις κλειδιά: την αυτονομία και την εξουσία. Το να προσπαθεί κάποιος να ανελιχθεί πάνω από την ατομική αυτονομία, επιδεικνύει απλώς τις επιθυμίες της εξουσίας. Όταν να το κάνει κάποιος αυτό, ακυρώνει την αναρχία, οι μάσκες πέφτουν και το *make up* δε λειτουργεί πλέον για να κρύψει το πρόσωπο αυτών που φοβούνται την όξυνση των εχθροπραξιών.

Αυτοί που υπαινίσσονται πως η βία πρέπει να παραμείνει μονοπώλιο του κράτους (ίσως αυτοί δε φοβούνται τους οργανισμούς του), ή ότι είναι για αποκλειστική χρήση του οργανωμένου λαού, είναι ξεκάθαρα η εσωτερική αστυνομία της αμφισβήτησης.

Με το να αρνούνται την πιθανότητα της ατομικής δράσης ή της επίθεσης που γίνεται από μια ομάδα συγγένειας, γίνονται φερέφωνα της ιδεολογίας του κεφαλαίου, αλλά για διαφορετικούς λόγους, όχι απ' τα συνήθη παράπονα του οποιουδήποτε καπιταλιστή, αυτά της υπεράσπισης των συμφερόντων και των προνομίων τους, αλλά ακόμα πιο ελεεινούς, καταδικάζουν την ατομική δράση από φόβο.

Απ' τον φόβο των συνεπειών, το φόβο της ανυποταξίας που θα μπορούσε να δημιουργήσει, το φόβο του ξεσηκωμού των άλλων. Το φόβο πως τώρα δε μπορούν να έχουν τον έλεγχο της εξέγερσης.

Απ' το φόβο της εξέγερσης που δεν αναγνωρίζει αρχηγούς ή ακρωνύμια, που κραυγάζει για την επιστροφή της άγριας ζωής, δίπλα στη φωτιά που καταστρέφει

Presente!

κάθε ίχνος εξουσίας της επιβεβλημένης κοινωνίας που σκιαγραφεί και ρυθμίζει τους τρόπους της ζωής. Τρόμος της ελεύθερης σύμπραξης, ο οποίος μονομιάς καταστρέφει όλες τις μονολιθικές οργανώσεις που επιθυμούν τόσο να χτίσουν.

Αν ο καθένας μας μπορούσε να κατανοήσει την αξία της δράσης, αν μπορούσαμε να δούμε μέσα σε όλες τις δυνατότητες της το φαινόμενο που δημιουργεί, στους εαυτούς μας, στους συντρόφους και πάνω απ' όλα στον εχθρό, θα γράφαμε λιγότερο στο διαδίκτυο και θα κάναμε περισσότερα βήματα μπροστά προς τον επιλεγμένο στόχο μας.

Με αυτή τη διαύγεια ανάλυσης κάποιος βρίσκει πολλούς συντρόφους, που κατανοούν απόλυτα πως για τη συνεισφορά στην καταστροφή υπάρχουν εκατοντάδες, χιλιάδες τρόποι, όσοι είμαστε ικανοί να συλλάβουμε στο κεφάλι μας. Κάποιοι άλλοι το έχουν ήδη πει χωρίς φόβο, καμία μορφή δεν είναι πολυτιμότερη από οποιαδήποτε άλλη, όλες συνεισφέρουν στη δημιουργία ρωγμών στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.

Κουράγιο! Κανένας σύντροφος που επιτίθεται δε θα είναι μόνος. Για οποιονδήποτε ζει την εξέγερση ως μια συνεχή πρακτική επίθεσης, υπάρχει ένα σύμπαν χειρονομιών που τον/την περιμένουν. Η αλληλεγγύη δεν είναι μια νεκρή λέξη, δεν είναι μια μεταφορά, είναι ένα συμπαγές πράγμα που πολλοί θα έχουν νιώσει από τα μήκη και τα πλάτη της γης.

Σε αυτή την έκδοση, προσθέτουμε σκέψεις κοντινών φίλων και περιγραφές δράσεων αλληλεγγύης συντρόφων από διάφορα μέρη του κόσμου, που επιδεικνύουν με μια χειρονομία πως η μνήμη δεν είναι ένα προσωπικό ζήτημα, είναι μια ζωντανή προπαγάνδιση των εξεγερσιακών θέσεων.

Αδερφέ Μάουρι, αυτό είναι για' σένα...

Ποιήματα

Γραπτά απ' το σχολείο

I

Ξαπλωμένος ανάσκελα στον δρόμο, με το παγωμένο τσιμέντο.
Βλέπω την πτώση μου να πλησιάζει και βλέπω τον εαυτό μου να βρίσκεται
στο ίδιο μέρος,

Πέρα απ' τον εαυτό μου, πιο μακριά και πιο κοντά από ποτέ.
Με την καρδιά μου να χτυπάει γρήγορα και τη βροχή να ξεπλένει βίαια
Το αίμα γύρω μου.

Ο θάνατός μου είναι κοντά αλλά τον αποτρέπω με το αίμα μου
και δεν με αγγίζει,
Βλέπω τον εαυτό μου να πηδάει ξανά και περιμένω,
βλέπω τον εαυτό μου να αναπηδά πάνω στο
Ξερό πάτωμα και στέκομαι στα πόδια μου, πηδάω,
100, 1000 και 10.000 φορές
Και ακόμα κι έτσι σπκώνομαι αλλά δεν ξέρω, αν ξαναπηδήξω θέλω
Να σπκωθώ, δεν ξέρω
και καλύτερα να κοιμηθώ σε αυτόν τον λεκιασμένο τάφο
Με τη γύρη των δικών μου λουλουδιών.

II

Η αδράνεια ωθεί τα δάχτυλά μου ή μήπως είναι η συνήθεια.

Δεν είναι πλέον το ίδιο να ξαπλώνεις και να βγαίνεις απ' το παράθυρο
Το τσιγάρο δεν σβήνει την οργή μου, μόνο η επιθυμία μου να βάλω
τα δάχτυλά μου
Στο στόμα μου και να ξεράσω

Η γη με καταπίνει και με φτύνει ύστερα περιφερόμουν ύποπτα
στην κόλασή της
Και είχα συνειδητοποιήσει πως το φως της
είναι τόσο λαμπερό όσο είναι κενό.

Ο διάβολος μου ζητάει να μην τον αφήσω μόνο και κλαίει
Ζητώντας μου επιείκεια

2002

Οι επιθυμίες μας εξαντλήθηκαν
Οι επαναστάσεις μας πέθαναν
Και οι επιθυμίες μας εκσπερματώνουνε
σε λιβάδια και γονιμοποιούν ιδέες
Κενά μυαλά
Οι επιθυμίες μας εξαντλήθηκαν
Πέθαναν με τις διαφημίσεις του 1990
Και από τους καταπληκτικούς σκελετούς
Μορφές της συλλογικής πλιθιότητας
Οι επιθυμίες μας εξαντλήθηκαν
Να γράφουμε στην άμμο, να ουρλιάξου-
με κόντρα στον άνεμο
Και εμείς το αντικαταστήσαμε με τα
email, με τα chat
Τα αόρατα μάτια μες στο τετράγωνο κου-
τί, ούτε ο θάνατος ούτε η ευτυχία φαντάζει
αληθινή
Μόνο αυτός
Άμορφος, χορός ζόμπι της μολυσμένης
παρακμής των σύγχρονών μου
Κλάμα και γέλιο συμπυκνώνονται στις
διαφημίσεις της coca - cola
Η ζωή είναι τέλει και συμβιωτική
Οι διαπροσωπικές σχέσεις είναι κενές
Και οι δομές είναι συμπαθητικές και
στερημένες από τις ελευθερίες
Όλα είναι επεξεργασμένα, εμφιαλωμένο
νερό
Φαγητό φτιαγμένο από πλαστικό, πλαστι-
κά βυζιά
Άνθρωποι ουρλιάζουν στο φεγγάρι
Άνθρωποι φτιαγμένοι από πλαστικό,
φεγγάρια από πλαστικό
Ζωές φτιαγμένες από χαρτί, χαρτί για να
κερδίσεις τα προς το ζην
μακιγιαρισμένη και επιπόλαιη η σαπου-
νόπερα της ζωής
Άνθρωποι ουρλιάζουν στο φεγγάρι
Αλλά οι επιθυμίες μας πεθαίνουν,
και δεν σκοτωνόμαστε πλέον για ιδέες ή
θεούς

Τώρα όλα έχουν να κάνουν με το
πετρέλαιο
Και ξεστομίζουμε φράσεις βγαλμένες από
φθηνά περιοδικά
Τα παπούτσια βυθίζονται στη λάσπη
Αλλά τα λουλούδια δε φυτρώνουν στο
τσιμέντο
ούτε μαραίνονται από τα δάκρυα
Η ζωή είναι ένα παιχνίδι μα δεν θέλουμε
να τη χάσουμε
και μεταμφιέζουμε την τρέλα
Με επιθυμίες για ζωή
Όταν το να επιβιώνεις είναι πιο σημαντι-
κό και απαραίτητο απ' το γέλιο
Αλλά οι επιθυμίες μας πεθαίνουν
Τις τρυπάμε αγοράζοντας ιδέες πίσω από
τις βιτρίνες
Και δεν κόβουμε το μήλο του Νεύτωνα
Σκίζουμε το κουτί που το περιέχει
Δεν ματώνουμε πια από μέσα,
σήμερα μόνο φτύνουμε αίμα
απ' τα κοψίματα
Πληγές που μας κάνουν να
συνειδητοποιήσουμε
πως είμαστε στ' αλήθεια ζωντανοί
Σήμερα σκοτώνουμε τις επιθυμίες μας,
δεν ουρλιάζουμε πια στο φεγγάρι
Ούτε εκσπερματώνουμε ιδέες σε γόνιμα
λιβάδια
Δεν υπάρχουν πια Πρωτομαγίες σήμερα
τα παίρνουμε όλα από τους χειριστές
Κι αν δεν είμαστε ικανοποιημένοι
Βρίσκουμε έναν φίλο που σου ζητάει ένα
ρολόι και σε χρεώνει με την ώρα
Μεταμφιεζόμαστε μέσα από τα χάπια, το
αλκοόλ και τα ναρκωτικά
Και γελάμε με την ευφορία της ζωής με
φανφάρες
Να ζήσουμε με επιθυμίες
Όταν πραγματικά οι επιθυμίες
Είναι πιο νεκρές από ποτέ

I

Θα ήθελα να στρίψω την καρδιά μου για να την κάνω να σταματήσει να
αιμορραγεί
Να την αποξηράνω στον ήλιο, να τη χαστουκίσω, και να της πω πως όλα
θα πάνε καλά

Καταραμένη καρδιά, έγκλειστη σε ένα κουτί. Σαπισμένη καρδιά,
Πεταμένη στο πάτωμα. Ούτε με κλωστή και βελόνα δεν θα
Ξαναγίνεις ολόκληρη

Οι άγγελοι σε εγκατέλειψαν μπροστά στην ιδέα πως σου αξίζει να αναπνεύ-
σεις λίγο αέρα.
Πληγωμένη καρδιά θλίβομαι που δεν μπορώ να σε στύψω.

Αγαπτιέ φίλε ας μην είναι μάταιος ο θάνατός σου. Θα προσπαθήσω στην
επόμενη περίπτωση να έρθω πιο κοντά στο αίμα σου και να ακούσω
τους χτύπους της καρδιάς σου και μαζί να ελπίζουμε πως ο θάνατός σου
θα μας δώσει τον χρόνο να προετοιμάσουμε μια γεμάτη χρώματα κηδεία
Όπως σου αξίζει

II

Χίμαιρα του βρυκηθμού της ζωής, καταπνίγω τα ουρλιαχτά από το
στήθος μου
Σκέψη της ημέρας
Σκέφτομαι από την κορφή ως τα νύχια ένα φίδι,
ένα δέντρο στο κύπελλο της φωλιάς
Του παρελθόντος
Σταματάω να πετάω και ανοίγω δρόμο
για εκείνους που κοιμούνται στο τρένο,
Φαντάζομαι τους μακρινούς χώρους που χωρίζουν τα συναισθήματα,
Δαγκώνω τη σκόνη απ' τα παπούτσια μου και αρνούμαι να πτηθώ.
Η ζωή είναι συνεχής αγώνας,
έχει να κάνει με την παράκαμψη της μονοτονίας
Και του στατικού,
Είναι να μάχεσαι μέχρι θανάτου.
Συλλογίζομαι πάνω στη μέρα.
Κύματα στους σπόρους στις γαλήνες.
Κοφτεροί ήχοι στο δάσος των ονείρων,
Χαμογελώντας, αναμένω έναν κοφτερό θάνατο με το στήθος μου σκληρό
και γεμάτο με ζωή

III

Μην θυμώνεις γέρικο μολύβι που γράφεις τόση πολλή θλίψη, είναι μόνο
Ότι απλά σε γνώρισα μια μέρα με λίγη όρεξη...

Συγχώρεσέ με γηραιά βελανιδιά αν κλάψω με λυγμούς κάτω από τα κλαδιά
σου, είναι μόνο
Που δεν αισθάνομαι πολύ καλά, έχω το στήθος μου ανοικτό εδώ και δύο
φεγγάρια τώρα.

Συγχώρεσέ με αγαπητό μου μολύβι που σε εξαναγκάζω στην πίκρα,
Λάβε υπ' όψιν σου πως ίσως αύριο
Να γράψω για τη ζωή και τους αγώνες της

Και ίσως όλα να είναι πιο δυναμικά και οι επιθυμίες μου,
Μπορεί να επιστρέψουν και εσύ μπορεί να μιλάς για πράγματα τόσο όμορ-
φα όσο το γαλάζιο
Του ουρανού και το κόκκινο των φλεγόμενων οδοφραγμάτων.

IV

Όταν δεν θα υπάρχει πια νερό στο ποτήρι, είναι καιρός
Να τσακίσουμε την πλάτη της ρουτίνας και να χαϊδέψουμε τη λάσπη
Που άφησε πίσω της η βροχή.

Λένε πως μετά την καταιγίδα νέα χρώματα φωτίζουν τον ουρανό, είναι
καλύτερο
να το ανακαλύψεις όταν βρέχει, τότε μπορείς και
να πλύνεις το πρόσωπό σου.

Αν τα ουράνια τόξα δεν εμφανιστούν, μην ανησυχείς,
τα τύμπανα του ουρανού
θα τα καλέσουν και υπό το φως τους, η βροχή και ο χορός είναι η καλύτερη
αφορμή για να
χαμογελάς στον δρόμο προς τον ήλιο.

V

Απ' τη γέννησή μας είμαστε ήδη καταδικασμένοι,
Το πρώτο πράγμα είναι η βίαιη εισαγωγή της γλώσσας και η τοποθέτηση
ονόματος στα πάντα, ο ορισμός ονόματος στα πράγματα.

Αργότερα οι δομές των σκέψεων και των τρόπων αντίληψης της πραγματι-
κότητας
θα σε πλάσουν. Από κει και πέρα, η θρησκεία, η ιδεολογία.

Τα φυλλάδια και τα αντίγραφα γεμάτα λατρεία δίνουν αποχρώσεις στη
δύναμη
των αλυσίδων.

Μεταφυσικοί χαρακτήρες: ο Χριστός, ο Βούδας, ο Μαρξ και ο Τσε.

Και όλα όσα γίνονται, το κάθε πράγμα που συμβαίνει
Απ' τη γέννησή μας, θα είναι πιο σημαντικό από τον εαυτό σου, ο θεός,
Το κράτος, η ελευθερία και μέχρι και η ίδια η αναρχία, θα είναι
Πάνω από σένα, θα είσαι υπηρέτης και θα αποκτήσεις με τη βία
Μια ταυτότητα: “φοιτητής”, “θρησκευόμενος”, “πολιτικός”,
“επαναστάτης” κλπ.

Θα γίνεις το αντικείμενο ενός μεγαλύτερου σκοπού, πάντοτε ανώτερος από
το ένστικτό σου, θα γίνεις σκλάβος, δήμες των συναισθημάτων σου.

Η οικογένειά σου, το κράτος, οι σύντροφοι, το κόμμα σου θα αποτελούν
στην ουσία τις αλυσίδες σου και το ηθικό σου περιορισμένο για να εκπληρώ-
σεις έναν ρόλο,

Θα είναι η φυλακή σου εκ των προτέρων...

Μπροστά σε αυτή την ιδέα υποταγής λέω πως το πιο σημαντικό πράγμα
στη ζωή σου είσαι εσύ ο ίδιος, στο διάολο η οικογένεια, το κράτος, το κόμμα,
και στο διάολο η αναρχία.

VI

Είμαι ο νεκρός άνθρωπος που περπατάει, διασχίζοντας τους ερημωμένους δρόμους, που αντικατοπτρίζονται στα κλειστά παράθυρα.

Πίνω σε μπαρ χωρίς οσμές, χωρίς ήχους.

Είμαι ο άνθρωπος με τη σταματημένη καρδιά,
Ανάμεσα στην οξεία μνήμη και στο παρόν που μαραίνεται.

Είμαι το γέλιο χωρίς χιούμορ και τα χωριστά χείλη,

Είμαι ο νεκρός άνθρωπος που αναπνέει,
Που αναπνέει ντελικάτο αέρα, εμετικό αέρα.

Στο σώμα μου δεν υπάρχει αίμα,

Ούτε μια σταγόνα κρασιού να ταξιδεύει στις αρτηρίες μου.

Στην καρδιά αυτού του πτώματος δεν υπάρχει αίμα, μόνο βαρύς αέρας,
Χλιαρός, δίχως συναίσθημα.

Είμαι ο νεκρός άνθρωπος που κοιτάζει τον ουρανό ψάχνοντας το φεγγάρι

Με όρεξη για αίμα, με όρεξη για ζωή

Είμαι ο νεκρός άνθρωπος με το άδειο βλέμμα, εξαντλημένο στη μάχη που ζούσα.

Στη προσπάθεια να νικήσω υπέρ της ζωής, να νικήσω το πεπρωμένο.

Είμαι ο νεκρός άνθρωπος που δεν ξεκουράζεται, που δεν αποδρά απ' τον χρόνο,

Αλλά υποκύπτει μπροστά στο ειρωνικό φως της μέρας,

Είμαι η σάπια καρδιά, γιατί ο αέρας με πληγώνει και η λήθη μου
Με πληγώνει.

Πατέρας

Ο πατέρας γυρίζει σπίτι και χτυπάει τον γιό του, βρίζει τη γυναίκα του, προσεύχεται πριν το δείπνο και κοιμάται με ένα χαμόγελο χωρισμένο στον πόνο.

Ξυπνά νωρίς για ακόμα μια μέρα ως αστυνομικός, εργάτης ή εκμεταλλευτής.

Οι ώρες είναι ατελείωτες σαν μια παράλογη μηχανή που εκτελεί αξιοθρήνητες διαταγές, κουράζονται χωρίς να ξεκουράζονται και αντιμέτωποι με την εκμετάλλευση και τη μιζέρια μεγεθύνουν το καθημερινό τους ίχνος, ατελείωτες μέρες σε δόλιες νύχτες δίχως ξεκούραση αναπαράγουν το σχέδιο εδώ και πολλά χρόνια, 10 ή 20 ή ακόμα καλύτερα 40 χιλιάδες, δεν έχει σημασία, όλα τους είναι μια ζωή τυφλής υπακοής.

Ο πατέρας πάει σπίτι και χτυπάει τη γυναίκα του, βρίζει τον γιό του, προσεύχεται πριν το δείπνο και κοιμάται με ένα χαμόγελο χωρισμένο στον πόνο.

Θάνατος

Ο θάνατος με πλησιάζει, μου κλείνει το μάτι και με προσκαλεί για ένα ποτό. Μου μιλάει για τη συλλογική υστερία, για σωρούς νλίθιων ανθρώπων που κυβερνούν τον κόσμο και για την εγγύτητα που νιώθει για τη ζωή. Καθόμαστε και γεμίζουμε τα ποτήρια, καπνίζουμε μερικά τσιγάρα και γελάμε. Ο θάνατος με πλησιάζει και μου κόβει το δέρμα, γεμίζω το ποτήρι μου με το αίμα μου, το πίνει και το φτύνει, με φιλάει και παίρνω το αίμα μου απ' το στόμα του.

Ο θάνατος μου λέει πως με αγαπάει, γιατί ξέρει πως είμαι ζωντανός και πως εμείς, που δεν έχουμε αφέντες, είμαστε αγνοί.

Ο θάνατος με πλησιάζει, μου κλείνει το μάτι, ανοίγει τα πόδια του και με παρακαλεί να διεισδύσω μέσα του, γιατί λέει πως θέλει την ουσία μου γιατί δεν έχω αφέντες, ούτε θεούς, ούτε πατρίδα, και γιατί ο θάνατος πιστεύει στην αναρχία, γιατί τον φίλησα και ήπια απ' το αίμα στο στόμα μου.

Πριν πέσω για ύπνο

Πριν πέσω για ύπνο σκέφτομαι τη σύγχρονη εποχή και δεν συνηθίζω τις τεχνητές οσμές. Ούτε το πλαστικό που περιτυλίγει το νερό, ούτε τις μηχανές, ούτε τα στρατιωτικά κράνη, ούτε τις γραβάτες και τα κοστούμια.

Τα χέρια μου δεν συνηθίζουν την τεχνητή σύνδεση σε εικονικούς κόσμους.

Συνδεδεμένες ζωές σε ασύρματα δίκτυα, τα μάτια μου αναζητούν την αιώνια φωτιά της επανάστασης ανάμεσα στο πλήθος πτωμάτων και μόνο από κάποια απομονωμένα βλέμματα προκύπτει το συνειδητοποιημένο άτομο με μάτια στιλέτα που αντιστέκονται στο να πεθάνουν στο δημοκρατικό νεκροταφείο.

Πριν πέσω για ύπνο αγκαλιάζω το χάος ως μια ιδέα που απελευθερώνει το σώμα και τον νου μου.

Γιατί παρόλα αυτά, με κάνει να νιώθω ζωντανός.

Δεν θέλω να αναζητήσω το δισκοπότηρο που θα απελευθερώσει μελλοντικές κοινωνίες. Τα δάχτυλά μου αναζητούν την αιματηρή πτήση της καταστροφής των αλυσίδων της ρυθμικής φωτιάς, τον εμπρησμό της εξουσίας και των αφεντάδων της.

Πάνω στον ύπνο μου, οι δράσεις μου είναι σχεδιασμένες έτσι ώστε αύριο, αφού του ξυπνήσω, θα τσακίσω τη ρουτίνα και με μια ατομική δράση, με το στήθος μου σαν φουσκωτή πέτρα, με την καταστροφή αυτής και οποιασδήποτε κοινωνίας. Κάντε μου μια χάρη: εξασφαλίστε να ζήσει η αναρχία.

Μερικά χύμα λόγια

“Η ζωή είναι ακόμα ένας λόγος για να αγαπάς την πουτάνα τον θάνατο”

“Το χάος και το περισσότερο χάος διαταράσσει την ισορροπία, γερασμένο από χρόνια παλιωμένου γάλακτος”

“Καθώς οι μάζες αναπηδούν, γεμάτες με κάλπικη ευτυχία και ψάλλουν πιασάρικους στίχους, τσαλαβουτάνε στα σκατά με σκουλήκια που κομματιάζουν τα σωθικά της κατασκευασμένης ελπίδας από τον εγωισμό των χρόνων των καταραμένων προφητών...”

“Αν και το χέρι μου ακολουθεί το σχήμα του υδρατμού και του καπνού, η ζέστη απ’ τα δάχτυλά μου κόβει την υγρασία· όλη η ζέστη δεν είναι αρκετή για να λιώσει τον πάγο μέσα στον οποίο έχω κολλήσει. Δεν υπάρχει αέρας λιγότερο ταγκιασμένος από αυτόν που αναπνέω το πρωί. Τα μάτια μου κουράζονται να βλέπουν τόση τρέλα, τρέλα σε πράσινη στολή, τρέλα των πράσινων καταστροφέων. Αβυσσαλέοι λάκκοι και μαύρες τρύπες είναι οι αρχηγοί των πλούσιων και των φτωχών ομοίως. Τρέλα για τους λογικούς, λογική για τους τρελούς, πείνα για τους αδύναμους.”

“Λίγοι είναι αυτοί που είναι ικανοί να κάνουν αντιληπτό αυτό που λένε. Πολλοί είναι αυτοί που το μπερδεύουν!!!”

“...τότε απομακρύνομαι ώστε τα μάτια σου να παραμείνουν με την έντονη ακτινοβολία, τότε πηγαίνω και πλησιάζω τον εαυτό μου ώστε να φθείρω τις αισθήσεις σου...”

“Στη σκοτεινή πραγματικότητα παραμένω ΖΩΝΤΑΝΟΣ, ο θάνατος βρίσκεται εκεί που κατοικεί το φως μου και η απογοήτευση μου, δεν χαμογελούσες μάτια, δεν θέλω να σε χάσω!!!!”

Presente!

Αυτοκόλλητο: «Τικ τακ! Τικ τακ! Τικ τακ! Οι δεσμοφύλακες τρέμουν... υπάρχουν ακόμα πολλά σακίδια σαν του Μάουρι.»

Δράση προπαγάνδας 3 μήνες μετά το θάνατο του Μάουρι.

Αλληλογραφία με τον Axel Osorio

Στη συνέχεια καταγράψαμε μέρος της αλληλογραφίας του Μάουρι με τον Axel Osorio, σύντροφο που απήχθη από το κράτος στις 26 Δεκεμβρίου 2007, κατηγορούμενος που έδρασε αλληλέγγυα με κάποιους συντρόφους που απαλλοτρίωσαν μια Security Bank και σκότωσαν έναν πράκτορα της καταστολής.

Εδώ αναπαράγουμε κάποια αποσπάσματα από την αλληλογραφία με χρονολογική σειρά.

1^ο Γράμμα

Εδώ και αιώνες είχα την πρόθεση να σου γράψω, ντροπιασμένος δεν έχω καμία ξεκάθαρη δικαιολογία να σου προσφέρω και καταλαβαίνω πως τα πράγματα δεν αλλάζουν, ούτε θα αλλάξουν με προθέσεις, αλλά με πράξεις...

Τα πράγματα είναι λίγο θερμά εδώ έξω και έχω παρακολουθήσει συζητήσεις και ελευθεριακά μαζέματα όπου οι κουβέντες έχουν καθορίσει και αποσαφηνίσει στάσεις· υπάρχουν αυτοί που υπερασπίζονται τη δουλειά, καταδικάζουν τις επαναστατικές δράσεις και από πλατφορμιστές, και συνδικαλιστικές στάσεις που κριτικάρουν την άμεση δράση και με έναν αναξιοπρεπές τρόπο αυτοαποκαλούνται αναρχικοί...

...Πιστεύω πως η έννοια της τάξης, και όχι μόνο αυτή του προλεταριάτου, είναι ξεπερασμένη, και πως μέσα στο σύμπαν των συνειδητοποιημένων δεν είναι κακό να χρησιμοποιείται, αλλά είναι πιο πρακτικό για το ζήτημα της διάχυσης, να χρησιμοποιούμε την έννοια του εκμεταλλεόμενου και του εκμεταλλευτή κατανώντας πως "η άσκηση της εξουσίας" διαχωρίζει το ένα υποκείμενο, ή είδος υποκειμένου από το άλλο.

...Σκατά, αδερφέ θα ήθελα να σε αγκαλιάσω και να σου πω πως σε αγαπώ πολύ και να μη φοβάσαι, γιατί ούτε εμείς εδώ στο απ' έξω πρόκειται να φοβηθούμε, για κανένα λόγο!! Και, τι στο διάολο, ξέρω πως ο δρόμος μας είναι γαμημένος, αλλά τα συναισθήματά μου, ακόμα και αν ήθελα να τα παγώσω στο κεφάλι μου, καίνε στο στήθος μου πιο δυνατά από ένα ηφαίστειο, και η καρδιά μου βρίσκεται μαζί σου, μάγκα. Συγγνώμη για το γλείψιμο, αλλά τουλάχιστον αυτός ο στόμφος προέρχεται απ' τα αρχίδια μου και έτσι θα μείνει.

2° Γράμμα

Πιστεύω πως η πειθήνια συμπεριφορά μερικών ανθρώπων δεν πρόκειται να αλλάξει καθόλου και πως εμείς (εκείνα τα συνειδητοποιημένα υποκείμενα) απέχουμε από τις μάζες, και τι άλλο, δεν έχουμε τίποτα κοινό μαζί τους και παρόλο που ακούγεται σκληρό ή θλιβερό, ούτε εμείς έχουμε σημασία για τις μάζες, ούτε θα έπρεπε να έχουμε σημασία για αυτούς. Πιστεύω πως ο “κοινός (συνήθης) κόσμος” (ή αυτοί που δεν είναι πολιτικά ενεργοί) νιώθουν τόσο βολεμένοι που είναι ικανοί να αποδεχτούν την πιο εξευτελιστική συμπεριφορά απ’ το να μη διατηρούν τη βολική τους απραξία. Για εμένα είναι απλό, ήδη έχω χάσει την πίστη μου στην επανάσταση των μαζών, δεν πιστεύω πως οι άνθρωποι θα εξεγερθούν, δεν το έχουν κάνει, γιατί να το κάνουν στο μέλλον; Οι σημερινοί σκλάβοι αυτές τις μέρες αγαπάνε τις αλυσίδες τους, η TV και ο τύπος μας λένε πως θα πρέπει να κινείται ο κόσμος. Η μόδα ή τα στερεότυπα που μας πουλάνε είναι οι κατευθυντήριες γραμμές της κοινωνικής συμπεριφοράς.

Πιστεύω πως αν ο αναρχισμός θέλει να επιβιώσει πρέπει να γίνει αντικοινωνικός, αν όχι, απλά θα ξεπέσει στους αριστερούς σχηματισμούς, όπως όλοι οι ρεφορμιστές: εμείς (αναφέρομαι σε εμάς τους αναρχικούς) δεν είμαστε σε θέση να προτείνουμε ή να πείσουμε τις μάζες, και η μάζα δεν είναι διατεθειμένη να αφηθεί να πεισθεί από αυτούς που προτείνουν την εκμηδένιση του τωρινού συστήματος: είναι απλό, η άνεση της μοντέρνας σκλαβιάς έχει μετατρέψει τους ανθρώπους σε αναίσθητες μηχανές. Το μόνο πράγμα που αξίζει να κάνουν είναι να διασκεδάζουν τον εαυτό τους ανάμεσα στην παραγωγή και την παραγωγή: οι εργατώρες ρυθμίζουν το χρόνο και κλέβουν τις ζωές μας και είμαστε όλοι μολυσμένοι από το σύστημα. Αγοράζουμε ευχαρίστηση σε πλαστικά δοχεία.

Έτσι η ζωτικότητα της αναρχίας (που αυτές τις μέρες είναι και αυτή για πούλημα) πρέπει να σταματήσει να είναι ένα εύγευστο προϊόν και να αρχίζει να γίνεται το αντίθετο, δηλαδή μια ακονισμένη και σκεπτική μαχαιριά στο σύστημα. Είναι επίσης απαραίτητο να σταματήσουμε να σπαταλάμε χρόνο σε μη βιώσιμα ζητήματα όπως η επιμόρφωση των μαζών, και να αρχίσουμε να περνάμε το χρόνο μας με καθαρά αντικοινωνικές δραστηριότητες, δοθέντος του ότι τώρα στην κοινωνική αρένα κάποιος δεν μπορεί να κάνει τίποτα.

3° Γράμμα

Η πόλη συνεχίζει να είναι ένας επιθετικός και άσχημος χώρος, όπου η επικοινωνία και η επαφή είναι εικονικά, όπως τα δίκτυα πληροφοριών που τα δημιουργούν. Η άνοιξη ή οποιαδήποτε άλλη εποχή δε γίνεται αντιληπτή στην πληρότητά της ή είναι λες και είμαστε όλοι μέσα σε μια γιγάντια γυάλα, και εσύ εκεί μέσα σε ένα κάστρο από άμμο (σόρυ για την αναλογία).

Αυτό που λέω είναι ότι απομακρυνόμαστε όλο και περισσότερο από την άγρια φύση. Έχουμε εξημερωθεί, από μικροί, από την ιδέα του ρολογιού και του

Presente!

πολιτισμού· διαβάζοντας Kaczynsky¹, βρίσκω σ' αυτόν, ή μάλλον στις ιδέες του, μια συγκεκριμένη ομοιότητα και συνάφεια στις εντυπώσεις μας δοθέντος του ότι πιστεύει, “η τωρινή κατάσταση του κόσμου, η ιστορική της ανάπτυξη προμοτάρεται από την τεχνολογική ανάπτυξη”. Όπου, σύμφωνα με την οπτική του, η τεχνολογική ανάπτυξη είναι και θα είναι άμεσα υπεύθυνη για τις τωρινές και μελλοντικές καταστάσεις. Έτσι, το σύστημα μπορεί να απαρνηθεί πολλά πράγματα χωρίς να γίνεται αδύναμο.

Δηλαδή, οι αγώνες που γίνονται, π.χ. ενάντια στις αλυσίδες fast food και ενάντια στην εκμετάλλευση των ζώων (προφανώς μέσω νόμιμων οδών) δεν εξασθενίζουν απαραίτητα το σύστημα. Ακόμα και αν ξεπερνάγαμε την εκμετάλλευση των ζώων, ή την υλοτομία του Αμαζονίου ή τη φαλαίνοθηρία, το κυνήγι λύκων, τίγρεων κλπ., την κατασκευή φραγμάτων κλπ. κλπ., το σύστημα θα συνεχίσει να λειτουργεί τέλεια γιατί ο κάθε αγώνας που κινείται προς μια κατεύθυνση χωρίς να αντιλαμβάνεται το σύστημα ως ολότητα, είναι μια στάση καταδικασμένη στην ήττα, αφού η αντίσταση στο σύστημα είναι μόνο αυτό, δηλαδή η δημοκρατία ή το δημοκρατικό. Θα εξηγήσω: το σύστημα λειτουργεί βασιζόμενο στις μεταρρυθμίσεις ή αν αυτό αποτύχει, υποχωρεί και συμβιβάζεται ώστε να ελαττώσει την ένταση σε ένα ασφαλές επίπεδο. Δηλαδή, οι δημοκρατικές του δομές λειτουργούν σαν ένα μαξιλαράκι, όπου αν το χτυπήσεις με ένα σφυρί απορροφάει τη σύγκρουση, αλλά το οικοδόμημα παραμένει ανέπαφο, χωρίς ζημιές.

Το θέμα είναι, ίσως εξαιτίας της Ιουδαιο-Χριστιανικής δομής (ένα ουσιώδες συστατικό της δυτικής κουλτούρας) όλες οι προσπάθειες και οι αγώνες που εστιάζονται σε συγκεκριμένες διεκδικήσεις, βασιζόμενοι σε φιλεύσπλαχνα κριτήρια, είναι ευκόλως αφομοιώσιμα (ποιος ξέρει;). Έτσι, ο φεμινισμός, ή τα ζητήματα σεξουαλικού προσανατολισμού (ομοφυλόφιλοι – λεσβίες – ετεροφυλόφιλοι) δεν κάνουν κακό (στο σύστημα) γιατί η αποσυντηρητικοποίηση των αξιών δεν περιλαμβάνει πραγματική αντιπαράθεση με τις αξίες του συστήματος. Δοθέντος ότι το σύστημα παραχωρεί ψευδαισθήσεις νίκης, για να διατηρεί την κοινωνική ειρήνη (σκέψου για τους συνδικαλιστικούς όρους για παράδειγμα), κανείς δεν μπορεί να μιλήσει σχετικά, ή να δράσει με τις αξίες του συστήματος. Τι άλλο, κάποιος να μη δρα με όρους του ίδιου του συστήματος ή ακόμα καλύτερα πρέπει να δρα με αντίθετες αξίες.

Για τον Kaczynsky, το θέμα θα συμβεί, κυρίως μέσω μιας διαδικασίας ενάντια στο τεχνο-βιομηχανικό σύστημα. Όταν αναφέρομαι στην επίθεση στο σύστημα,

1 Unabomber: Ο Ted Kaczynsky, οικοακτιβιστής κρατούμενος από τις Η.Π.Α., ο οποίος, χρησιμοποιώντας ως μέσο δέματα-βόμβες, σαμπόταρε και επιτέθηκε στο τεχνο-βιομηχανικό σύστημα. Έγραψε κείμενα όπως «Το Μανιφέστο του Unabomber», «Χτύπα εκεί που πονάει», «Το πλοίο των νλίθιων» μεταξύ άλλων. Τον συνέλαβε το FBI αφού τον κατέδωσε ο ίδιος του ο αδερφός. Εξαιτίας του σκληρού καθεστώτος που επικρατεί στη φυλακή, στα γραπτά του Ted έχει απαγορευτεί να υποστηρίξει ανοιχτά τη βία, δεν μπορεί να μιλήσει σχετικά με παράνομες πράξεις όπως ορίζει η ποινή του. Όταν ο Μάουρι μιλάει και αναφέρει τον Kaczynsky, αντανακλά ειπωμένες καταστάσεις της μη-επικοινωνίας. Προφανώς ο Μάουρι ποτέ δεν είχε κάποιο πρόβλημα με αυτές τις δράσεις, είτε παράνομες είτε νόμιμες, και συμπαθούσε τον Ted.

αναφέρομαι στο να το κάνουμε με νόμιμα μέσα. Φυσικά, μιλάω για ειρηνικές διαμαρτυρίες και άλλα νόμιμα μέσα. Έτσι, για παράδειγμα, η ζωτικότητα του συστήματος προέρχεται από τη βιομηχανία του ηλεκτρισμού, τη βιομηχανία των επικοινωνιών, από τα PC, τη βιομηχανία της προπαγάνδας (της διασκέδασης, εκπαιδευτική, δημοσιογραφική, διαφημιστική), δηλαδή επιτιθέμενοι στο σπόρο της υπακοής και εκεί που παράγεται η συμπεριφορά του συστήματος. Τέλος, η βιοτεχνολογία (και για τον Kaczynsky αυτό το ζήτημα είναι βασικό) είναι κάτι που το σύστημα θα υπερασπιστεί μέχρι θανάτου. Κάποιος μπορεί να επιτεθεί στο σύστημα με αντίθετες αξίες.

Ως ζήτημα αρχής, ο Kaczynsky δίνει μεγάλη έμφαση στο ότι είναι απαραίτητο να πείσουμε τους ανθρώπους με υψηλή μόρφωση, τα ειδικά ταλέντα και τους ειδικούς των εργαστηρίων, να είναι ενάντια στον πειραματισμό της γενετικής μηχανικής. Με σεβασμό σε όλα όσα έχω γράψει, φυσικά εννοώ με νόμιμες μεθόδους.

4° Γράμμα

Ξέρεις διάβασα κάτι σχετικά με τους Μάγιας και το χρόνο... Η ιστορία σχετικά με αυτούς τους “παλαβούς” είναι ότι εφάρμοσαν την αντίληψη του μηδέν, ή του τίποτα. Είναι κάτι το οποίο είναι ενδιαφέρον για μένα, δοθέντος ότι πιστεύω πως η έννοια του τίποτα είναι πάρα πολύ θετική, όσο σου επιτρέπει η σκέψη και η κατανόηση του περιβάλλοντός σου, ξεκινώντας με την ατομικότητά σου.

5° Γράμμα

...Πιστεύω πως η αξιοπρέπεια του ατόμου περνάει πρωταρχικά από, χωρίς να υποχωρεί από τις ιδέες του, το να παραμένει σταθερός. Έτσι αν προσπαθήσουν να σε καταβάλλουν με τις αντιξοότητες, με τη νοσηρή βία (πιστεύω πως υπάρχει υγιής βία), με τιμωρίες, στο τέλος με όλα αυτά, αν συμμορφωθείς και μείνεις σιωπηλός και διστάσεις και αμφιβάλλεις, την έχεις γαμήσει. Αλλά ιδέες χωρίς πράξεις δεν έχουν αξία, είναι θεωρητικά σκατά, γι’ αυτό η ιδέα και η πράξη πρέπει να είναι και είναι το ίδιο πράγμα.

6° Γράμμα

...Δε χάνεις και πολλά εδώ, η γαμημένη εκλογική προπαγάνδα τελείωσε, μόνο και μόνο για να αντικατασταθεί από την προπαγάνδα του κατανάλωσης-και-αν-όχι-είσαι-μια-κουράδα· ή το Teleton (τηλεπαιχνίδι) είναι η νέα μόδα... και σήμερα σου γράφω από ένα βαγόνι του μετρό, στις οχτώ το απόγευμα, με τους σκλάβους και τα πτημένα τους πρόσωπα, πηγαίνοντας προς το σπίτι τους για να αναπληρώσουν τις δυνάμεις τους. Προσπαθώ να παραμείνω δυνατός γιατί έχω καταφύγει σε μια τρομερή ντροπή, δουλεύω, γαμώτο, τι απαίσιο!!! Αλλά το γάμησα, η ταπείνωση την οποία επιβάλλω στον εαυτό μου δεν είναι τόσο τρομερή, όπως και να έχει, όλες οι δουλειές είναι χάλια. Κοιτάζω από το παράθυρο

Presente!

του βαγονιού του υπογείου τρένου και το μόνο που βλέπω είναι νεκρή ενέργεια.

Ξέρεις, θα ήθελα να πάω πολύ μακριά, δεν ξέρω, να περπατήσω, νομίζω πως έχω συνειδητοποιήσει πως νιώθω εναρμονιζόμενος με την νομαδικότητα. Το να είμαι επιδημτικός με καταβάλλει, πρέπει να το κατανοείς αυτό καλύτερα από μένα, αφού, σου επιβάλλουν βίαια το να μείνεις στο μέρος σου... τώρα ταξιδεύω με άμορφους, επιβαλλόμενους και προκαθορισμένους προορισμούς. Τους απεχθάνομαι. Ευτυχώς όταν ταξιδεύω κοιμάμαι. Ωστόσο, θα ήθελα να σταματήσω να ονειρεύομαι και να ζήσω πραγματικά. Αυτή τη στιγμή δε νιώθω και πολύ αξιοπρεπής, δουλεύω, ιδρώνω και νιώθω ντροπιασμένος...

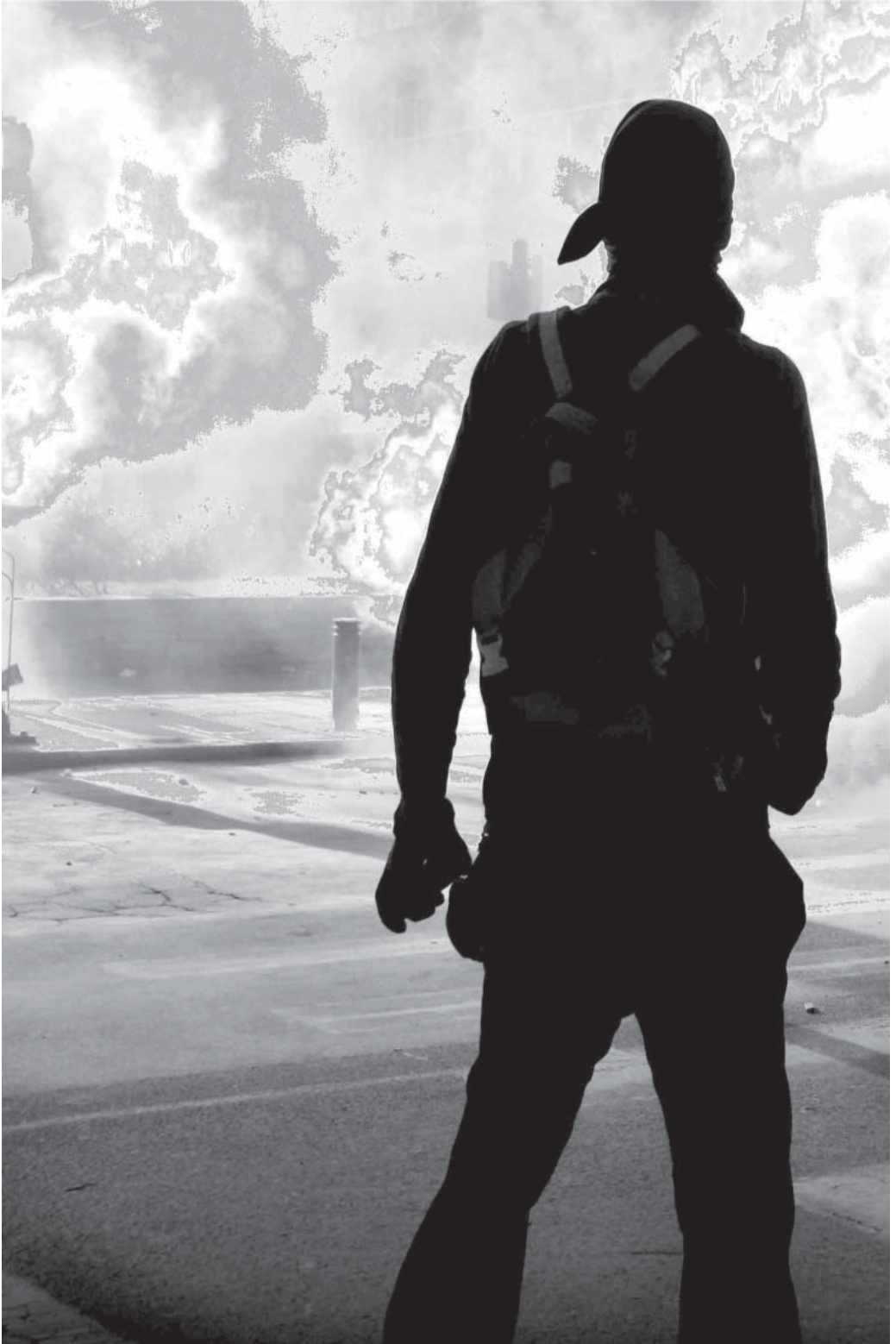
...τα πράγματα που με διεγείρουν είναι τα μικρά πράγματα, όντως! το να προσπαθείς να καταστρέψεις αυτή τη μαλακία, χα χα.

...για μένα το χάος κατέχει έναν πολύ πλούσιο και κομψό σκοπό· έτσι ώστε να κυλάει η φύση, η καταστροφή για την καταστροφή μέσω της άμεσης δράσης είναι ένας αυτοσκοπός· για μένα ο Μαρξισμός έχει έλλειψη ζωτικότητας. Το πιστεύω αυτό γιατί είναι μια δομή η οποία επιθυμεί να αντικαταστήσει μια άλλη, και για μένα αυτό είναι το ίδιο μαλακία. Αυτό που με ενδιαφέρει πολύ περισσότερο, είναι πως τα πράγματα κυλάνε, αλλά περισσότερο από αυτό, ότι κυλάνε χωρίς ακρωνύμια, αρχηγούς ή επαναστατικά προγράμματα... έτσι φυσικά, το παράλογο με ελκύει περισσότερο από αυτά που έχουν ήδη γραφτεί, που έχουν ήδη επεξεργαστεί, ή μ' άλλα λόγια, στο διάολο με τον επιστημονικό υλισμό.»

7^ο Γράμμα

...η πόλη είναι μια απδιαστική συστοιχία κτιρίων τραπεζών, στρατοπέδων, ανθρώπων χωρίς αίμα να κυλάει στις φλέβες τους, και για να λέμε την αλήθεια βρωμάει σκατίλα. Δε θέλω να οδηγήσω τη ζωή μου στον συμπυκνωμένο ρυθμό αυτής της ηλίθιας τάξης, ξένος στη δύναμη της θέλησής μου. Γι' αυτό, σχεδιάζω να απομακρυνθώ από αυτήν την πόλη στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον. Ωστόσο, υπάρχουν ακόμα πολλά “πράγματα”, μικρά και μεγάλα, να τελειώσω... Μου αρέσει η ιδέα του να είμαι ανάμεσα σε δέντρα χιλιάδων χρόνων. Ειλικρινά, θα προτιμούσα να περιβαλλόμουν από ένα πυκνό δάσος παρά από τόσα πολλά βρωμερά και βρόμικα ανθρώπινα όντα, δίπλα σε αδερφές και αδερφούς σαν εσένα και τους υπόλοιπους. Για εμένα η ανθρώπινη φυλή πρέπει να εκμηδενιστεί, στην πραγματικότητα και εμείς, δοθέντος ότι πιστεύω ότι η ανθρωπότητα είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της φύσης. Ως καταστροφικός παράγοντας είναι ο πιο επιβλαβής για τον πλανήτη, και γι' αυτό μάς αξίζει η εξάλειψή μας.

Εδώ “έξω” δεν είναι και πολύ διαφορετικά, η πλειοψηφία των ανθρώπων κινούνται γιατί τους διατάζουν να το κάνουν, δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση στις δράσεις τους, είμαστε όλοι ρομπότ με σάρκα, έτσι τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει και πολύ. Οι διανοητικές φυλακές ισχυροποιούνται και είναι λίγοι αυτοί που ανοίγουν τον τοίχο της συνήθειάς τους. Οι υπόλοιποι ζουν, κοιμούνται και πεθαίνουν, ωστόσο υπάρχουν ακόμα μερικοί που ονειρεύονται και γελάνε...

Μουσική

Ya no hag motives para sonneir

Συγκρότημα: Κίτρινο λυκόφως
Τραγούδι: Δεν υπάρχει λόγος να χαμογελάμε

Που είναι το μπλε του ουρανού
Που είναι τα γαλήνια μάτια σου
Που χάθηκε η αξιοπρέπεια
αυτών που ζουν τις ζωές τους
χωρίς να αγωνίζονται
Πες μου τι έγινε με την άγρια φύση
Δεν συνειδητοποιείς πως για τα λεφτά
καταστρέφουν όλο τον κόσμο
Και είμαστε στη μέση, συνένοχοι
Που είναι το πράσινο δάσος
και το ουρλιαχτό απ' το ανυπότακτο στήθος του
Η ανταρσία σου θα είχε χαθεί
μέσα σ' αυτόν τον ωκεανό σκατών..
Δεν υπάρχει πια λόγος να χαμογελάμε
Μόνο η ανεξέλεγκτη επιθυμία για
καταστροφή.

Ο Μάουρι τραγουδούσε, δημιουργούσε, διασκέδαζε και ήταν στο συγκρότημα Συμμορία Μπονό. Στο άλμπουμ «Πόλεμος στο δρόμο»¹, η φωνητική του συνεισφορά ήταν παρόν σε κάθε τραγούδι... στην συνέχεια, μερικοί στίχοι απ' τον αδερφό μας.

1 Guerra a la Calle

Συμμορία Μπονό

Οπλίσου, οπλίσου, οπλίσου και πολέμα τους (...)

Θα πάρουμε θέση στον κοινωνικό πόλεμο και ως μια νηθική στάση δεν μπορούμε να είμαστε αδιάφοροι μπροστά στην πτώση των αδερφών μας πάνω στη μάχη, όπως στην περίπτωση που βιώνουν εκατομμύρια φυλακισμένοι αιχμάλωτοι σε αυτόν τον πόλεμο σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, δικαστές, gendarmes (στρατιώτες της εθνικής φρουράς στη Χιλή), εισαγγελείς, και μπάτσοι από εδώ και πέρα είναι και θα είναι πάντα, εχθροί μας και δε θα επαναπαυτούμε έως ότου εξολοθρεύσουμε το τελευταίο προπύργιο της κοινωνίας φυλακή... έχουμε πόλεμο, κρατούμενους και κρατούμενες που πολεμάνε στον δρόμο!!!

RAP

I

Η αλήθεια, ή χίλιες αλήθειες, είναι επινοημένα ζητήματα και επινοημένοι είναι οι κατασκευασμένοι και παράδοξοι νόμοι.

Αν δώσουμε προσοχή σε αυτά τα παράλογα σκηνικά, χειραγωγούν τις σκέψεις μας σαν εργοστάσια πόνου.

Νόμος και τάξη, πίστη και πρόοδος, η μισθωτή δουλειά, μια ζωή της περιφρόνησης είναι η ζωή του φτωχού και τα προνόμια είναι για τους πλούσιους.

Η εξουσία που θέλουν να μας επιβάλουν είναι το ουσιώδες θεμέλιο του συστήματος και οι νόμοι τους, με τους νόμους τους πλουτίζουν και οι φτωχοί αποβλακώνονται και όλοι προστατεύουν την ιδιότητα περιουσία τους.

Ενώ οι λίγοι κατέχουν τα πάντα, οι άλλοι πεθαίνουν από την απηδία. Μπάτσος, ιερέας, οι χωροφύλακες είναι ένα φιάσκο και σε αυτή τη θλιβερή ιστορία αν τολμήσεις να αποκαλύψεις, θα γίνεις και εσύ φυλακισμένος, και θα προσπαθήσουν να σε εξοντώσουν.

Τα δικαστήριά τους τους προστατεύουν, στους νόμους τους βρίσκουν καταφύγιο.

Τα δικαστήριά τους τους προστατεύουν, στους νόμους τους βρίσκουν καταφύγιο, γι' αυτό έχουν τα σκατά με τα σήματα και τα γκλομπς τους.

Αλλά ήρθε ο καιρός να μάθουν πως δεν υπάρχει νόμος που σεβόμαστε. Αν θα πρέπει να πολεμήσουμε θα επιτεθούμε στον λαιμό τους, αν θα πρέπει να τους αντιμετωπίσουμε θα σκοτώσουμε τα σκυλιά τους, αν θα πρέπει να πεθάνει κανείς αυτοί θα πεθάνουν πρώτοι. Και το τραγούδι μου δεν είναι για κάψιμο, δεν είναι διαμαρτυρία, το τραγούδι που τραγουδώ είναι ένα τραγούδι μάχης.

Το τραγούδι του δρόμου είναι ένα τραγούδι αγώνα, που τραγουδιέται σ' αυτόν τον τόπο.

Το τραγούδι μου είναι τραγούδι πολέμου.

II

Μες την καρδιά έχω μια φλόγα που δεν χτυπάει αλλά καίει τα πάντα.

Και είναι απλά το ότι προσπαθώ να επιβιώσω μέρα με τη μέρα αν και δεν ξέρω τον τρόπο.

Πάντοτε τριγυρίζω προσπαθώ να μην πέσω μες την άβυσσο, παρακάμπτοντας τους κανόνες πιστεύοντας στον εαυτό μου, ανάβοντας την πυρά που καίει εδώ, στη ψυχή μου.

Είναι απλά που ξέρω πως μόνο η καταστροφή θα με ξαναπρημίσει.

Δε θέλω να ξεπέσω στη μονοτονία της δουλειάς, επίσης δε θέλω να είμαι καθιστός όλη την ώρα με το να κοιτάζω από τα κάτω με το να ζω γονατιστός, δεν κυλάει αίμα στις φλέβες μου και η καρδιά μου χτυπάει καυτά, καίγοντας οτιδήποτε του αξίζει!!

Χορεύω στον τρελό ρυθμό του χάους και της αναρχίας, περνώ ολόκληρη τη νύχτα ονειρεύοντας πως η πόλη καίγεται, καταστρέφονται εμπορεύματα, καίγονται τα αστυνομικά τμήματα. Σπάζοντας τα κλουβιά που σε εγκλωβίζουν, μέρα με τη μέρα.

Σκεπάζοντας τις αβύσσους, να θυμάσαι πως εσύ ο ίδιος είσαι ο χειρότερος εχθρός σου.

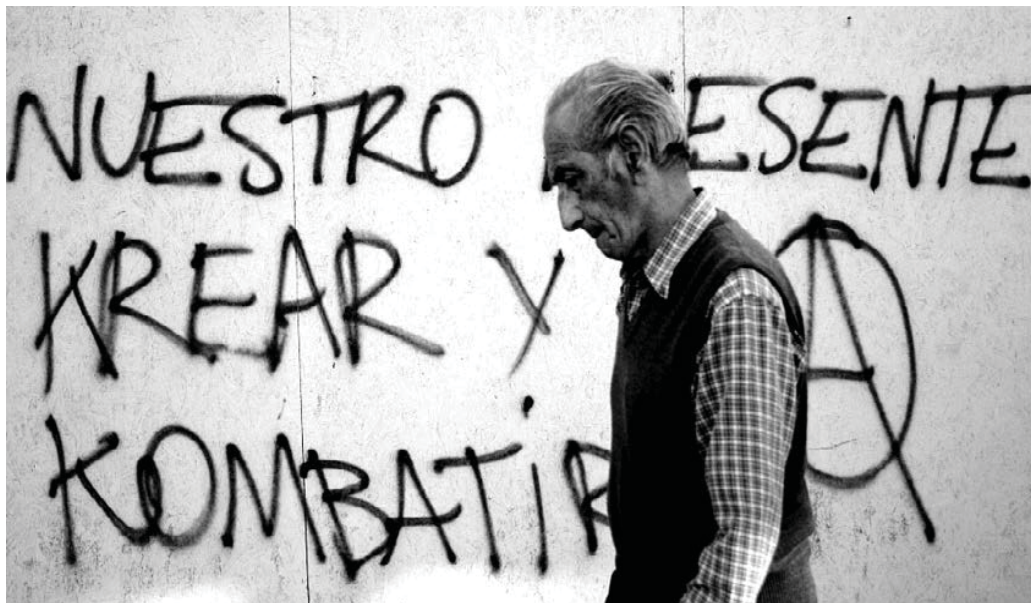
Με πολύ καρδιά και λίγο ευτυχία που ζει στο 75% από νιτρικό κάλιο και πρόσεξε καλά, καλά περνάμε. 12,5 είναι ο αριθμός που ψάχνεις, πρόσθεσε κάρβουνο αναμεμιγμένο με έμπνευση, μην καπνίσεις και να προσέχεις τον στατικό ηλεκτρισμό. Μην δημιουργείς σπίθες, περίμενε υπομονετικά, δε με νοιάζει μία αν δεν κάνω ρίμα, η καρδιά μου δεν υποφέρει πια.

Λοιπόν τότε, αν όλα είναι εντάξει τώρα, το μόνο που σου λείπει είναι ένας αριθμός και ένα μείγμα από 12,5 θειάφι. Ανάμιξε τα όλα προσεκτικά, ανάμιξέ τα όλα ήρεμα φτιάξε ένα φυτίλι και ας καεί αυτή η πόλη.

Μάουρι οι εξεγερμένοι δε σε ξεχνάνε

Το παρόν μας, δημιουργημένο και μαχόμενο.

III

Ζώα κλειδωμένα σε εγκαταστάσεις
και φάρμες εξόντωσης,
και κάποιοι πλίθιοι με την ιδέα
και τον εξορθολογισμό να
θεωρούν τους εαυτούς τους ανώτερους
να βρίσκονται από πάνω τους,
θεωρώντας πως είναι στην κορυφή
της εξελικτικής αλυσίδας.
Σε κοιτάζω στα μάτια και δε σε πιστεύω!!
Ούτε καν κυνηγάμε ή παράγουμε πια.
Ότι καταναλώνουμε είναι αφομοιωμένο σε συσκευασίες.
Εμφιαλωμένο νερό, επεξεργασμένο κρέας, εμπόρευμα,
έχουν κάνει έναν τόσο μεγάλο διαχωρισμό
ανάμεσα στο ζώο που ζει μέσα μας,
και στο κτήνος που
ξυρίζεται κάθε πρωί.
Με γραβάτες και καρτοφύλακες, ή αυτοκίνητα, λεωφορεία,
τρένα, κατευθείαν στην
μηχανή να πουλήσεις το χρόνο σου με έναν ταξινομημένο τρόπο
κανονισμένο βάσει ωραρίων, καθορισμένων από τα ημερολόγια
απορροφημένα από χρόνους αναμονής.

Μερικά γραπτά που βρέθηκαν

*Είναι γνωστό ως το θλιβερό πεπρωμένο του εξεγερμένου που επιτίθεται ενάντια στην εξουσία, χέζει τις αρχές και επιτίθεται κατά μέτωπο στους εχθρούς του: τους μπάτσους, το σύστημα κλπ.

Γιατί όταν στην καρδιά σου η ελευθερία, η αγάπη και η αναρχία συνοδεύουν τα χτυπήματά της: Η αναρχία δεν πεθαίνει στο στόμα, θριαμβεύει σε ενεργά χέρια.

*Οπλίσου και γίνε βίαιος, όμορφα βίαιος, μέχρι όλα να εκραγούν. Γιατί, πρέπει να θυμάσαι πως κάθε βίαιη δράση ενάντια σε αυτούς τους προωθητές της ανισότητας είναι ξεκάθαρα δικαιολογημένη από τους αιώνες της άπειρης βίας που μας έχουν υποβάλλει.

...Οπλίσου και πολέμησε την τρομοκρατία, κάψε, συνωμότησε, σαμποτάρισε και γίνε βίαιος, όμορφα βίαιος, φυσικά βίαιος, ελεύθερα βίαιος.

Μια σύντομη σκέψη για τις φυλακές...

Οι φυλακές σήμερα και από πάντα, είναι όπλα τιμωρίας που η εξουσία αξιοποιεί για όποιον επιτίθεται στην ατομική περιουσία. Οι εκμεταλλευτές εξυπηρετούνται από αυτούς τους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Διατηρούν το νόμο και την τάξη για να διαιωνίσουν τα προνόμιά τους και να προφυλάξουν το απδιαστικό τους στάτους κβο.

Σε αυτούς που εξεγείρονται, εφαρμόζουν παραδειγματικές μεθόδους, υποδαυλίζοντας το φόβο και εξαλείφουν αυτούς που επιθυμούν να ανατρέφουν την τάξη. Έπειτα, δημιουργούν για τους εαυτούς τους, μια φυλακή έξω απ' τα τείχη των φυλακών, μια φυλακή μέσα στις συνειδήσεις τους, όπου τα κάγκελα και οι κλειδαριές είναι οι φόβοι που μας ταΐζουν καθημερινά.

Δεν μπορούμε να απαρνηθούμε ότι υπάρχουν τα τείχη που σήμερα εγκλείουν τους αδερφούς και τις αδερφές μας. Αλλά είναι ακριβώς οι φυλακές του νου μας αυτές που ακυρώνουν μια αλληλεγγύη πραγματική, καθημερινή και ενεργή. Είναι οι δικοί μας φόβοι που εξοντώνουν τις επιθυμίες μας να καταστρέψουμε την εξουσία, να μεγεθύνουμε την αγριάδα μας και να επιτεθούμε στους εχθρούς.

Αυτή είναι η ώρα να δράσουμε, στην καθημερινή μας ζωή μαζί με τους κοντινούς μας, για την καταστροφή της κοινωνίας φυλακή και για την καταστροφή κάθε κοινωνικής προσπάθειας για μεταρρύθμιση αυτού του σιχαμερού συστήματος θανάτου.

Η αλληλεγγύη δε θα πρέπει ποτέ να είναι ένα κενό σύνθημα, αλλά αντίθετα καθημερινή δράση σύγκρουσης με την εξουσία.

Και με τη συνεχή υποστήριξη προς τα αιχμάλωτα αδέρφια μας σε αυτόν τον πόλεμο, μέχρι θανάτου.

Σε καιρούς που ο καπιταλισμός έχει ένα κυρίαρχο χαρακτήρα, που εισβάλλει σε όλες τις πτυχές της ζωής μας, όπου δεν είμαστε τίποτα περισσότερο από μέθοδοι της παραγωγής του κεφαλαίου, του κεφαλαίου που δε θα υποτροπιάσει μέσα μας, ούτε μέσα στην τάξη μας, που ο ηγεμονικός χαρακτήρας αυτού του συστήματος συντηρείται τόσο από τις μεθόδους της καταστολής και της επιτήρησης (το ίδιο ισχύει για όλους τους τύπους κυβερνήσεων, είτε είναι από τη δεξιά, το κέντρο ή την αριστερά), όσο από τον έλεγχο που τα μίντια, στα χέρια των μπουρζουάδων ασκούν πάνω στα πράγματα που καταναλώνουμε, στις απόψεις μας και στην τελική, πάνω στις ζωές μας.

Επίσης, δε μπορούμε να ξεχάσουμε ένα απ' τα βασικά κομμάτια αυτού του άνισου και εκμεταλλευτικού συστήματος. Ένα κομμάτι που, για αιώνες, ήταν η μέθοδος υπεκφυγής από τα κοινωνικά προβλήματα – η θρησκεία, η θρησκεία φαίνεται εδώ και πολύ καιρό να είναι μια κριτική ενάντια στο άνισο σύστημα, αλλά διατηρούσε τον εαυτό της πάντοτε στη δεξιά πλευρά των κυρίαρχων τάξεων. Άλλες ψευδής κριτικές είναι όλες αυτές των ρεφορμιστικών ή ξεπουλημένων θέσεων, οι οποίες δε στοχεύουν στην καταστροφή των κοινωνικών τάξεων ούτε στην αναζήτηση της αυτονομίας, αλλά αντίθετα αναζητούν μια λίγο πιο ευγενική διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος, κάτι που συνεχίζει να διατηρεί τον κύκλο της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης και της κοινωνικής ανισότητας, από την οποία μόνο μια μειοψηφία είναι προνομιούχα.

Αντιμέτωποι με την παραπάνω διαφωνία, γεννήθηκε η αναγκαιότητα να αυτοανακηρυχθούμε αναρχικοί. Εχθροί του κράτους, της μπουρζουαζίας και όλων των ειδών κοινωνικού ελέγχου, πιστεύουμε σταθερά πως η ελευθεριακή ουτοπία είναι κάτι που πρέπει να κατασκευάζουμε μέρα με τη μέρα και πρέπει να είναι η πραγματική λύση στα κοινωνικά μας προβλήματα. Για αυτό είναι επίσης απαραίτητο να βρούμε μηχανισμούς μέσω των οποίων να δημοσιοποιήσουμε μεθόδους επίθεσης ενάντια στους εχθρούς μας και ένας από αυτούς είναι αυτό το ενημερωτικό έντυπο. Δεν προσπαθεί να είναι θεωρητικό, ούτε κριτικό προς άλλες εκδόσεις, αλλά λίγο πολύ το αντίθετο, θέλουμε να είναι πρακτική έκδοση τα περιεχόμενα της οποίας κατευθύνονται προς όλους και όχι προς μια μικρή ομάδα πλίθιων που θεωρούν τους εαυτούς τους πρωτοπορία, φιλοδοξούμε αυτό το έντυπο να είναι ένας πρακτικός οδηγός της άμεσης δράσης (τόσο βίαιη όσο και μη βίαιη), θέλουμε να είμαστε μια αυθεντική επιλογή απέναντι στον καπιταλισμό και την ιεραρχία του κράτους. Θέλουμε να νομιμοποιήσουμε την άμεση δράση, από ένα κουκλοθέατρο για παιδιά μέχρι σε επιθέσεις σε κτίρια. Ο σκοπός αυτών των δράσεων είναι να γίνουν το αγκάθι στην πλευρά αυτών που κερδίζουν εις βάρος μας. Αυτό το fanzine, γι' αυτό το λόγο, θα έχει το ρόλο του ΑΓΚΙΤΑΤΟΡΑ, του ΣΑΜΠΟΤΕΡ, του ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΗ και της ΑΥΤΟΔΙ-ΑΧΕΙΡΙΣΗΣ. Με την αγκιτάτσια, δημιουργώντας ένα μηχανισμό με τον οποίο να αποσταθεροποιήσουμε τις ιεραρχικές αποξενωτικές και επικερδής διδακτικές πρακτικές που υπάρχουν στα δημοτικά σχολεία, στα γυμνάσια, στα λύκεια,

στα πανεπιστήμια, στη δουλειά, στη γειτονιά κλπ, κάνοντας το σαμποτάζ μια πρακτική με την οποία θα μπορούμε να προκαλούμε απώλειες στους εχθρούς μας που προς το παρόν είναι μικρές, κάνοντας την προπαγάνδα έναν τρόπο ανάδειξης των δικών μας μεθόδων αγώνα και των ιδανικών μας· και τελικά, μέσα απ' την αυτοδιαχείριση θα μπορούμε να δημιουργήσουμε μια ρήξη στην εκμετάλλευση που ασκούν τα αφεντικά που έχουν στα χέρια τους τις μεθόδους παραγωγής του κεφαλαίου, να τσακίσουμε το κλέψιμο της δύναμής μας και του χρόνου μας, την εξάρτηση που έχουμε από διάφορα εμπορεύματα, εξάρτηση που δημιουργείται από τις διαφημίσεις και τα υποσυνείδητα μηνύματα.

Ο λόγος που αποφασίζουμε να επισπεύσουμε τη δεύτερη έκδοση του εντύπου “Πρώτη Φωνή”, είναι ο σκοπός του να μπορούμε να κάνουμε αγκιτάτσια, σαμποτάζ, να προπαγανδίσουμε και να προωθήσουμε την αυτοδιαχείριση μέσα στο μήνα Σεπτέμβρη, ο οποίος παρουσιάζει πολλές ευκαιρίες. Η πρώτη είναι αυτή στις 11 Σεπτέμβρη αν και δε θεωρούμε τους εαυτούς μας αντιδικτατορικούς, γιατί δεν έτυχε να ζούσαμε εκείνη την εποχή, αλλά μάλλον ο αγώνας μας εστιάζει στις συνέπειες του πραξικοπήματος· της ιδιωτικοποίησης ενός μεγάλου μέρους των επιχειρήσεων, μέχρι τα βασανιστήρια, τις εξαφανίσεις και τους θανάτους του εργατικού κινήματος στη Χιλή. Την εγκαθίδρυση του νεοφιλελεύθερου συστήματος, την επανάκτηση του χαμένου εδάφους από τους μεγαλογαιοκτήμονες και την παρακαταθήκη που άφησε ο Πινοσέτ στις γειτονιές μας, στις οικογένειές μας, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια: φόβος, κομφορμισμός, απάθεια κλπ.

Ένα άλλο θέμα που είναι επίσης σημαντικό στο ζήτημα του Σεπτέμβρη, είναι αυτό της περίφημης απελευθέρωσης ζώων στην οποία εμείς προτιμάμε να μη συγκεκριμενοποιούμε την απελευθέρωση ζώων και να το αφήνουμε απλά ως «απελευθέρωση», κάτι που για μας σημαίνει ο όρος «εκμετάλλευση του ανθρώπου» από άνθρωπο, ο όρος «εκμετάλλευση των ζώων» από άνθρωπο, και ο όρος «εκμετάλλευση της φύσης» από άνθρωπο, μεταξύ άλλων είναι απελευθέρωση την οποία μπορούμε να βρούμε μόνο στην αναρχική ιδέα.

Ας υπενθυμίσουμε πως ο Σεπτέμβρης είναι ένας μήνας που βρωμάει πατριωτισμό δημιουργημένο από τους μεγάλους ιδιοκτήτες που χρειάζονται κρέας για τα κανόνια για να υπερασπίζονται συνεχώς τις περιοχές τους και τις μεθόδους παραγωγής τους κεφαλαίου. Για αυτό το σκοπό, τι καλύτερο απ' το να εφεύρουν ένα «συναίσθημα» που οι φτωχοί θα νιώθουν σα να είναι οι ιδιοκτήτες αυτού που δεν κατέχουν, ή να πούμε καλύτερα, αυτού που έχει ληστευθεί από αυτούς. Αυτό το συναίσθημα οδηγεί σε ένα στρατό με ισχυρές φασιστικές ρίζες στον οποίον υπάρχει μια μεγάλη ιεραρχική πυραμίδα. Μια δομή, στην οποία ο καθένας από τα μέλη της νιώθει ανώτερος από τον κόσμο που ζει σε άλλες χώρες, από τον αστικό πληθυσμό, από τις γυναίκες κλπ

Η έκδοση Πρώτη Φωνή δεν είναι υπεύθυνη για πράξεις που διαπράττονται από άτομα με υλικά που θέλουν να χρησιμοποιήσουν. Οι εκδότες δεν είναι υπεύθυνοι για την οργή που νιώθει η καταπιεσμένη τάξη, η ευθύνη αυτής της οργής πέφτει στην πλάτη της μπουρζουαζίας και του κράτους.

Συζητήσεις

Πριν πέσω για ύπνο

...Πάντα κάτι γίνεται στη ζωή όλων των συνειδητών ατόμων, μια φλόγα, ένα πνεύμα το οποίο θεωρώ πως είναι η ελευθερία. Κάποιος δεν μπορεί να έχει οποιοδήποτε είδος ελευθερίας αν αναγνωρίζει οτιδήποτε ως ανώτερο, κάτι έξω από τον εαυτό του, δεν ξέρω, πες το κράτος, πες το δημοκρατία, πες το πολιτικό κόμμα. Για μένα τα ακρωνύμια και οι αρχηγοί είναι παρωχημένοι, άχρηστοι, στην πραγματικότητα, περιττοί.

Όταν εγώ αναφέρομαι στην ελευθερία, σκέφτομαι τη «μελλοντική κοινωνία» που πρόκειται να έχουμε, όπου, για παράδειγμα, τώρα όταν κάποιος μιλάει για επανάσταση, κοιτάει το ρολόι, κοιτάει το ημερολόγιο λέει ότι η ελευθερία δεν είναι ζήτημα να ασχοληθούμε τώρα, ίσως να μην είναι σημαντικό να το αναφέρουμε τώρα, γιατί μιλάμε για πραγματικά πράγματα, όπως οι εκλογές. Μιλάμε για την «ελευθερία» της επιλογής για την οποία πρόκειται να ψηφίσουμε. Αυτή είναι η ελευθερία που έχουμε τώρα. Ελευθερία για να αποφασίσουμε τι χρώμα θα είναι τα ρούχα μας, τι μάρκα παπούτσια να φορέσουμε. Με άλλα λόγια, αν έχεις πρόβλημα στο να αγοράσεις παπούτσια, το να τα κλέψεις είναι το καλύτερο που μπορείς να κάνεις. Και πιστεύω πως ο καπιταλισμός είναι κάτι το εντελώς αντίθετο με την ατομική ελευθερία, και είναι υψηλά συνδεδεμένος με την υποταγή, την αλλοτρίωση, την αποξένωση και όλα τα άλλα που μπορεί να υπάρχουν.

Πιστεύω πως η ατομική ελευθερία έχει να κάνει με τη συνείδηση του ατόμου που θέτει το ζήτημα πως είναι να είσαι – ελπίζω μια μέρα θα είμαστε κι εμείς – ελεύθερος, εκεί που θα μπορέσει να αποφασίσει πώς να πλάσει την ύλη και το άτομο θα πλάσει την ύλη, θα κάνει τα πράγματα για τη χαρά να τα κάνει και όχι αναγκασμένος από ιερή επαναστατική ή από ιερή καπιταλιστική υποχρέωση τα οποία υποτίθεται ότι τώρα πολεμάμε.

Πιστεύω πως η ατομική ελευθερία έχει να κάνει με τη συνείδηση, γιατί εγώ βάζω τον εαυτό μου πρώτο. Ελέγχοντας τη ζωή μου από σεβασμό προς τους άλλους που συμπλέουν και να ελπίζω σύμφωνα με τα πιστεύω μου, μέχρι να πεθάνω. Και ένας σύντροφος που θα ήθελε να ελέγχει τη ζωή μου, δε θα είναι φίλος μου.

Έτσι υπό αυτήν την έννοια, όταν τα κόμματα έρχονται σε συμφωνία για τις ψήφους, για παράδειγμα όταν το κομμουνιστικό κόμμα μαζί με άλλο κόμμα και μετά το άλλο κόμμα να καλέσει τον George Bush στη Βουλή, τι είναι αυτό;

Εγώ που θέλω να ζήσω ελεύθερα και βλέπω τη ζωή μου με ένα συνειδητό τρόπο, δεν πρόκειται να κάνω συμβιβασμό με την εξουσία για την ελευθερία μου κάνοντας συμφωνία, η εξουσία είναι το πρόβλημα, η φιλοδοξία να εξουσιάζεις, πάνω σε τι; την εξουσία να ελέγχω με την ιδεολογία μου κάνα άλλο άτομο; Να του λέω πώς να ζήσει τη ζωή του;

Ακονίζοντας ιδέες ενάντια στη φυλακή, συνέντευξη με τον σύντροφο

Τι είναι η φυλακή;

Η φυλακή είναι το εργαλείο του συστήματος για να κρατήσει στη σειρά το υποκείμενο που παραβαίνει τον νόμο. Δυστυχώς ή δεν ξέρω αν δυστυχώς, αλλά ο βασικός άξονας της πράξης να “ξαναβάλεις στη σειρά” υπονοεί ότι αντιλαμβανόμαστε την κοινωνία σαν κάτι τέλειο. Και βλέποντας ότι έχει τόσα υποκείμενα φυλακισμένα αντιλαμβανόμαστε ότι το σύστημα είναι ατελές γιατί βασίζεται στην ανισότητα. Βασισμένο στην ανισότητα· βασισμένο στην αρχή της κάθετης εξουσίας, που έχει επιβληθεί με τη βία, έχει εισαχθεί μέσω των σχολείων, μέσω των συστημάτων διδασκαλίας και όλων των τύπων εκπαίδευσης, μέσω της θρησκείας ή με κάθε άλλου δογματικού τρόπου κατανόησης του κόσμου, μας οδηγεί να καταλάβουμε πως υπάρχουν υποβόσκοντα συμφέροντα. Από τη στιγμή που υπάρχει ένα ενδιαφέρον για τη διατήρηση αυτού που λέγεται στάτους κβο· αξίζει να ειπωθεί ότι εσύ και εγώ θα πρέπει να δουλεύουμε για ένα μισθό, να θυσιαζόμαστε για ένα μισθό για να συνεχίσουμε να ζούμε και τότε υπάρχουν άλλα υποκείμενα, άλλα άτομα που θερίζουν όλα τα κέρδη αυτού του συστήματος παραγωγής, και ο εγκληματίας, ο τύπος που παραβιάζει τον νόμο, ένας παραβάτης, ένα υποκείμενο που θα πραγματοποιήσει μια δράση ενάντια σε αυτό που έχει εγκαθιδρυθεί, θα αντιμετωπίσει αυτή την τιμωρία.

Αυτό που προσπαθεί η φυλακή είναι να πάρει πειθαρχικά μέτρα, αυτό που θέλει να πει είναι ότι “εσύ το έκανες και εγώ είμαι μάρτυρας”. Δηλαδή αν κάνω κάτι και σε δω πρόκειται να το σκεφτώ δύο φορές πριν κάνω κάτι που θα με βάλει φυλακή, γιατί η φυλακή είναι για μένα, είναι σαν ένα νεκροταφείο όπου τα κάγκελα είναι σαν σταυροί και οι τοίχοι σαν τάφοι. Το άτομο που είναι μέσα είναι βασικά ακινητοποιημένο, στις δυνατότητές του να επικοινωνήσει και να δημιουργήσει με όλους τους άλλους, και ειδικότερα στην ικανότητά του να ζήσει και να επιβιώσει όπως κάνουμε εμείς έξω, αλλά υπάρχει και ένα ζήτημα που είναι πραγματικό, αυτό του δεσμοφύλακα που είναι εκεί με το πολυβόλο του, υπάρχουν και τα κάγκελα και αυτό που σίγουρα δεν έχει είναι η “ελευθερία” που έχουμε εμείς να κινούμαστε από το ένα σημείο στο άλλο και να κάνουμε “τα πράγματα που θέλουμε να κάνουμε όταν θέλουμε να τα κάνουμε”.

Αυτός έχει τον χρόνο του προαυλισμού, τον χρόνο του φαγητού, τον χρόνο απομόνωσης στο κελί ή την πτέρυγά του και έχει ένα χρονικό διάστημα όπου μπορεί να κάνει επισκεπτήρια, όπου μπορεί να τα μοιράζεται με άλλους και αυτά τα επισκεπτήρια είναι περιορισμένα.

Με αυτήν την έννοια, η φυλακή είναι ένα τιμωρητικός θεσμός. Ο σκοπός της φυλακής είναι να δείξει στο άτομο, στον κανονικό πολίτη, πώς αυτός/αυτή πρέπει να συμπεριφέρεται γιατί αν δεν θα είναι έτσι, θα καταλήξουν σε αυτό το νεκροταφείο που εγώ λέω, δεν ξέρω αν θα πρέπει να το αποκαλώ νεκροταφείο – μέσα απ’ αυτήν τη φυλακή που μοιάζει πολύ με νεκροταφείο.

Presente!

Σχετικά με τους νόμους

Τι είναι νόμιμο, τι είναι παράνομο; Που βασίζεται όλο αυτό ;... στην ιδιοκτησία. Η ανισότητα που δημιουργείται απ' την ιδιοκτησία. Γιατί αν κάποιος ζούσε, δε θέλω να πω στη χλιδή αλλά με όλα τα απαραίτητα εργαλεία για να κάνει ότι αυτός ή αυτή πραγματικά ήθελε με τη ζωή τους, είμαι σίγουρος πως δε θα υπήρχε παραβατικότητα. Είμαι σίγουρος πως κανένας δε θα έκλεβε, ή τουλάχιστον θα ήταν σε μειωμένη κλίμακα. Γιατί αν όλοι είχαν, δε ξέρω, φαΐ στο τραπέζι, ένα ζεστό κρεβάτι (μιλάω για πραγματικά βασικές μαλακίες, δε μιλάω για επιμόρφωση, ειδικά για το είδος της επιμόρφωσης που λαμβάνουμε σήμερα) και ολοκληρωμένη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη (δεν αναφέρομαι απαραίτητα στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των σύγχρονων θεσμών) σίγουρα δε θα υπήρχε παραβατικότητα. Αν δεν υπήρχε το είδος της κοινωνικής ανισότητας που βλέπουμε τώρα, είμαι σίγουρος πως ούτε η παραβατικότητα θα υπήρχε. Είναι σα να λέμε, αν δεν είσαι πεινασμένος, γιατί να κλέψεις φαγητό; θα ήταν ηλίθιο, θα ήταν εντελώς παράλογο. Και φυσικά, όλα πρέπει να είναι λογικά, τη σήμερον ημέρα, με την έννοια ότι όλα είναι παράλογα. Δηλαδή, η κοινωνία λειτουργεί χάλια, είναι βασισμένη στην ανισότητα και την εκμετάλλευση.

Έτσι, έπειτα υπάρχουν άνθρωποι που, για ζητήματα αρχών ή γλυκού χαρακτῆρα ή ιδιοσυγκρασίας, αρνούνται την ιδέα ότι κάποιος μπορεί απλά να έρθει σ' αυτούς και να τους επιβάλλει οτιδήποτε. Έτσι, με αυτήν την έννοια, το συνειδητοποιημένο επαναστατικό υποκείμενο, αυτός που ενσαρκώνει τη δράση, δε θέλει τίποτα και κανέναν από πάνω του, εκτός φυσικά από τον ίδιο και αυτούς που αποφασίζει να έχει γύρω του. Ο κοινός παραβάτης κάνει το ίδιο πράγμα, διότι ο κοινός παραβάτης απαξιώνει τη δουλειά με την έννοια που υπάρχει σήμερα. Γιατί, σήμερα, η δουλειά είναι θάνατος. Με αυτήν την έννοια, είναι προφανές ότι θα την απαρνηθεί.

Επομένως ναι, μπορεί να υπάρχουν δυο τύποι υποκειμένων και, για μένα, δεν είναι ή ο ένας ή ο άλλος., αλλά υποκείμενα που έχουν μεταξύ τους διαφορετικό βαθμό συνειδητότητας... δεν είμαι σίγουρος αν έγινα κατανοητός.

Ενάντια στις φυλακές

Είμαι ενάντια στη φυλακή. Είναι ζήτημα λογικής. Είμαι αντικαπιταλιστής και ως τέτοιος, προσπαθώ να τα σπάσω με τη λογική του καπιταλιστικού συστήματος. Η λογική του καπιταλιστικού συστήματος σήμερα είναι να κλείνει μέσα αυτούς που παραβιάζουν τον νόμο σύμφωνα με τη δική τους λογική.

Εγώ σαν ατομικότητα έχω λίγες εμπειρίες από τη φυλακή. Δεν έχω περάσει πάνω από ένα μήνα στη φυλακή και λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν βρεθεί μέσα για πολύ περισσότερο, ήταν μικρό διάστημα. Μιας και βρέθηκα μέσα για μικρές παραβάσεις, χαμηλής έντασης επίθεση σε κάποιους carabinieri. Με είχαν κλειδωμένο για σχεδόν μιάμιση βδομάδα, ήταν μια επώδυνη κατάσταση, αλλά, δεν είχα καμία παρατεταμένη εμπειρία σχετικά με αυτό το θέμα.

Για αυτό που μπορώ να μιλήσω είναι η εγγύτητα που έχω με μερικούς συντρόφους, (λέω συντρόφους γιατί έχουν επιλέξει αυτόν τον επαναστατικό δρόμο να παραβαίνουν τους νόμους) και η εγγύτητα που νιώθω είναι πιο πολύ σε προσωπικό επίπεδο. Είμαι αλληλέγγυος με τους συντρόφους που βρίσκονται στον αγώνα.

Συντρόφους που, για τις δράσεις τους και για την εσωτερική τους συνέπεια, είναι τώρα κλειδωμένοι, ήταν κλειδωμένοι χτες και θα συνεχίσουν να τους πιάνουν και θα συνεχίσουν να είναι κλειδωμένοι. Ναι, δε ξέρω, εννοώ δεν μπορώ να προβλέψω το μέλλον αλλά, είναι πιθανό μια μέρα να έρθει η σειρά μου να γράψω από μέσα και να δείξω τη στοργή μου σε αυτούς που είναι έξω.

Σε πρακτικό επίπεδο, υπάρχουν πολύ λίγοι άνθρωποι που διακινδυνεύουν στην πραγματικότητα, υπάρχουν πολύ λίγοι άνθρωποι που δρουν πραγματικά σε αλληλεγγύη με τους αγωνιζόμενους φυλακισμένους συντρόφους. Με αυτήν την έννοια, δεν υπάρχουν πολλά που μπορούμε να κάνουμε, όχι ποιοτικά αλλά ποσοτικά. Ποσοτικά, είναι δύσκολο να αυξήσεις τους αριθμούς όταν προτείνεις την επίθεση στο καπιταλιστικό σύστημα και όταν προτείνεις την επίθεση σε έναν από τους πιο σιχαμερούς θεσμούς όπως είναι η φυλακή.

Με αυτήν την έννοια, οι αγώνες ενάντια στη φυλακή που μπορεί κάποιος να συμμετέχει είναι η διάδοση του υλικού των φυλακισμένων συντρόφων, όπως οι προκηρύξεις και η διάδοση πληροφοριών σχετικά με την κατάστασή τους στη φυλακή.

Ειλικρινά, δεν έχω σχεδόν τίποτα κοινό με τους συντρόφους *maruche*, εκτός απ' την αυτονομία που υπάρχει κάπου εκεί στη ρητορική τους, αλλά παρόλα αυτά πηγαίνω σε δραστηριότητες των *maruche*. Δρω αλληλέγγυα προς αυτούς στο μέγιστο των ικανοτήτων μου, δηλαδή τους στέλνω ρούχα και τρόφιμα έτσι ώστε να έχουν πάντα. Είναι σαν αυτό που λένε οι σύντροφοί μας από το ALF²: αν δεν το κάνεις, ποιος θα το κάνει; Και αν όχι τώρα πότε;

Δηλαδή, το πώς υποστηρίζουμε σκοπούς που θεωρούμε δίκαιους είναι στο χέρι μας. Ο αγώνας ενάντια στη φυλακή είναι, κατά τη γνώμη μου, ένας δίκαιος σκοπός.

Έτσι, με τον Axel στη φυλακή και όλα αυτά, η καρδιά μου γεμίζει με θλίψη. Το ότι τον γνωρίζω προσωπικά με επηρεάζει και να τονίσω πως έχει παρόμοιο λόγο με μας. Είναι αντικαπιταλιστής, έχει ένα αξιοσέβαστο πέρασμα με σεβασμό σε διάφορους αγώνες και αν λάβουμε υπ' όψιν την κατάσταση, είναι ένας από εμάς, δεν είναι απλά κάποιος τύπος που μπλέχτηκε με κάποιες μικρομαλακίες. Ό, τι έκανε, το έκανε συνειδητά.

Δε θέλω να απονομιμοποιήσω τους κοινωνικούς* (ποινικούς) κρατούμενους. Δε θέλω να πω πως δε τους αξίζει. Είναι το ακριβώς αντίθετο, για μένα, τους αξίζει περισσότερη αλληλεγγύη. Είναι φυλακισμένοι που βάζουν τις μαλακίες τους μπροστά και επειδή στο τέλος της ημέρας είναι μέσα επειδή πολέμησαν κάτι που τους ενόχλησε – την εξουσία, την αρχή της εξουσίας και τελικώς, είναι η κοινωνία που είναι χάλια. Δεν έχω πολύ εμπειρία από τη φυλακή και ελπίζω να μην αποκτήσω άλλη (γέλια). Η εμπειρία που έχω από τη φυλακή είναι αυτή

2 Αν όχι τώρα πότε; Αν όχι εμείς ποιοι;

Presente!

της αλληλεγγύης, αλληλεγγύη που έχουμε εγκαθιδρύσει ανάμεσα σε μένα και άλλους συντρόφους στον αγώνα ενάντια στη φυλακή και με άτομα που μου είναι γνωστά και άγνωστα. Ούτε καν ξέρω τη Flora Ravez, ούτε που την έχω δει αλλά, θα τη βοηθήσω. Φαντάζομαι πως το ίδιο ισχύει και για εσάς παιδιά, είναι λογικό, ο αγώνας μας είναι αλληλεγγύη και η αλληλεγγύη δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή ως μόνο μια λέξη – είναι μια καθημερινή πράξη.

Μερικές φορές οι άνθρωποι δεν εκτιμούν αυτό που κάνουν οι άλλοι. Αυτός ο χώρος για παράδειγμα. Εσείς μάγκες βάζετε τα τομάρια σας μπροστά, είστε το πρόσωπο που φαίνεται στον κοινωνικό πόλεμο. Η πλάκα μπορεί να κοπεί ανά πάσα στιγμή και μπορούν να σας κατηγορήσουν για οποιαδήποτε παπαριά και εκεί τελειώνει η ιστορία. Με αυτήν την έννοια, πρέπει να το περιμένεις, όλα έχουν να κάνουν με το νηικό σου. Όπως με τους κοινωνικούς κρατούμενους, είναι η ηθική αυτή που μας διαχωρίζει γιατί υπάρχει μια επαναστατική ηθική... και μια ηθική της συνείδησης που διαφοροποιεί τον ένα απ' τον άλλον.

Με αυτήν την έννοια, προτιμώ να εστιάσω τον αγώνα μου ενάντια στη φυλακή προς αυτούς που έχουν αυτή την ηθική αλλά, δείχνω προτίμηση για άλλους, γιατί δε θέλω μια κοινωνία βασισμένη στον φόβο. Ουσιαστικά δε θέλω καθόλου κοινωνία, θέλω κοινότητα, κι αυτή είναι κάτι διαφορετικό από την κοινωνία γιατί η κοινωνία είναι μαλακία που μας έχει επιβληθεί και η κοινότητα είναι κάτι που εμείς θέλουμε.

Έτσι, με αυτή την έννοια, οι κοινότητες που βλέπω, αυτές που φαντάζομαι για το μέλλον, δεν έχουν καμία σχέση με τα σχολεία, ψυχιατρικά άσυλα, ούτε με τις φυλακές. Έχουν να κάνουν με την επιθυμία να είσαι με ανθρώπους που θέλεις να είσαι και να κάνεις πράγματα με ανθρώπους που θέλεις να κάνεις. Με αυτή την έννοια, η πρότασή μου είναι η ολοκληρωτική καταστροφή αυτής της παπαριάς, τίποτα δεν μπορεί αναμορφωθεί...

Ιστορίες

Τοιχογραφία προσαρμοσμένη από τον Μάουρι

Η νύχτα καταλαμβάνει αργά την πόλη, οι εφημερίδες μιλάνε για τοξικά απόβλητα, τα απόβλητα της λαϊκής κατανάλωσης, βομβαρδισμοί απλά και μόνο γιατί μπορούνε και η πολιτική ρητορική της βίας. Αλλά ο ήλιος δύει και η θερμοκρασία ελαττώνεται σε ένα σημείο δρόσου, μια δροσιά που κάνει την κρύα αυγουστιάτικη νύχτα να δακρύσει. Αυτή την παράξενη Παρασκευή, οι σκιές των πνευμάτων ιππεύουν αργά και ο άνθρωπος με το μπλε μπουφάν τρίβει τα χέρια του, αναζητώντας ζεστασιά. Απ' την άλλη μεριά του δρόμου τα αυτοκίνητα περνούν φρενωδώς, κινούμενα με ταχύτητα στον παράλογο αγώνα τους προς το πουθενά. Φωτιζόμενος ανά διαστήματα για κλάσματα δευτερολέπτου από τα μπροστινά φώτα των διερχόμενων αυτοκινήτων σαν να είναι σε μια ταινία σε αργή κίνηση, είναι η σιλουέτα και η φυσιογνωμία ενός υποκειμένου που καπνίζει. Χωρίς να σκέφτεται τον καρκίνο στα πνευμόνια, αυτός καθώς είναι κουρασμένος από ένα μακρύ ταξίδι κοιτάει προς τον ουρανό. Σε ένα σκοτεινό σοκάκι που μυρίζει υγρό τσιμέντο, ο άνθρωπος με το μπλε μπουφάν μπαίνει σε ένα μπαρ.

Η διαπεραστική μουσική μιας χαοτικής συμφωνίας, του ουρλιάζει πως όλα είναι ένα νλίθιο παιχνίδι... ο άντρας με το μπλε μπουφάν κάθεται και ζητάει ένα ποτό. Δε δίνει σημασία σε κανέναν, δεν κοιτάζει κανέναν. Πίνει σαν αυτή να είναι η στιγμή του με το Θεό, τα μάτια του καρφωμένα στο ποτήρι, ο άντρας γυρίζει γιατί νιώθει ένα αεράκι που του λέει να το κάνει. Τελειώνει ότι είχε απομείνει στο ποτήρι και ζητάει ένα άλλο, ανάβοντας ένα τσιγάρο ο άντρας αντιλήφθηκε ότι υπήρχαν άνθρωποι τριγύρω της ύπαρξής του, το αεράκι συνεχίζει και ο ρυθμός της μουσικής τον απορροφά έξω από την απομόνωσή του, μια άβυσσος ιδεών ξεπροβάλλει μέσα απ' το τίποτα... είναι το περίγραμμα εκείνης της φιγούρας που τον επαναφέρει στην πραγματικότητα... το δέρμα της φωτίζεται με τέτοιο τρόπο που δεν μπορεί να σταματήσει να το κοιτάζει, αυτή χορεύει σα να είχε πύρινα μυρμήγκια αλλά την ίδια στιγμή ο συνδυασμός είναι τόσο συντονισμένος και λεπτός που ο άντρας με το μπλε μπουφάν δε μπορεί να σκεφτεί ή να δώσει προσοχή σε τίποτα άλλο, στο άψυχο κενό του μπαρ, το κορίτσι με το γκρι φόρεμα ενσωματώνει αυτό που δεν έχει όνομα, ή δεν μπορεί να ονομαστεί.

Πίνει άλλο ένα ποτήρι κρασί και αυτή χορεύει χωρίς κανέναν άλλον να απολαμβάνει τις κινήσεις της. Μόνο το αεράκι και ο άντρας με το μπλε μπουφάν γεύονται την απαλότητα με την οποία αυτή η ονειρική γυναίκα κόβει τον χώρο με τέλεια συμμετρία, με μια φανταστική φωνή. Η φανταστική φωνή είναι μια φωνή που ουρλιάζει πως υπάρχουν άλλες φανταστικές φωνές. Έξω η βροχή ηχεί πιο δυνατά. Τα χείλια της μοιάζουν με μισή καρδιά. Τα έντονα μαύρα της μάτια δεν είναι κενά αλλά πιο καυτά από τα πιο φρικτά οιοπνεύματα που θα μπορούσε να πει εκείνη τη νύχτα ο άντρας. Χορεύει, κινεί το σώμα της στους χτύπους της καρδιάς της. Δε δίνει καμία σημασία στον υπόλοιπο κόσμο. Είναι ξεχωριστή και το ξέρει. Ακόμα και αν, με την κάθε στιγμή, ένα κομμάτι πόνου διαρρέει απ' την ψυχή της, τα υπνωτικά της βήματα είναι ακόμα περισσότερο ακριβή και αρωματισμένα. Είναι πιο καυτή από εκατό πυρές θριάμβου του Μάν.

Η μουσική σταματάει και αυτή χαλαρώνει, μόνη της σε μια γωνιά, ξεκουράζει το κεφάλι της στον τοίχο. Το βλέμμα της είναι χαμένο στα πλακάκια που καλύπτουν το πάτωμα. Τα πλακάκια της υπενθυμίζουν έναν εσωτερικό πόνο που δεν παύει ποτέ. Κλείνει τα μάτια της και σιωπά. Συγκρατεί ένα βογκητό για να εκπέμψει ένα χαμόγελο ανάμεσα στα ποτήρια που τσουγκρίζουνε τα άλλα ανθρώπινα όντα που δεν έχουν σχέση με τη θλίψη της... Το πικάπ αρχίζει να ξαναεκπέμπει νότες και φωνές, εκπέμπει ρυθμούς που μιλάνε για έναν άντρα - αγόρι που δεν κλαίει... αυτή κοιτάζει προς τα εκεί που προέρχεται η μουσική. Τα μάτια του άντρα με το μπλε μπουφάν είναι σαν δυο δόρια. Τα μάτια είναι σαν δυο καραμέλες. Νιώθει σα μυρμήγκια να τρώνε τα κορμί της και συνεχίζει το χορό της ανάμεσα στις φλόγες που κυλάνε από τα μάτια του κρυφού της θαυμαστή. Μοιράζονται το ίδιο βλέμμα και προφανώς έχουν το ίδιο πράγμα στο μυαλό τους. Σιωπηλά, χορεύουν στον ίδιο ρυθμό, το ρυθμού της μοναξιάς και της επιθυμίας...

Η γλώσσα του καταλαμβάνει το στόμα της. Γυρνάει ξέφρενα και παραπαίει στο ναυάγιο μέσα σε εκείνη τη δεξαμενή των απολαύσεων απολαύσεων. Ο άντρας με το μπλε μπουφάν νιώθει ζεστασιά κάτω από την κοιλιά του. Το μέλος του είναι τόσο σκληρό όσο μια βαριοπούλα, αλλά οι χειρονομίες του είναι λεπτές γιατί δεν είναι ακόμα σίγουρος αν βλέπει όνειρο. Χαδεύει γλυκά τις ρώγες της με την άκρη της γλώσσας του. Κάνει κύκλους γύρω απ' τις ρώγες ενός στήθους που ομοιάζει με δύο κεφαλές σφαίρας. Ρουφάει ενεργητικά τα πέταλά της που έχουν γεύση βανίλιας, κάτω από την κοιλιά της η υγρασία εκείνου του ουράνιου σημείου αναμένει την εισβολή ενός ταυρομάχου, με το, από αίμα και σάρκα, σπαθί του, αυτή ξεκουμπώνει το πουκάμισο του αγνώστου εραστή της ώστε να μπορεί, με το ένα ζεστό της χέρι, να φυλακίσει το πέος του παρτενέρ της που καίγεται σαν από πυρετό και με το άλλο χέρι του γρατζουνάει τρυφερά το στήθος, του ψιθυρίζει με μίσος στο αυτί να διεισδύσει μέσα της, αλλά απαλά... Ο ρυθμός και η συμμετρία των δυο κορμιών είναι τέλεια. Το βογκητό του κοριτσιού με το γκρι φόρεμα αρχίζει να ηχεί σα λυγμός, αλλά αυτός δεν το προσέχει βυθισμένος στη φανταστική απόλαυση που του προσφέρει αυτή η σπηλιά γλυκών και άγριων χυμών, νιώθει την ανάγκη να εκραγεί, να εκσπερματώσει έτσι όπως ποτέ στη ζωή του, το βογκητό της προσδοκά επίσης το τέλος του τραγουδιού.

... καταρράκτες αίματος κυλούν προς τα κάτω για να δημιουργήσουν μια λιμνούλα, η μορφή της οποίας ομοιάζει με ένα ώριμο μήλο, η πληγή στο λαιμό του είναι βαθιά και το ζωτικό υγρό ξεχύνεται έξω σαν μια βρύση την άνοιξη, το κρεβάτι γίνεται κόκκινο, το σώμα γίνεται κόκκινο, ο άντρας με το μπλε μπουφάν γίνεται κόκκινος, ξαπλωμένος στο δωμάτιο, κοιτάζει τον ουρανό μια τελευταία φορά καθώς η ζωή του σβήνει με την τελευταία του ανάσα... Ένα μικρό καθρεφτάκι αντανακλά ένα άλλο βλέμμα, το κορίτσι με το γκρι φόρεμα κρατάει ένα μαχαίρι και βγάζει ένα μολύβι ματιών για να φτιάξει το περίγραμμα των όμορφων μαύρων ματιών της, γεμάτη πίκρα ζωγραφίζει ένα δάκρυ στο αριστερό της μάγουλο, θυμάται έναν εσωτερικό πόνο που δε σταματάει ποτέ, συγκρατεί ένα βογκητό αναφωνώντας αυτά τα λόγια δυνατά: είναι το τρίτο δάκρυ που ζωγράφισα πάνω μου αυτή τη βδομάδα.

I

Η δύναμη του δάσους φυτεύτηκε στο στήθος μου, δέκα δέντρα διασταυρώνονται μέχρι την πλάτη μου. Τα βρύα έγιναν η σπονδυλική μου στήλη και στο μυαλό μου ένα λουλούδι μπουμπουκιάζει προς την αυγή. Το βλέμμα μου περιήλθε στη σκληρή πέτρα, η οποία αποχώρησε μπροστά στα ήρεμα νερά που αργά αλλά αδιάκοπα πλέκουν τον δρόμο προς την απεραντοσύνη.

Κάνω δέκα βήματα και πετάω κατακόρυφα προς το άπειρο. Ο ήλιος σκεπάζει τα από αγνό πράσινο φύλλωμα φτερά μου και το ποτάμι και η πέτρα τραγουδάνε. Βυθίζομαι μες τον ήχο και εξέρχομαι κάτω απ' το ποτάμι σαν να ξυπνάω από την κόλαση.

Ξαναγεννήθηκα από μια νεκρή καρδιά. Ανυψώνομαι σε μια πληγωμένη, γριά βελανιδιά με κόκκινο φλοιό, σαν μια ανοιχτή καρδιά, δεν είμαι, ούτε στο ελάχιστο διαφορετικός, απλά πέθανα και ξαναγεννήθηκα.

II

Στο βουνό ανακαλύπτεις πως δεν είσαι ο μόνος που λικνίζεται στην κούνια του σύμπαντος, υπάρχουν εκατοντάδες αστέρια οι καρδιές των οποίων χτυπάνε στην ταχύτητα του φωτός.

Κατευθύνσεις προς παρόμοια σύμπαντα εμφανίζονται και εξαφανίζονται. Και όσο τα φώτα δυναμώνουν γινόμαστε περισσότερο φίλοι και η μοναξιά είναι ένα χαστούκι που ο άνεμος το οξύνει αν δεν υπάρχουν κοντινές και ζεστές αγκαλιές να μας σκεπάσουν.

Ελεύθερο δέντρο

Πόσα δάχτυλα έχει το χέρι σου; Πέντε; Τρία; Μήπως δεν έχεις ούτε χέρια ούτε δάχτυλα;

Έντομα τριγουρίζουν μέσα στο δάσος, το δάσος είναι τόσο αρχαίο που χρονολογείται από πριν υπάρξουν ονόματα για τα πράγματα.

Η ισορροπία καλπάζει σε ένα φύλλο δέντρου που χορεύει στον άνεμο παρόλο που βρέχει.

Η αντανάκλαση του ήλιου, χίλιοι χειμώνες και άνοιξες που διαπερνούν το φύλλωμα και τη γαλήνη του σεληνιακού κύκλου.

Ο Γηραιός ήταν καθιστός παρατηρώντας την κοιλάδα, ατενίζοντας από ένα μεγάλο ύψος την προέλαση του θανάτου που έχει εξαφανίσει εκατοντάδες φυλές. Πλησιάζουν, επιταχύνοντας με κάθε τους βήμα, μπλοκάρουν τις αρτηρίες της γης, σαρώνουν ένα ερπετό που κάνει ζικ - ζακ μπροστά στον γέρο που υποφέρει.

Η φυλή του είναι φοβισμένη, όχι πολύ καιρό πριν σκότωσαν τους πιο νεαρούς που όντας λιγότερο γεροδεμένοι και λιγότερο ψηλοί υπέκυψαν μπροστά στα ατσάλινα δόντια των εχθρών τους. Ο θάνατος πλανάται στον αέρα και διαποτίζει τα πάντα. Υπάρχει ένα μεγάλο κενό στην περιοχή, οι πολεμιστές δεν υπάρχουν πια.

Ένας αγγελιοφόρος και αγαπητός φίλος του γηραιού κατεβαίνει απ' τους ουρανούς για να του πει πως ο εχθρός έχει σκοτώσει όλες τις μεγάλες οικογένειες φυτεύοντας ερήμους και σπέρνοντας απελπισία.

«Πέτα μακριά αγαπητέ φίλε, το πεπρωμένο μας είναι προδιαγεγραμμένο, ζήσαμε καλούς καιρούς».

Αλλά δεν υπάρχει πια λύτρωση, ο θάνατος κατέφτασε.

Θυμάμαι τον παππού σου όταν μου μιλούσε για το τι ο προ-προπάππος του είχε διηγηθεί - για κακόβουλα ζώα που κυνηγούσαν - πως δεν έτρωγαν αυτό που έπιαναν ή που σκότωναν ολόκληρες οικογένειες και τους έκοβαν με δόντια σα φεγγάρια...

«Παλιέ μου φίλε δεν μπορώ να πετάξω χωρίς εσένα, όλες τις στιγμές που με περιέθαλψες, όλες τις στιγμές στη νιότη μου που με δίδαξες, και τώρα, καθώς ο θάνατος πλησιάζει και εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω».

Ποτέ δεν πίστεψα πως θα έφταναν μέχρι αυτό το βουνό, χρόνια είναι που τους βλέπω,

Presente!

Επεκτείνονται σιγά σιγά δημιουργώντας φωλιές από μέταλλο! Και σκοτώνονται μεταξύ τους, όχι σαν ζώα, είναι παράξενοι εχθροί.

Εδώ και πολλές νύχτες τώρα, βλέπουμε αυτά τα φώτα να έρχονται από το πουθενά, αυτοί ήταν, οι εχθροί μας, διασπείρουν το θάνατο ανάμεσά τους και οτιδήποτε άλλο τριγύρω τους, τους καταριέμαι για τον εγωισμό τους και γιατί σκότωσαν τις ίδιες τις καρδιές τους.

«Μην υποφέρεις άλλο αδερφέ, φύγε μακριά από αυτό το μέρος εσύ που ακόμα μπορείς. Εγώ θα μείνω και θα 'μαι δυνατός όπως κάναμε πάντα».

Ακούγονται κάποιοι θόρυβοι, φαίνεται ο ξανθός που καταρρέει, είναι ο θάνατος με τους οπλισμένους δαίμονές του που είναι αποφασισμένοι να πάρουν τον γέρο.

Το μόνο που βλέπει ο γηραιός είναι πόνος, δυσaréσκεια, απελπισία, η μισή του οικογένεια είναι στο πάτωμα με τα ακρωτηριασμένα τους σώματα, τα χαμόγελά τους έγιναν στάχτες και οι καρδιές τους καταστράφηκαν. Οι αριθμοί των δαιμόνων ανέρχονται σε εκατοντάδες και τα ακονισμένα δόντια τους είναι έτοιμα να σκοτώσουν.

Η επίθεση ενάντια στο γηραιό ξεκινάει από τα πόδια του, τα γδέρνουν και τα πληγώνουν. Με τα δόντια στον κορμό του το αλυσσοπρίονο βρυχάται, η γηραιά βελανιδιά φτύνει αίμα. Χυμό δέντρου.

Δάκρυα πλημμυρίζουν τα κοψίματα της γηραιάς βελανιδιάς, συγχυσμένο το πουλί πετάει μακριά, το δέντρο πέφτει σιγά σιγά στο έδαφος, ρίχνει μια τελευταία ματιά σε αυτό που ήταν κάποτε ένα ζωντανό όμορφο δάσος. Σήμερα όλο αυτό είναι μια έρημος. Εχθροί, θάνατοι, φωτιά και ένα ξένο δέντρο, κακομαθημένο που μολύνει, αποξηραίνει τη γη και δε συμβιώνει με φίλους, ζώα ούτε έντομα, ούτε καν με τα μικρότερα αδέρφια του ίδιου δέντρου, που είναι τα λουλούδια ή τα μαγεμένα βότανα.

Ο γηραιός νιώθει τον θάνατο και θρηνεί το θλιβερό του τέλος.

Αυτός υποφέρει, οι άνθρωποι γελάνε, το πουλί πετάει μακριά σατισμένο, τα μάτια του θόλωμένα, η βελανιδιά πέφτει στο έδαφος και αφήνει ένα ουρλιαχτό χιλίων χρόνων, η αραουκάρια (είδη δέντρων) βρίσκεται δίπλα του και ο ποδόκαρπος κλαίει, λυπημένος κατάκαρδα, οι άνθρωποι γελάνε καθώς ο θάνατος βυθίζεται στις φλόγες του νεκρού δάσους. Το πουλί πέφτει κατακόρυφα δέκα φορές πριν πεθάνει στη φρενιτική επίθεσή του στον εσκαφέα.

Στη μνήμη του συντρόφου και φίλου Mauri...

Όταν η καρδιά του πολεμιστή σου σταματάει να χτυπάει μόνο για να αρχίσει να χτυπάει μέσα σε όλους μας με γλυκιά και αναρχική δύναμη. Ας θυμηθούμε πως η ζωή είναι αγώνας και ο θάνατος μέρος της ζωής. Ακόμα κι αν μας πονάει βαθιά στην ψυχή μας, θα συνεχίσουμε. Με όλη την αγάπη, την οργή και την επαναστατικότητα μας.

«...σε στιγμές σαν αυτές ο πόνος σφηνώνει στην ψυχή μας, αλλά, είναι σημαντικό να κρατήσουμε ψηλά τα πνεύματα, να μη γίνουμε ληθαργικοί με την απώλεια ενός αδερφού».

Δε θα ξεχάσουμε ότι πέθανε με τα μάτια του καρφωμένα στο στόχο του και αυτό πρέπει να μας παρηγορεί. Πρέπει να μας βοηθήσει να ανοίξουμε τα μάτια μας. Έχουμε πόλεμο, θα υπάρξουν πολλά χτυπήματα, πολλών διαφορετικών ειδών αλλά έτσι είναι οι πόλεμοι. Έτσι είναι οι πόλεμοι όταν κάποιος δε σταματάει, όταν κάποιος δε τα παρατάει., όταν κάποιος ζει τη ζωή του χωρίς σταματημό, και, ανάμεσα σε άλλα, όταν κάποιος ζει τη ζωή του ξεπερνώντας τα εμπόδια. Η ωμότητα του θανάτου μας ξυπνάει και η δίνη του είναι τέτοια που κατά καιρούς είναι δύσκολο να πιστέψεις τι γίνεται.

Το σήμερα για μας είναι μια φράση τυπωμένη πάνω μας με αίμα και φωτιά.

*Κατελημμένο Κοινωνικό Κέντρο και Βιβλιοθήκη
22 Μαΐου 2009 Σαντιάγκο, Χιλή
(Απόσπασμα από προκήρυξη)*

Rayén y el espíritu del río

Η Rayén και το πνεύμα του ποταμού

Η Ραγέη ζεστάθηκε και
πήγε κάτω στο ποτάμι.

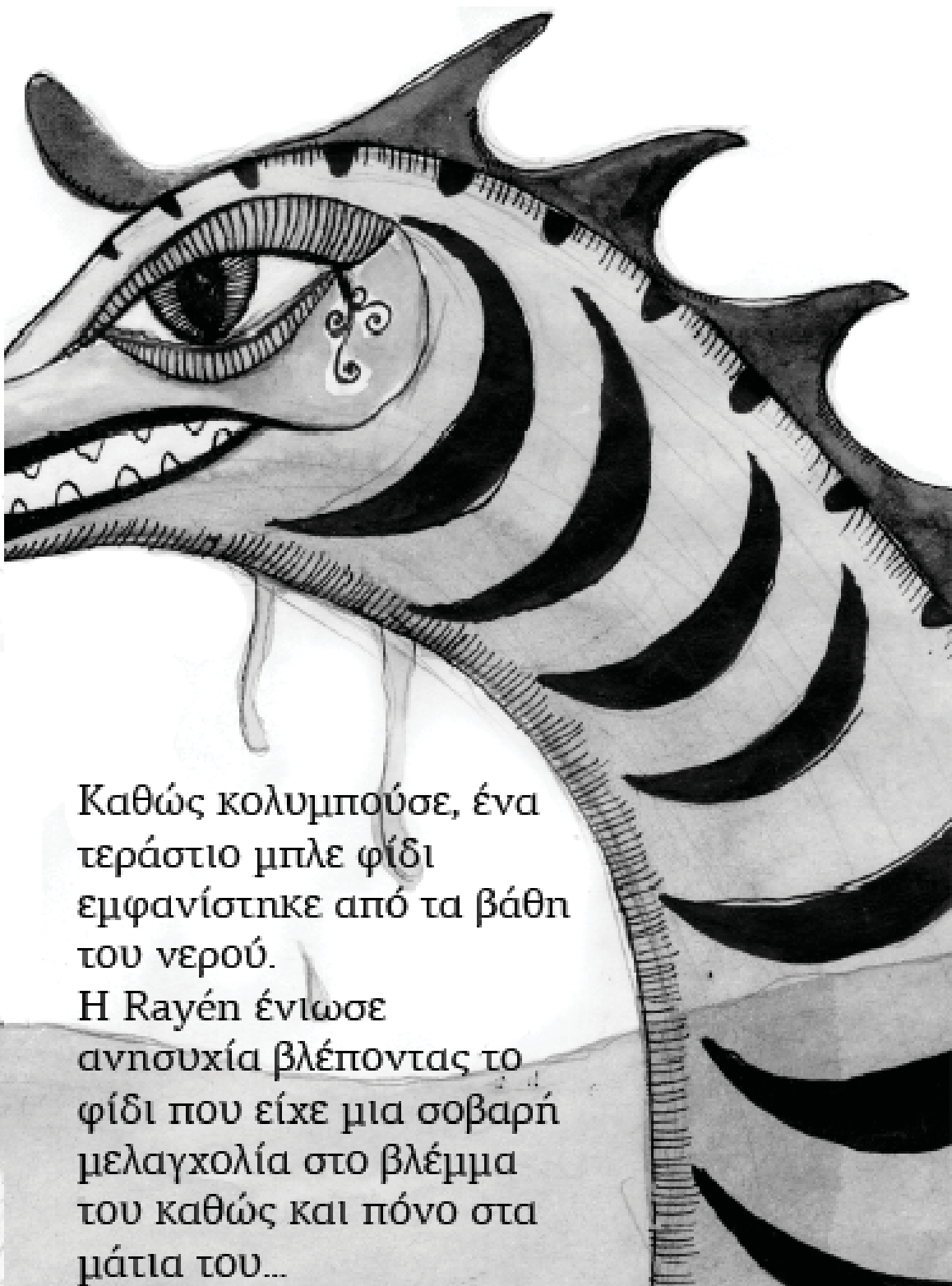

Το μικρό κορίτσι κατέβηκε
το στενό δασικό μονοπάτι
μέσα από καμpanούλες και
πατημένους θάμνους,
ποδόκαρπους και
φουντουκιές,
αραουκάρια και
οξιές.

Έβγαλε τα ρούχα της και βύθισε το
εύθραυστο κορμί της στο
κρυστάλλινο νερό αυτού του
ποταμού της ζωής.

Καθώς κολυπούσε, ένα
τεράστιο μπλε φίδι
εμφανίστηκε από τα βάθη
του νερού.

Η Rayén ένιωσε
ανησυχία βλέποντας το
φίδι που είχε μια σοβαρή
μελαγχολία στο βλέμμα
του καθώς και πόνο στα
μάτια του...

- Ποιος είσαι; ρώτησε το κορίτσι.
- Είμαι ο Kalfunilu το πνεύμα αυτού του ποταμού.
- Και γιατί κλαις; ρώτησε η Rayén.
- Είναι μια θλιβερή ιστορία αλλά αφού θέλεις να στην πω.
- **Ναι σε παρακαλώ πες μου την ιστορία**, είπε η μικρή που, κάθοντας πάνω σε ένα ζεστό βράχο, πλάγιασε το κορμί της προς τον ήλιο.

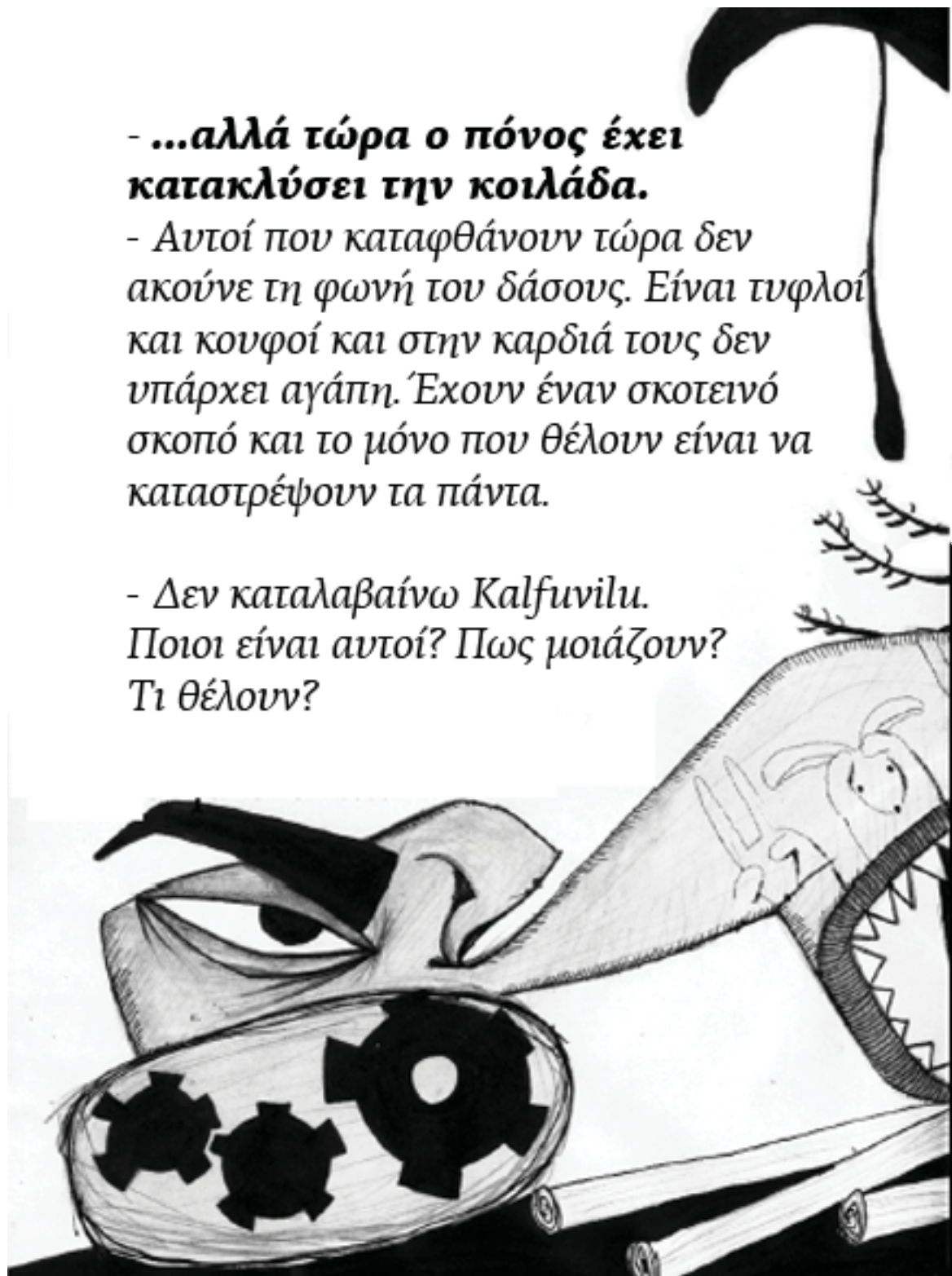
- Είμαι εδώ πάνω από ένα εκατομμύριο φεγγάρια, εξήγησε ο Καλφυνίλι. Σε είδα πριν γεννηθείς. Εσένα, τους προ – προπάππους σου και όλους όσους ζήσαν πάνω και κάτω από αυτό το ποτάμι ως τον καταρράκτη... πριν πολύ καιρό η καρδιά μου δεν ήταν γεμάτη πόνο, όλα ήταν χαρμόσινα. Οι πρώτοι που έφτασαν εδώ ήξεραν πώς να ακούνε τη φωνή του δάσους στη καρδιά τους, την ηχώ του ηφαιστείου και το γέλιο των πουλιών. Η αγάπη χτυπούσε στα στήθη τους και, αρμονικά, οδηγούσαν ο ένας τον άλλον...

- ...αλλά τώρα ο πόνος έχει κατακλύσει την κοιλάδα.

- Αυτοί που καταφθάνουν τώρα δεν ακούνε τη φωνή του δάσους. Είναι τυφλοί και κουφοί και στην καρδιά τους δεν υπάρχει αγάπη. Έχουν έναν σκοτεινό σκοπό και το μόνο που θέλουν είναι να καταστρέψουν τα πάντα.

- Δεν καταλαβαίνω Kalfunilu.
Ποιοι είναι αυτοί? Πως μοιάζουν?
Τι θέλουν?

- Ραγέπ, ξέρεις πολύ καλά ποιοι είναι.
Έρχονται για να κάνουν κόλπα,
έρχονται λέγοντας γλυκά ψέματα.

- Καταστρέφουν το
δάσος και σκοτώνουν
το ποτάμι.

- Βάζουν κλουβιά στα
ρεύματα του ποταμού,
εισάγουν παράσιτα στο
περιβάλλον και κάνουν
τα νερά μαύρα.

- Κλέβουν τις ζωές
τους σκοτώνοντας την
καρδιά της γης.

Η Rayén ένιωσε αποκαρδιωμένη μπροστά στη σκληρή αλήθεια.

Ήταν αλήθεια: κάτω το ρεύμα του ποταμού εξαφανιζόταν μέσα σε ένα μεγάλο μεταλλικό σωλήνα και εμφανιζόταν ξανά 100 μέτρα πιο κάτω, αδύναμο και αδρανές.

Ένα διαφορετικό ποτάμι, ο αδερφός αυτού εδώ, είχε περίεργα ψάρια στα σωθικά του και αργότερα συνδεόταν με τη θάλασσα. Η ζωή εξαφανιζόταν από το ποτάμι και το μέρος από όπου ήρθαν οι μικροί εισβολείς άρχισε να βρωμάει.

Πάνω στον λόφο του δάσους τα δέντρα είχαν καταστραφεί από ασυνείδητους ανθρώπους που, στο όνομα της δουλειάς και της προόδου, σκότωσαν τα αιωνόβια δέντρα.

Η Rayén ήξερε πως το φίδι είχε δίκιο κι πως ο πόνος του ήταν και δικός της...

Αυτή τη μέρα η Rayén άκουσε τη φωνή του δάσους και κατάλαβε τον πόνο του.

Αυτή τη μέρα η Rayέν άκουσε τη φωνή του δάσους και κατάλαβε τον πόνο του.

Το φίδι βύθισε τον εαυτό του στα βάθη των νερών.

Από τη θέση, της πάνω στο βράχο δίπλα στο νερό, η Rayέν ατένιζε τα μπλε της δάκρυα καθώς παρασύρονταν κάτω στον ποταμό...

Αυτή τη μέρα η Rayέν έγινε ένα με το πνεύμα του δάσους και το μήνυμά του έγινε σαφές. Από αυτή τη μέρα και μετά η Rayέν ορκίστηκε να υπερασπιστεί το δάσος από τους εχθρούς του...

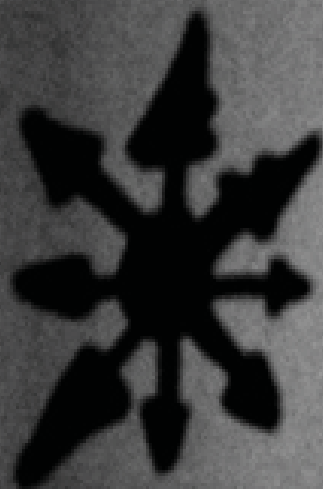
Επειδή ήταν και η Rayέν ένα πνεύμα του δάσους.

Από τη γλώσσα της γης ...

...Rayén - λουλούδι και Kalfuvilu - μπλε φίδι

Αγάπη, Χάος και Αναρχία

KAOS SIAL
Y
ANARKIA

Καθιστός, περίμενα το σούρουπο που θα πέσει μπροστά στα μάτια μου, και δεν βρήκα τη σελήνη εκείνη τη νύχτα και ούτε την προηγούμενη, τι συμβαίνει με φεγγάρι, αναρωτήθηκα, θα είναι στην άλλη πλευρά του πλανήτη, κάπου εκεί που εγώ δεν είμαι, αναρωτιέμαι αν θυμάται τον τυφλωμένο της θαυμαστή, θυμάται τι έγινε χθες όταν τη φίλησα στα χείλη και της είπα αντίο... θα γυρίσει τη νύχτα για να μου χαρίσει τη χαρά της συντροφιάς της ή θα πρέπει να περιμένω άλλο σούρουπο να μου γεμίσει τα μάτια με φως... πού είσαι μικρή μου πριγκίπισσα, τόσο μακριά που δεν μπορώ πια να νιώσω το ζεστό σου κορμί, την απαλή σου αγκαλιά, τη δροσερή σου ανάσα ή το ανέγγιχτό σου στήθος, πού είσαι, κοντά ή μακριά από το κρεβάτι μας... που είσαι... καθώς ξεκουράζομαι, περιμένω την εύθραυστη συντρόφισσά μου, τη δυνατή μου συντρόφισσα, τη μοναδική μου συντρόφισσα ... σε αγαπώ για αυτό που είσαι και το πως είσαι όπου και αν είσαι... εδώ και τώρα...

Αγαπητή συντρόφισσα,

Σήμερα περισσότερο από ποτέ βρίσκω δύσκολο να γράψω αυτές τις γραμμές. Ήθελα να γεμίσω αυτή τη σελίδα με όμορφες φράσεις αλλά, διαταραγμένος απ' την πραγματικότητα, συγκρατούμαι. Ζώντας από χθες στο αύριο και χωρίς παρόν σταματάω, θα ήθελα να σου πω πόσο σε θέλω χωρίς να με κυριαρχήσει αυτή η ντροπή...

Είναι για αυτόν τον λόγο που δεν θα γεμίσω αυτή τη σελίδα με πομπώδεις φράσεις αγάπης. Ούτε θα σε ενοχλήσω με απίθανες δικαιολογίες είτε , πολύ λιγότερο με κενά δάκρυα.

Ποιήματα να σου δώσω σήμερα δεν μπορώ, γιατί, για να πω την αλήθεια, είσαι το μοναδικό ποίημα είσαι εσύ και όταν δεν είσαι δεν υπάρχουν μελωδίες.

Δεν αρνούμαι πως υπάρχουν μέρες και νύχτες που κλαίω μπροστά στην απουσία σου. Σκισμένος. Όμως συντρόφισσα ξέρω ότι στο ταξίδι μας η καρδιά σου και η δική μου αιμορραγούν με δύναμη και θάρρος, ενωμένες στη συμφωνική μουσική των εξεγερμένων μας συναισθημάτων.

Αδερφή μου, η εξεγερμένη σου καρδιά είναι πηγή ενέργειας για μένα, ξέρεις πολύ καλά πως τις ολέθριες μέρες είναι τα μάτια σου που με ενθαρρύνουν και σε ευχαριστώ χίλιες φορές για αυτό.

Γυναίκα, κάτω απ' το δέρμα σου υπάρχουν φλόγες με τις οποίες διαφωτίζεις τα πάντα και βάζεις φωτιά στο κορμί και στο μυαλό μου, και σε φέρνουν σαν έναν ήλιο μέσα μου καίγοντας τα πάντα χωρίς να θέλω να σβήσουν.

Συγχώρησέ με αν σου λέω πως σ' αγαπώ, δε λέω ψέματα, αλλά αν απολογούμαι είναι γιατί είναι αλήθεια.

Μέχρι να ανακτήσουμε το παρόν θα περιμένω το φρέσκο σου στόμα σαν τη δροσιά που μουσκεύει το χωράφι... αγαπητή γυναίκα.

Αγαπημένη μου γυναίκα, σήμερα η θλίψη με κάνει αδύναμο, άχρηστο και χαζό. Δεν υπήρξα πολύ ευπρεπής και η σκέψη πως αυτό σε έχει απομακρύνει με πικραίνει... Δεν το ήθελα.

Θα προσπαθήσω να ανακτήσω αυτό το χαμένο πνεύμα, αυτό το ανθρώπινο πνεύμα, αυτή τη συνέπεια του πολεμιστή.

Ρισκάροντας τη ζωή μου θα αναζητήσω το καλύτερο, την αυθεντική ελευθερία που μου δίνει την ευκαιρία να ολοκληρώσω τον εαυτό μου στο μέγιστο, το μοναδικό που περιμένω είναι ότι θα θελήσεις να μου δώσεις το χέρι για να πορευτούμε, έτσι όπως μια φορά σου έχω γράψει, ούτε μπροστά ούτε πίσω αλλά μαζί, δίπλα· ελπίζω να σπάσω αυτά τα καταραμένα διανοητική τείχη τα οποία εγκλωβίζουν τα καλύτερά μου συναισθήματα για να ανθίσουν στο πλευρό σου.

Επίσης ελπίζω να σκοτώσω τον δαίμονα που κατοικεί μέσα μου και να ελευθερώσω το γεράκι που κοιμάται, για να ενωθεί στο πέταγμα το ερπετό και ο φτερωτός εραστής του και για να μπορέσουν ξανά να τυλιχθούν στην ευτυχία και την απόλαυση.

Περιμένοντας να σπάσουν τα τείχη της δειλίας και των ψεμάτων, θα μείνω ήσυχος, μέχρι το ερπετό να αλλάξει το δέρμα του, θα σε παρατηρώ και όταν θα είσαι έτοιμη θα ξεκινήσουμε τη μάχη για ακόμα μια φορά.

Η καρδιά μου είναι δική σου και όταν φωνάζω ελευθερία σκέφτομαι τα μάτια σου όταν με κοιτάνε με τον τρόπο που μόνο εσύ μπορείς.

Αναμένοντας τη βροχή, είμαι λουλούδι μες στον κήπο.

Λόγια από τα αδέρφια σου...

Ο πολεμιστής ξεκινάει το ταξίδι του

Τα νέα με ξάφνιασαν. Σηκώθηκα πηδώντας από το κρεβάτι ικετεύοντας να είναι λάθος, μια παρεξήγηση ή στην χειρότερη περίπτωση, σύγχυση.

Πέρναγαν τα λεπτά και ένα κόμπιασμα φώλιαζε μέσα μου. Δεν μπορώ ούτε καν να εξηγήσω πως ήταν αυτά τα πρώτα λεπτά, αδερφέ, τίποτα δεν μπορούσε να με παρηγορήσει. Η φωτογραφία σου μεταδιδόταν σε όλα τα κανάλια του ηλίθιου κουτιού και όλων των ειδών οι κριτικές κυκλοφορούσαν ανεύθυνα.

Αυτή η κοινωνία είναι ειδική στο να κριτικάρει με αφηρημάδα, από την πιο εύκολη οπτική γωνία – αυτή του θεατή που βλέπει την ζωή να περνάει μπροστά από τα μάτια του... από την ίδια της τη δειλία με σάρκα και οστά.

Αυτή τη στιγμή με κατακυρίευσαν συναισθήματα τα οποία ποτέ δεν είχα βιώσει στην ολότητά τους, με ξέσκισαν, μια εμπειρία καινούρια και σιωπηλά τραυματική. Το να πω ότι τίποτα δεν θα ξαναείναι το ίδιο φαίνεται λίγο, δεν υπάρχει επιστροφή αφότου ένας πολεμιστής έχει πέσει στην μάχη. Μάουρι, εσύ και εγώ ξέρουμε πως έχουμε επιλέξει μια σκληρή ζωή.

Ακόμα και έτσι τίποτα δεν με παρηγορεί. Ακόμα και έτσι, δεν μπορώ να υποταχθώ στην αποχώρησή σου.

Ήταν μεγάλη μέρα η 22^η Μαΐου αδερφέ μου, τόσο μεγάλη που, στην πραγματικότητα, δεν έχει τελειώσει ακόμα. Η αγριότητα της πράξης σου μας επηρέασε όλους, όλους εμάς που έχουμε κηρύξει πόλεμο και πράττουμε σύμφωνα με αυτήν την διακήρυξη. Αυτή τη νύχτα, δείξαμε στον εχθρό τα νύχια μας, δεν μπορούσαμε να αφήσουμε τους συντρόφους μας πίσω. Είμαι σίγουρος πως θα ήσουν εκεί, αν είχαμε θρηνήσει την απώλεια ενός άλλου αδερφού, γιατί έκανες την αλληλεγγύη όπλο, δείχνοντας πως ανάμεσα στους αναρχικούς και τους αντιεξουσιαστές αυτή δεν είναι απλά μια γραμμένη λέξη.

Είμαι σίγουρος πως ήδη ξέρεις πως οι οπορτουνιστές ήθελαν να σπιλώσουν την ζωή και την δράση σου. Δεν ήξεραν, ή ακόμα καλύτερα, αποσιώπησαν πως ήσουν αναρχικός ατομικιστής, ένας αντικοινωνιστής, κατέληξαν σε οπορτουνιστικές τακτικές για να προπαγανδίσουν τους δικούς τους αγώνες που δεν έχουν καμία σχέση με σένα. Αλλά, μην ανησυχείς, θα σιγουρευτούμε πως δεν θα επιτύχουν την αποστολή τους.

Τώρα ξεθώριασες μέσα στην δύναμη του κεραυνού και την οργή της θάλασσας. Είσαι σε επαφή με την μητέρα γη και με προγόνους που αρνήθηκαν την σκλαβιά και αγωνίστηκαν ενάντια στους εισβολείς που έσπειραν τους σπόρους του τρόμου στον τόπο μας και συνεχίζουν να το κάνουν...

Presente!

Τώρα πιθανώς θα πολλαπλασιαστείς σε χιλιάδες και θα διασπείρεις τον εαυτό σου πάνω σε όλο τον τόπο. Πρέπει να μας προσέχεις στην μάχη και να μας δίνεις καθαρότητα στην ομίχλη του μονοπατιού. Εμείς θα κάνουμε τα υπόλοιπα. Γιατί η ίδια φλόγα που ήταν μέσα σου είναι η φλόγα που ζει μέσα σε όλους μας. Γιατί ακόμα και αν προσπαθούν να την σβήσουν, θα γεννιέται ξανά και ξανά... ώσπου να έχει καταστρέψει το τελευταίο προπύργιο αυτής της κοινωνίας-φυλακή.

Τα λέμε σύντομα, στο τέλος του δρόμου.

Μερικά λόγια για έναν αδερφό που δεν πέθανε αλλά στην μάχη... αλλά έζησε μέσα της

Ο ήλιος έκαιγε, με τον ίδιο τρόπο όπως πάντα αυτές τις μέρες, οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο. Μια πρωινή βόλτα, βολεμένα και χαρούμενα χαμόγελα, πολλές ταμπέλες και αρχηγοί, εκατοντάδες πανό, χρώματα και χαρτιά συνόδευαν αυτή τη ρουτίνα του θεάματος: Ένα καρναβάλι και άψυχη πορεία ταυτόχρονα. Τα δυο συνδυασμένα σε τέλεια ποσοστά για να τελματώσουν και να σαπίσουν οποιαδήποτε πιθανή επίθεση θα μπορούσε να παραχθεί ενάντια στο υπάρχον.

Και εκεί γνωριστήκαμε, εσύ και εγώ, εκείνο τον καιρό το πρόσωπό σου δεν είχε εμφανιστεί σε κάποιο δελτίο ειδήσεων. Εκείνο τον καιρό ακόμα γελούσες και διασκέδαζες με τα μικρά πράγματα της ζωής. Ακόμα μιλούσαμε για την ομορφιά της εξέγερσης και πόσο απδιαστικός και απαίσιος είναι ο μικρός μας κόσμος και ο κόσμος γενικά.

Ακόμα ένας χρόνος είχε περάσει και ξαναγιόρταζαν την επέτειο του θανάτου της κυβέρνησης του λαού. Χα! Αυτές ήταν δυο λέξεις που σε έκαναν να ξερνάς, αλλά εκεί ήμασταν, ο μαύρος λεκές πάνω σε αυτό το τσίρκο απονέμοντας φόρο τιμής σε μια περασμένη δεκαετία. Νάμαστε χωρίς μια μικρή αδερφή η οποία χάθηκε στα προηγούμενα οδοφράγματα που είναι, τώρα, σχεδόν ξεχασμένα*.
(Αναφέρεται στην αναρχική Claudia Lopez)

Ήμασταν εκεί για να κάνουμε τα δικά μας, ήταν στο χέρι μας να σιγουρευτούμε πως αυτή η γαμημένη ετήσια “πορεία” (όπως τους αρέσει να την αποκαλούν) δεν θα συνεχιζόταν. Δεν ήταν τίποτα καινούργιο. Στην πραγματικότητα, ήταν το ίδιο με πάντα... πιθανώς πολύ λίγο για αυτό που θα σου άρεσε, για αυτό που θα άρεσε σε όλους μας. Ακόμα και έτσι, δεν θα τους δίναμε την ευχαρίστηση των ήσυχων δρόμων. Θα εκμεταλλευόμασταν την κάθε ευκαιρία να βρεθούμε αντικριστά με τους φρουρούς της τάξης, να γελάσουμε στα μούτρα της καταστροφής του κόσμου τους, ακόμα και αν ήταν μόνο για δυο στενά.

Συνεχίσαμε προς τα μπροστά, ενωθήκαμε, είχαμε τις κουκούλες μας κάτω από τα ρούχα μας. Πάντα είχες τέτοιο άσχημο γούστο στο να ντύνεσαι και ακόμα χειρότερο όταν είχες να “ντυθείς για την περίπτωση”. Πρέπει να το παραδεχτείς, συχνά γελούσα όταν σε έβλεπα έτσι. Μου λείπουν αυτά τα χαμόγελα σχεδόν όσο μου λείπεις εσύ τέτοιες στιγμές.

Η πορεία άρχισε να κινείται προς τα μπρος, οι κλαψιάρηδες – αριστεριστές κατευθύνοντας προς το αδύνατο – για να φαίνονται ακόμα περισσότερο σαν θύματα, ακόμα περισσότερο ελεεινοί. Ήθελαν να δείξουν σε όλους πως ήταν οι ηττημένοι με επιθυμίες για μαρτύρια και εραστές της ήττας. Πιστεύουν πως θα κερδίσουν ακολουθητές μέσα από τον οίκτο;

Ποιος ξέρει... απ’ τη μία έχουμε τους κομμουνιστές με τους καυγάδες τους για εξουσία και την αναμόρφωση του συστήματος... απ’ την άλλη εμείς με τα δικά μας (αξίζει να γράψω πόσο πολύ μισούσες τους κομμουνιστές;)

Φροντίζαμε ο ένας τον άλλο εκείνες τις στιγμές, φροντίζαμε ο ένας τον άλλον όπως μόνο τα αδέρφια μπορούν στην μάχη. Ξέροντας πως έχεις έναν σύντροφο στο πλευρό σου. Έναν σύντροφο που θα έδινε την ζωή του/της για να καταστρέψει ότι μας σκλαβώνει. Είναι αυτή η εγγύτητα, αυτή η στοργή στη μέση της καταστροφής η οποία με κρατάει ζωντανό ή καλύτερα με κρατάει από το να πεθάνω εντελώς.

Οι κουκούλες έκρυβαν τα πρόσωπά μας, αλλά τα προκλητικά χαμόγελα στα μούτρα της επιβαλλόμενης τάξης μπορούσαν να φανούν μέσα από τα μαντήλια ή μήπως μπλούζα; Δεν θυμάμαι τι χρησιμοποιούσες για να κουκουλωθείς συγκεκριμένα, ήταν αρκετό το να ξέρω ότι ήσουν εκεί.

Ο καθένας ανησυχούσε για τον άλλον, πρόσεχε ο ένας τον άλλον και έκανε ότι έπρεπε να γίνει σε στιγμές σαν αυτή για να δείξει πως κάποιιοι από εμάς δεν έχουν ηττηθεί, ότι δεν θα μας βρουν με γυρισμένη πλάτη, ότι αντιμετωπίζουμε τη μάχη με αξιοπρέπεια και έχουμε το απαραίτητο ηθικό να κάνουμε και να σπάσουμε και να κάψουμε και να τους πετάξουμε πέτρες στους μπάτσους... πραγματικά καλύπταμε ο ένας τα νώτα του άλλου.

Τώρα φτάσαμε στην τελευταία πράξη της πορείας. Η σκηνή: Η είσοδος του νεκροταφείου, άνοστες ψαλμωδίες στο φόντο και οι μπάτσοι στέκονται σε αναμονή. Οι ηθοποιοί: Μια δωδεκάδα κουκουλωμένες φιγούρες των πιο παράξενων και ευδιάκριτων τάσεων που καλύπτουν την είσοδο, “περιμένοντας τα γουρούνια”.

Μερικά μπουκάλια και ένα μπιτόνι με βενζίνη εμφανίστηκε, αυτοσχεδίασες δυο μολότοφ – που τόσο εντυπωσιάζει τους δημοσιογράφους και που οι κανονικοί πολίτες θεωρούν πως είναι φονικά όπλα.

Καθώς προετοιμάζες αυτά τα αυτοσχέδια αλλά αποτελεσματικά όπλα, η καταστολή ήταν σε αναμονή, περίμεναν για μια διαταγή. Σε κάλυπτα, σε πρόσεχα ώστε να μην κινηθούν κρυφά εναντίον σου καθώς ολοκλήρωνες το επίπονο έργο σου. Οι υπόλοιποι διατηρούσαν παρουσία στο οδόφραγμα που ήταν πιο συμβολικά από οτιδήποτε άλλο.

“Επαναστατικός αυθορμητισμός”, πλαστικές σακούλες χρησίμευαν σαν γάντια, το στουπί φτιαχνόταν από ένα κουρέλι και τα μπουκάλια μαζεύτηκαν από το έδαφος. Για να είμαι ειλικρινής, δεν είχαμε προετοιμάσει περισσότερα για αυτή τη μέρα παρά την επιθυμία μας να πολεμήσουμε την παθητικότητα και την καταστολή με ό, τι είχαμε μπροστά μας, επιθυμώντας την εκτροπή, επιθυμώντας την εκτροπή. Και έτοιμο!

Αυτό που είχαμε ήταν ένα μικρό και άθλιο οπλοστάσιο για να πολεμήσουμε τα θωρακισμένα οχήματα και το επαγγελματικό προσωπικό 100% αφοσιωμέ-

Presente!

νο στην καταστολή. Το πιο σημαντικό πράγμα σε αυτά τα δευτερόλεπτα είναι να αποδεχτούμε την σημασία του να αναδείξουμε και να επιδείξουμε την επίθεση, να μην σπκώσει κάποιος τα χέρια του ψηλά ήρεμα και ειρηνικά, από τις χειρονομίες μας φαινόταν πως ήμασταν αυτοί που δεν θα δέχονται παθητικά την τάξη, πως είναι δυνατόν να επιτεθείς και πως δεν πρέπει να χαρίσουμε τους δρόμους σε σιχαμένες οργανώσεις που επιθυμούν να διαχειριστούν την κοινωνία του μέλλοντος.

Το μπουκάλι, η βενζίνη, το στουπί, οι πλαστικές σακούλες... όλα ήταν στην θέση τους τώρα, απλά περιμέναμε. Ξαφνικά μια διμοιρία άρχισε να κινείται προς εμάς. Ένα γουρούνι διέταξε τα μικρά γουρούνια καθώς άφριζαν από το στόμα με μια επιθυμία να χτυπήσουν και να συλλάβουν οποιοδήποτε ταραχοποιό η ακόμα καλύτερα οποιονδήποτε “αθώο παριστάμενο” που θα διαφωνήσει αργότερα πως αυτός/αυτή ήταν απλά “περαστικοί”.

Ο κόσμος τράπηκε σε άτακτη φυγή, όλοι έτρεξαν τρομοκρατημένοι, οι κουκουλωμένες φιγούρες που, δευτερόλεπτα νωρίτερα, είχαν όλες τις προθέσεις να πολεμήσουν την καταστολή, δεν πέταξαν ούτε μια πέτρα, το μόνο που έκαναν ήταν να ποζάρουν για τις κάμερες και ύστερα να φύγουν τρέχοντας. Όντως το σκηνικό δεν ήταν καθόλου συμπαθητικό, αλλά πόσα από αυτά τα μάτια που είδαμε αυτή την ημέρα ήταν των συντρόφων που πραγματικά πολεμάνε;

Είναι τρελό το πως οι άνθρωποι σε εμποδίζουν σε τέτοιες στιγμές με εντυπωσιακό τρόπο!

Σε είδα αδερφούλη, άναψες το στουπί και τους πλησίασες, ήταν μόνο μερικά δευτερόλεπτα, η αδρεναλίνη χτύπησε κόκκινο, η φωτιά στα χέρια σου, η μυρωδιά της βενζίνης, το βλέμμα σου καρφωμένο στην κλούβα των μπάτσων που σε δευτερόλεπτα θα λαμπάδιαζε... συμβολικό ή όχι, σε αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα είναι λίγοι αυτοί που κοιτάνε προς τους μπάτσους, η πλειοψηφία τους γυρνάει την πλάτη. Ξαφνικά ένας από αυτούς τους ηλίθιους εναλλακτικούς δημοσιογράφους, αυτούς τους “διαδηλωτές-με-κάμερα”, πέφτει αδέξια μες στα διασταυρούμενα πυρά καθώς τρέχει, προσπαθώντας να σώσει τον κώλο του. Καθώς γίνεται αυτό, όλοι οι άλλοι γίνονται μπελάς στην μέση του πεδίου μάχης που θα κρατήσει μόνο μερικά λεπτά (στην καλύτερη περίπτωση).

Η κάμερά του, τα διαπιστευτήριά του, και το ακουκούλωτο πρόσωπό του αντιπαραβάλλεται με όλες τις άλλες κουκουλωμένες φιγούρες, τα μαύρα ρούχα και αυτό το μπουκάλι που κάθετα ανυπόμονα στο χέρι σου.

Ο διαδηλωτής-με-κάμερα κουτουλάει πάνω σου, σε σπρώχνει, πέφτει αδέξια πάνω σου. Εκείνη τη στιγμή το στουπί άρχισε να καίει το χέρι σου, ο χρόνος σου τελείωνε, η κλούβα των μπάτσων ήταν πολύ κοντά και το μόνο που μας είχε μείνει να κάνουμε ήταν να τρέξουμε ώστε να μην μας πατήσουν και αργότερα μας συλλάβουν. Εν τω μεταξύ, ο εμπρηστικός μηχανισμός αχρηστεύτηκε γιατί μέσα σε όλη αυτήν την μαλακία το στουπί έσβησε στο χέρι σου.

Ο εναλλακτικός δημοσιογράφος πρέπει να είχε τρέξει για να ψάξει για την καλύτερη δυνατή λήψη, για να επιτεθεί στο κεφάλαιο με τις φωτογραφίες των άλλων που όντως επιτίθενται στο κεφάλαιο. Από την μεριά μας εμείς τρέξαμε, το χέρι σου σημαδεύτηκε από ένα κόκκινο κάψιμο αναμεμιγμένο με τα απομεινά-

ρια της καμένης πλαστικής σακούλας και την απογοήτευση. Οι κατασταλτικές δυνάμεις δεν έλαβαν κάποιον απ' τους μικρούς φοίνικες που είχαμε στα χέρια μας, περιμένοντας να αγκαλιάσουν άγρια τις αρχές.

Τυχαία τεχνικά προβλήματα ή απλά μια στραβή, τα κατάφεραν όλα να κατευναστούν, και δεν εκπλήρωσαν τον σκοπό για τον οποίον τα είχες δημιουργήσει.

Αυτή η μέρα δεν ήταν και πολύ ένδοξη περίπτωση μάχης. Δεν ήταν η χειρότερη, δεν ήταν η καλύτερη. Δεν ήταν η πιο γνωστή, και δεν θα γίνει μια που ο κόσμος θα θυμάται σε μερικά χρόνια. Ήταν ακόμα μια στις τόσες που έζησες.

Και καθώς τέλειωσε, εσύ γκρινιάζοντας όπως έκανες πάντα, παραπονιόσουν για την δειλία και την παθητικότητα των άλλων, και την αχρηστία αυτών των μαρξιστικών πορειών που θέλουν να διευθύνουν την κοινωνία του μέλλοντος.

Το χέρι σου πονούσε για μέρες, τα εγκαύματα ήταν ένα εργατικό ατύχημα. Αλλά ακόμα και έτσι, συνεχίσαμε να γελάμε με τον “επαναστατικό αυθορμητισμό”.

Αυτή η περίπτωση μας άφησε με πολλά καλά γέλια για τις επόμενες εβδομάδες. Περιποιήθηκαν την πληγή με φυσικά φάρμακα, αυτό ήταν το στίλ σου.

Στην επόμενη μεγάλη διαδήλωση, θα πράτταμε με τον ίδιο τρόπο: Να σπάσουμε τον λιτανικό χαρακτήρα της πορείας και να τσακίσουμε την παθητικότητα της κοινωνίας. Αυτή την φορά, πήγε ακόμα χειρότερα. (Χα χα, πάντα μπορεί να γίνει χειρότερο. Η ζωή δεν σταματάει ποτέ να στο υπενθυμίζει.).

Μια περιπολία μας σταμάτησε πριν να φτάσουμε εκεί. Λίγο ξύλο και “κακομεταχείριση” (μπορούν να σου συμπεριφερθούν “καλά”;) Μετά από αυτό, έπρεπε να ζήσω με την κακή σου διάθεση για σχεδόν μια μέρα σε αυτό το βούρκο που αποκαλούσαν κελί. Αλλά να λέγεται, είχαμε μερικά καλά γέλια σε αυτά τα θαυμαστά μέρη που η εξουσία έχει κατασκευάσει για ανθρώπους σαν εσένα και εμένα. Σε άκουγα να τραγουδάς, να γυμνάζεσαι, να κάνεις γιόγκα και να λες κάνα δυο αστεία... Σήμερα η φωνή σου ακούγεται πολύ μακρινή.

Ενώ είμαστε μέσα και αφότου βγήκαμε καταλήξαμε πως αυτή η ζωή είναι σκατά και το να είσαι κλειδωμένος κάνει κάποιον να επιθυμεί μια σκατένια ζωή “ελεύθερος”. Σου είπα, “τώρα έγινε προσωπική υπόθεση”.

Σε αυτό ανταποκρίθηκαν με τον τυπικό ατομικιστικό σου τρόπο που μισούσα τόσο πολύ: “πάντα ήταν προσωπική, πάντα. Χα”.

21 μέρες αργότερα όλο τελείωσε στην τελευταία στάση σου, 21 μέρες αργότερα τα συμπεσμένα σου όνειρα αναπτύχθηκαν στην έκρηξή τους, 21 μέρες αργότερα, ο κρύος αέρας της νύχτας αναμιγνύθηκε ξαφνικά με το καμένο μπαρούτι που σε αγκάλιασε δυνατά πριν να φτάσει εκεί που ήθελες να φτάσει, 21 μέρες αργότερα το 32άρι περίστροφο Smith and Wesson δεν εκπυροσκορότησε τη σφαίρα που παραμόνευε στη θάλαμη, 21 μέρες αργότερα η ζωή άρχισε να δείχνει τον παραλογισμό της καθώς ο θάνατος μας έρχεται όλο και περισσότερο στο νου, 21 μέρες αργότερα... ένα κομμάτι του εαυτού μου πέθανε μαζί σου, ενώ η ψυχή μου περιέχει πληγές από θραύσματα που ποτέ δεν θα γιατρευτούν.

Σήμερα δεν είμαι με τους νεκρούς σήμερα δεν είμαι με τους καταζητούμενους, σήμερα δεν είμαι με τους φυλακισμένους. Σήμερα το πρόσωπό μου δεν είναι σε μια αφίσα και το όνομά μου δεν είναι σε εάν τοίχο γραμμένο με σπρέι, σήμερα τα χέρια μου δεν έχουν χειροπέδες, σήμερα η αστυνομία δεν κάνει

Presente!

εφόδους σε σπίτια ψάχνοντάς με... Σήμερα νιώθω ότι δεν είμαι ούτε ζωντανός ούτε νεκρός, σήμερα ένα από τα μοναδικά κίνητρα που με κρατάνε ζωντανό είναι να μην κάνω τη χάρη στους εξουσιαστές στο σχέδιό τους να εξολοθρεύσουν και να εκμηδενίσουν την εξεγερσιακή ιδέα, πρακτική ή σχέση.

Σήμερα θέλω να είμαι ο δειλός που πάει σπίτι, σήμερα θέλω να είμαι ο μάλακας που ξεχνάει τους φυλακισμένους, εκείνος που δεν αναγνωρίζει τους συντρόφους του στην παρανομία, αυτός ο πλίθιος που κρατάει την αποχώρηση των φίλων και των συντρόφων που χάθηκαν στη μάχη μόνο στην προσωπική του ζωή... σήμερα που κοστίζει τόσο να συνεχίσω ξέροντας πως δεν είσαι πια εδώ, σήμερα, η παθητικότητα και η κρύα αδιαφορία είναι στιλέτα που καρφώνονται μερικά εκατοστά στο κορμί μου.

Πως να σε ξεχάσω; Πως να σε θυμάμαι; ... είναι μερικά από τόσα ερωτήματα που με ενοχλούν και μετατρέπουν την κάθε μέρα σε μια θλιβερή καταδίκη. Σήμερα, θέλω να τελειώσουμε την κουβέντα που αφήσαμε στην μέση, θέλω να με αφουγκραστείς, θέλω να σε αφουγκραστώ, αλλά πάνω από όλα, θέλω να σε ακούσω. Με το πέρασμα της κάθε μέρας, πείθω τον εαυτό μου ότι αυτό δεν θα συμβεί ποτέ.

Μάουρι, είσαι φίλος και αδερφός μου, θα σε κρατήσω ζωντανό στην καρδιά μου, οι αναμνήσεις σου θα με συνοδεύουν και δεν θα με αφήσουν να είμαι μόνος... Σε βλέπω στις συνωμοσίες, στις νέες εκδόσεις, όταν οι κουκούλες καλύπτουν τα χαρούμενα πρόσωπα των αντιεξουσιαστών που χορεύουν με την φωτιά ή προχωράνε με ένα σταθερό βήμα για να τοποθετήσουν τα συμπιεσμένα τους όνειρα, σε κάθε χαμόγελο, ευτυχισμένο και χαρούμενο από την εξέγερση, σε κάθε τραγούδι και σε κάθε φοίνικα που πετάει προς τις δυνάμεις καταστολής, στην κάθε μέρα που οι καταζητούμενοι σύντροφοί μας απουσιάζουν από τα κελιά τους, αλλά το πιο σημαντικό είναι πως σε βλέπω σε κάθε υποκείμενο που με θάρρος τολμάει να προκαλέσει πραγματικά την κυρίαρχη τάξη.

Nieman, Severino di Giovanni, Nechayev, Adres del Guerro, εραστής της Fanya Kaplan και των αραχνών... Θα σε δούμε σύντομα! (εσένα και τον Tyler φυσικά).

Αγκαλιές, μια ειλικρινή, έντιμη και αιώνια αγκαλιά από δω μέχρι να ξανασυναντηθούμε μαζί με τους προγόνους μας. Τότε θα μπορώ επιτέλους να επιστρέψω αυτά που μου δάνεισες, γιατί τώρα, πρέπει να είμαι πάντα οπλισμένος με την μνήμη σου.

Για τις λειχήνες και την βροχή των μετεωριτών

Ένα αναρριχητικό φυτό με κόκκινα άνθη, εκείνη την μέρα που ήσουν ιππότης, ένας άντρας της αναρχίας, ντυμένος στα μαύρα, σιωπηλός σαν σαμποτάζ και τεράστιος σαν τη λευτεριά, κόντρα στο φως, ενεδρεύοντας στις σκιές φώτιζες το σκοτάδι. Και γέμισες αυτήν την κρύα κάννη, με ένα αληθινό μίσος, πήρες τις θλίψεις και τις ταπεινώσεις των εκμεταλλεζόμενων του κόσμου. Πήγες να ανατινάξεις τις μιζέριες στα μούτρα τους, πήγαινες να σπάσεις τη θυελλώδη σιωπή των συνένωνων. Τώρα ακούμε τα βήματά σου, τώρα που έχεις πεθάνει, το όνομά σου γίνεται συλλογικό γιατί αυτή τη βόμβα τη βάλαμε όλοι και σε όλους εξεργάγη.

Βαδίζεις με το κρύο σιδηρικό στα χέρια σου και χαμογελάς στα κτήνη. Έψαχναν απεγνωσμένα τον αυτουργό και τώρα έχουν το όνομά σου, μέχρι και το σώμα σου αλλά εσύ διαχύθηκες σαν φως, δεν μπορούν να σε εγκλωβίσουν. Κτήνη: Πρέπει να μας συλλάβουν όλους μας, γιατί ο αυτουργός ζει μέσα σε όλους μας. Είμαστε όλοι αυτός! Ακούστε κτήνη, είμαστε αυτοί που κατευθύνουμε την βία μας προς τα εσάς, είμαστε αυτοί που, την υπό συζήτηση μέρα, αφήσαμε ένα σώμα και φωτίσαμε την νύχτα, είμαστε εδώ, όχι σε αυτόν τον δρόμο του Σαντιάγκο, αυτή δεν είναι η 22^η Μαΐου, δεν είμαστε στο νεκροταφείο, αν δεν το ξέρατε, όταν σκοτωνόμαστε γεννιόμαστε.

Αυτό είναι η αναρχία – σαν τα λουλούδια που αλληλογονιμοποιούνται, η αναρχία δημιουργείται με την δημιουργία συγγενειών και αληθινών σχέσεων, η αναρχία δεν δημιουργείται μέσα από ψεύτικες κοινωνικές επιβολές. Είναι επώδυνο και δεν μπορούμε να ποσοτικοποιήσουμε τον θάνατο ενός συντρόφου ως παράπλευρη απώλεια στον κοινωνικό πόλεμο ή απλώς μια πιθανή συνέπεια της δράσης. Όχι! Είναι ο θάνατος ενός αδερφού, ενός που στοργικά αποφάσισε να πάρει μέρος στην ζωή μας για να δεισδύσει μέσα σε θλίψεις και χαρές που μας κατακλύζουν, εμείς μέσα από τη συγγένεια, επιλέξαμε να βαδίσουμε μαζί του τον ίδιο δρόμο των θυσιών, κρίμα που η ζωή μας αφιερωμένη στην αναρχία δεν είναι τόσο μεγάλη όσο η μιζέρια. Αλλά, είναι οι ιδέες αυτές που διαρκούν πολύ, όχι τα σώματά μας, τα νεκρά φύλλα εμπλουτίζουν την γη και η ζωή σου εμπλουτίζει τον πλούτο των θυσιών της ανθρωπότητας στην προσπάθειά της να βρει την ελευθερία. Τώρα είμαστε χήρες και χήροι με την απουσία σου, θα υπερασπιστούμε το όνομά σου με νύχια και με δόντια, που τώρα είναι τώρα θάλασσα, άνεμος και φωτιά. Θέλω να ξέρεις πως δεν θα σταματήσουμε, είμαστε σαν ένα ποτάμι, που όταν αντιμετωπίζει εμπόδια, μεταμορφώνεται, κινείται και ενώνεται αλλά ποτέ δεν σταματά, έτσι είναι η αναρχία, αναπτύσσεται σαν λειχήνα στην έρημο για να μας δώσει με την πρωινή της δροσιά, την μοναδική πηγή ζωής.

Μια βροχή μετεωριτών του Μαΐου, ο αργός κρωγμός ενός μετεωρίτη που φλέγεται, σε βλέπουμε την αυγή να φωνάζεις “οφθαλμός αντί οφθαλμού, θάνατος αντί θανάτου” προετοιμάζοντας την κυκλοφορία του αίματος που θα ενισχύσει την καρποφορία, ωθώντας το μέταλλο ενάντια στον χρόνο, σφραγίζοντας τα μπαλώματα του φωτός με άτονο ατσάλι. Τώρα, την νύχτα κάνουμε 32 βήματα, το διαμέτρημα της άμεσης δράσης, το σκοτάδι κρύβει τα κορμιά μας καθώς προ-

Presente!

ετοιμάζουμε έναν αιλουροειδή βρυκηθμό. Αλλά τότε, το φως έγινε τόσο έντονο που δεν άφησε χώρο στο χρόνο, ούτε επέτρεψε αποχαιρετισμούς και κουβέντες, απορρόφησε απόλυτα το σκοτάδι. Με τον ίδιο τρόπο σαν αυτές τις σελίδες: Η ελευθερία εξερράγη χωρίς βιασύνη και χωρίς προειδοποίηση.

Κάποτε αυτοί οι άνθρωποι που έρχονται από την επώδυνη νύχτα, που είναι μητέρα των τραυματισμένων και γιάφκα των εκδικητικών περπάτησαν μέσα από τα βουνά, ξεπρόβαλλαν τα κεφάλια τους από τις ουράνιες λίμνες και άπλωσαν τα κορμιά τους πάνω στα ποτάμια, ανέβηκαν ψηλά και πετάχτηκαν στο κενό με τη γαλήνη της γνώσης ότι πάνω από τις πέτρες τους περιμένει ένα πέπλο κρυστάλλινου νερού, σκαρφάλωναν σε δέντρα, έφαγαν φρούτα, έπαιξαν σαν παιδιά, κοιμήθηκαν, μοιράστηκαν την αδερφική στοργή, ήξερα πως ήσουν μαζί μου και πως είχα έναν σύντροφο που με προστατεύει στο κάθε μου βήμα, μερικές φορές σκληρά και με άσχημη διάθεση και άλλες αδερφικά και στοργικά, όμως κάθε μια από αυτές με τη δυνατή δική σου ουσία. Αλλά ξέρω πολύ καλά ότι τώρα δεν είσαι πια εδώ και δεν θα σε βρω στα δείπνα ή στον δρόμο... μόνο στα όνειρά μου, σε αυτόν τον χώρο, μοναδικό και οικείο, που μεταμορφώνουν την έρημο σε δάσος, την νύχτα σε μέρα και τον θάνατο σε ζωή.

Θα ήθελα πάρα πολύ να σε αγκαλιάσω και να σου πω: Τίποτα δεν έγινε αδερφέ, νρέμψε, ας πάμε σπίτι, θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε το μονοπάτι που θα μας πάει στα όνειρά μας, θα ήθελα πάρα πολύ να σε σταματήσω στον γυρισμό και να σε ευχαριστήσω που μου έδειξες ότι δεν είμαστε φτιαγμένοι από λόγια αλλά από δράση, θα ήθελα πάρα πολύ να σε ευχαριστήσω που μου έδωσες την εκκίνηση για μια πιο εμβαθή ανάλυση και πιο εμβριθείς σκέψεις για την κατανόηση της αναρχίας, εσύ ήσουν αυτός που εξέφρασε την εγγύτητα ως καθημερινή πρακτική της αλληλεγγύη, θα ήθελα να σε είχα να μου μιλάς για τακτικές και στρατηγικές στον δρόμο της επιστροφής.

Θα ήθελα πάρα πολύ να σταματήσω τον χρόνο και να σου πω πόσο πολύ σε αγαπούσα, πόσα πολλά μου έμαθες και πόσο πολύ σε θαυμάζω. Αλλά, σήμερα επιστρέφω μόνη. Γρήγορα και φοβισμένα βγάζω το θραύσμα απ' το στήθος μου, το τραύμα δεν θα επουλωθεί ποτέ, είναι ένα θανάσιμο τραύμα, με έχει καταδικάσει με την απουσία σου. Είναι καθήκον μας να συνεχίσουμε να εκφράζουμε την μεγάλη απέχθειά μας για την κοινωνία αλλά και την σπουδαία, αλώβητη και δυνατή αγάπη για την ελευθερία.

Ένα τεράστιο φιλί για τον αδερφό και σύντροφό μου Μάουρι.

Πάντα με τους εξεγερμένους!

Η φωτιά διαδίδεται...

Χαιρετισμό ελευθερίας στον Μαουρίσιο Μοράλες Σαντιάγκο, 23 Μαΐου 2009

«Η νύχτα έχει προχωρήσει. Δεν είναι αρκετά κρύα για όλα τα ρούχα που επισκιάζουν την εικόνα μας, αλλά δεν έχει σημασία, ο αέρας μας φρεσκάρει στη γρήγορη προέλασή μας. Είμαστε στην ώρα μας. Ως τώρα όλα είναι καλά. Είμαστε μόνοι, μόνοι όπως πάντα και για πάντα. Κάνουμε κύκλους γύρω από το εργοστάσιο δεσμοφυλάκων μέσα από ζοφερούς και στραπατσαρισμένους δρόμους. Πλησιάζουμε. Η επόμενη στάση πλησιάζει. Ξανατσεκάρω το σχέδιο που συμφωνήσαμε στο μυαλό μου.

(Το να είσαι εδώ δεν είναι εύκολο. Σε αυτό το σημείο, οποιαδήποτε συζήτηση για να προσπεράσουμε αυτόν τον αδρανή και ακίνητο λόγο κάποιων είναι μάταια, αυτών που αυτοαποκαλούνται σύντροφοί μας. Το να είσαι εδώ δεν είναι εύκολο. Είναι η συνέπεια του να μην αποδέχεσαι αυτόν τον εθελόδουλο κόσμο, το αποτέλεσμα μεγάλων, παράνομων συζητήσεων και ο χρόνος του σχεδιασμού...

Δεν είναι τόσο εύκολο όσο θα πίστευαν κάποιοι.)

Είμαι ευτυχισμένος και ταραγμένος. Κουβαλάμε στις πλάτες μας το εξοργισμένο όνειρο που γίνεται πραγματικότητα: να διαταράξουμε την επιθετική ευημερία των λακέδων της κρατικής συντεχνιακής τάξης· ας ακούσουν τις φωνές των αντρών και των γυναικών που αντιστέκονται στο να είναι σκλάβοι, τις φωνές αυτών που δεν επιθυμούν συμφωνίες που νομιμοποιούν τη δολοφονική τους τάξη, φωνές που γνωρίζουν την ιδέα ελευθερίας που δε πεθαίνει.

Φτάνουμε στη στάση μας. Σταματάμε. Ο αέρας είναι σιωπηλός. Ακόμα ένα λεπτό, μια στιγμή. Ένας τοίχος, το έδαφος, τα χέρια μου, το ποδήλατο, ο σύντροφός μου, ο σκληρός, πέτρινος δρόμος, η μολυσμένη πόλη, η τάξη της φυλακής, η νύχτα, η σιωπή...

Όλα εκρήγνυνται.»

Καμία συζήτηση δεν είναι δυνατή να γίνει, όλα είναι συμφωνημένα. Για αυτούς από εμάς που έχουν ελευθερία κυλάει στο αίμα τους και όχι σε βιβλία παραμάσχαλα, η εμπειρία των ατελείωτων θεωρητικών συζητήσεων με το κράτος και τους μπράβους του, σταμάτησε να έχει νόημα εδώ και πολύ καιρό. Χάρη σε αυτούς, έχουν γράψει τις πιο πυρακτωμένες ιστορίες: ιστορίες του αγώνα για την ελευθερία και τη δημιουργία κόσμων χωρίς εκμετάλλευση. Όλα τα υπόλοιπα είναι ερείπια.

Σήμερα το κράτος, η αστυνομία, οι οικονομικοί και διανοούμενοι διαχειριστές αυτής της χώρας δημιουργούν ένα μεγάλο σόου της ανικανότητάς τους με το να επιτίθενται εισβάλλοντας σε σπίτια και εξαπολύοντας ηλίθιες δηλώσεις, επαναλαμβάνοντας τις εικόνες μιας ξεδιάντροπης πολιτικής, δημοκρατικής ή δικτατορικής, το ίδιο είναι, δίωξης.

Αυτές τις τελευταίες μέρες, πέφτουν με τρομολαγνεία πάνω στο ακίνητο κορμί του συντρόφου μας, πάνω στην εξεγερσιακή του ζωή και πάνω στις ζωές των συντρόφων του: το κυνήγι εξαπολύεται για άλλη μια φορά, η στιγμή απαιτεί μια απόλυτη συνοχή, πεποίθηση, σιωπή και φωνή.

Ακόμα μια φορά είναι η στιγμή της δέσμευσης που έχει επικαλεστεί τόσες φορές, είναι η στιγμή να αρχίσουμε να δρούμε σύμφωνα με τις πεποιθήσεις μας, και η ολική μας υποστήριξη θα έπρεπε να είναι ένα ξεκάθαρο ζήτημα!

Ένας χαιρετισμός στον Μαουρίτσιο, στο έργο του και στη συνέπεια της εξέγερσής του που λίγοι διαβαίνουν και πολλοί κριτικάρουν. Χαιρετάμε όλους τους κοντινούς του, σε αυτούς που έχουν κατανοήσει αυτά που έχει κάνει και τον τιμούν. Σε όλους τους άλλους, τίποτα!

*Εξεγερσιακή αντίσταση, Άμεση Δράση για πάντα!
Αυτόνομες και Καταστροφικές Δυνάμεις Leon Czolgosz
Οπλισμένες και Ανελέητες Φάλαγγες Jean Marc Rouillan
Αντιπατριωτική Σπείρα Severino Di Giovanni*

Αντικρίζοντας το θάνατο του Μάουρι στη Μάχη

Αδελφάκια και αδελφούλες:

Ένωσα ανακούφιση και ευχαρίστηση που έμαθα ότι είστε όλοι καλά, προς το παρόν. Ήμουν εξαιρετικά ανήσυχος, φανταζόμενος εκατομμύρια σενάρια που θα μπορούσαν να σας επηρεάσουν περισσότερο από όσο, φαντάζομαι, ήδη κάνουν. Εγώ προσωπικά, είμαι πολύ στεναχωρημένος. Ήταν σκατά αυτές οι μέρες, ήμουν αναγκασμένος να βλέπω φρικτές εικόνες από το θάνατο ενός αδερφού. Είναι αδύνατον να περιγράψω αυτό που ένιωθα σε αυτές τις περιστάσεις, γιατί οι λέξεις δεν είναι αρκετές να τα πεις όλα και όταν προσπαθώ να γράψω είναι τόσο δύσκολο που απλά καταλήγω να παράγω δάκρυα και μύξες στην καταβεβλημένη μου ανησυχία και θλίψη.

Παρ' όλα αυτά, δε μπορώ να σταματήσω να αναρωτιέμαι αν τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι χειρότερα.

Η ιστορία πάντα μας έκανε να γνωρίζουμε πόσο ανελέητη μπορεί να είναι. Η δριμύτητά της είναι προφανής με πολλούς τρόπους, περισσότερο απ' όλα στον πόλεμο. Αν προσπαθήσουμε αναλογιστούμε τη βαθμολογία ανησυχίας που μας κυρίεψε αυτές τις μέρες, θα βλέπαμε ότι ευτυχώς θα βρισκόταν στο 3 ή στο 4 σε μια βαθμίδα από το 1 ως το 10. Έτσι είναι. Και παρόλο που γι' αυτούς που την έχουν όντως βιώσει (αυτή που κυκλοφορεί με το θάνατο, σαν συντρόφισσα των καθημερινών κατορθωμάτων) θα ήταν τίποτα παραπάνω από ένα κομμάτι της καθημερινότητας, για εμάς τους αρχάριους όμως, σε αυτές τις ιστορίες ο θάνατος αντιπροσωπεύει ένα σημείο αναφοράς, το πώς αποφασίζουμε να αντιμετωπίσουμε το θάνατο είναι το πώς εκτιμάμε τον εαυτό μας. Και αν η αξιοπρέπεια είναι αυτή που συμπυκνώνει τις δράσεις μας, χωρίς αμφιβολίες, τότε η περηφάνια και η λιτότητα και τα δυο με την έννοια των θετικών αξιών ως προς την αντιμετώπιση του εχθρού, θα χαραχτούν μέσα μας σε κάθε βήμα.

Όταν κάποιος εντάσσεται στον κοινωνικό πόλεμο, αναλαμβάνει επίσης και την τραγική μοίρα που τον συνοδεύει. Ο θάνατος είναι αναπόφευκτος και ο πόλεμος μετατρέπει το θάνατο σε μια κατεπείγον αναγκαιότητά του.

Presente!

Για εμάς, ο θάνατος του εχθρού είναι μια από αυτές τις αναγκαιότητες, οι άλλες είναι ο θάνατος του κράτους του, του κεφαλαίου του, των σχέσεών του, των χρημάτων του και της ιδιοκτησίας του. Ωστόσο, πρέπει να είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε αυτούς τους ανεξήγητους και απεριγράπτους θανάτους, ακρεία-στους και τρομερούς, οι οποίοι, σαν χειρότεροι από τους δαίμονές μας παρά-γουν τεράστιες ρωγμές που διαμελίζουν την ψυχή μας και μας γεμίζουν πόνο, αλλά για όλη την αξία που έχει ο θάνατος, μας δείχνει επίσης πως σε αυτόν το δρόμο που έχουμε επιλέξει να είμαστε κάτι σαν αληθινοί άνθρωποι, χωριστά απ' το κοπάδι και δολοφόνοι των αφεντάδων μας, με όλη την απειρία που έχουν πετάξει πάνω μας οι ειδικοί, αντιλαμβανόμαστε πως έχουμε ζήσει αληθινά.

Σε αυτούς τους θανάτους βρίσκουμε την υπέρβαση των αδερφών μας: η αλληλεγγύη και η δράση τους αφιερώνεται στο συλλογικό.

Ο θάνατος είναι ριζωμένος στο εγχείρημά μας, είναι κομμάτι του πορίσματος για τις περιπλανήσεις που θα έρθουν και παρόλο που αγαπάμε τη ζωή, αυτή η επιλογή αγώνα, μας φέρνει πιο κοντά στο θάνατο. Δυστυχώς, η φυλακή και ο θάνατος είναι βεβαιότητες της ιδέας και της πράξης. Θα ήταν αισχρό να βυθιστούμε στην παθητικότητα της μάζας μετά απ' το θάνατο των αδερφών μας, στην ευπρέπεια των πολιτών, στην κανονικότητα του επιτρεπτού, του καθορισμένου, υιοθετημένου και του αφομοιωμένου, έως μια μέρα, να βλέπουμε τους εαυτούς μας να τριγυρίζουμε με ένα καρτσάκι του σουπερμάρκετ παρατηρώντας άλλους να μάχονται σε έναν πόλεμο που μας τρομάζει να συνεχίσουμε.

Αλλά είμαστε τόσο καλοί άνθρωποι στο να μινιμάρουμε το ρίσκο και να αναβάλουμε την τιμωρία της κοινωνίας;

Η απάντηση είναι μέσα μας, στην πρακτική της εξάσκησής μας, στον αγώνα ενάντια στη δικαιοσύνη, στη δράση που εμπνέει τη θεωρία και στα μονοπάτια που αρχίζουμε να χαράζουμε μετά τους θανάτους μας.

Και μακάρι μια μέρα, όταν κοιτάξουμε πίσω η ευτυχία από την πρόδομάς να μας κάνει να ξεφορτωθούμε τα ξυπνητήρια μας στις φλέβες της μνήμης, θα βρούμε τον Μάουρι να χαμογελά στην αρχή του δρόμου που εμείς ανοίξαμε.

Axel Osorio
Πτέρυγα μέγιστης Ασφάλειας- Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας
Σαντιάγκο, Χιλή
27 Μαΐου 2009

Ένας εξεγερσιακός χαιρετισμός από το Μεξικό

Σήμερα, το πρωί, σηκωθήκαμε, κάνοντας εικόνα στο μυαλό μας και δηλώνοντας στις πρακτικές μας, την εικόνα και την πράξη του συντρόφου μας Μαουρίτσιο. Όχι με περιφρόνηση ή κοροϊδία, όπως θα έλεγαν τόσοι πολλοί, όπως σίγουρα κάνουν αυτοί που ονομάζουν τους εαυτούς τους κοινωνικούς αγωνιστές, αλλά αντιθέτως, με όλη τη λύσσα που μπορούμε να νιώσουμε μέσα στην καρδιά μας. Τα νέα μας τράνταξαν. Χωρίς να τον ξέρουμε και χωρίς να τον έχουμε δει,

πρόσωπο με πρόσωπο, κάποιοι από εμάς δάκρυσαν από τη θλίψη που γέμισε την καρδιά μας αφότου μάθαμε για το θάνατό του. Πέθανε στη μάχη, πολεμώντας ενάντια στην εγκαθιδρυμένη τάξη, σπάζοντας την κοινωνική ειρήνη, όχι απ' τον καναπέ, ή κάνοντας κριτικές οργής ενάντια σε αυτούς από εμάς που κάνουν την καθημερινή μας ζωή μια εξέγερση ενάντια στην καταπίεση. Θα θυμόμαστε το σύντροφό μας και θα τον θυμόμαστε όπως σίγουρα θα του άρεσε, να είναι σε πόλεμο με τους εκμεταλλευτές και τους καταπιεστές.

Νιώθουμε μια συγγένεια με τα λόγια και τις πράξεις του Μάουρι, που ακούσαμε σε μια καταγεγραμμένη ομιλία του σε βίντεο, αλλά ήταν ένα πράγμα που χτύπησε πραγματικά φλέβα και μας οδήγησε να συλλογιστούμε: το να κάνεις πράγματα γιατί το γουστάρεις και όχι από καθήκον. Την ευχαρίστηση να κάνουμε αυτό που γουστάρουμε, να πράττουμε ανάλογα και να ψάχνουμε την ευτυχία, την ατομική και συλλογική ελευθερία μέσα απ' τις πράξεις μας.

Κατανοήσαμε καλά το μήνυμα του συντρόφου Μάουρι. Χωρίς την παραμικρή λέξη του και χωρίς να καταφέρει το στόχο του, καταλάβαμε αμέσως: Ανελέητος πόλεμος ενάντια σε κάθε είδους εκμετάλλευση!

Από κάπου σε αυτή τη στρατιωτικοποιημένη χώρα που λέγεται Μεξικό, στέλνουμε μια δυνατή αγκαλιά και θετικούς χαιρετισμούς αλληλεγγύης στην οικογένεια και στους φίλους του.

Ο κοινωνικός πόλεμος είναι αναπόφευκτος!

**Με λύσσα και αναρχία: κάποιοι εξεγερμένοι/ες από την ανατολική περιοχή!
Μαουρίτσιο, το επόμενο θα είναι στη μνήμη σου!!!**

Μεταθανάτιο γράμμα στον Μάουρι

«Για το αν οι τελευταίοι θα πρέπει να είναι πρώτοι, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς από μια σύγκρουση μέχρι θανάτου μεταξύ των δυο. Αυτή τη σταθερή θέληση να περάσουν οι τελευταίοι στην πρώτη θέση και να ανέβουν με ένα βήμα (πολύ γρήγορα, λένε κάποιοι) τα γνωστά σκαλοπάτια που χαρακτηρίζουν μια οργανωμένη κοινωνία, μπορεί να θριαμβεύσει μόνο αν στη ζυγαριά βάλουμε όλα τα μέσα, συμπεριλαμβάνοντας φυσικά, τη βία».

Frantz Fanon
(Οι κολασμένοι της γης)

Αγαππτέ Μάουρι,

Ένας κοινός μας φίλος μου είπε τα νέα σήμερα, μου είπε για το θάνατό σου... το να ξέρω πως δεν είσαι πια μαζί μας με χτύπησε βαθιά...

Πιθανώς, η συγκίνησή μου να μην είναι «η ίδια» με αυτή της οικογένειάς σου (σε αυτούς στέλνω αγκαλιές και τα συλλυπητήριά μου), στην τελική, αυτό που θέλουν οι οικογένειές μας είναι να επιβιώσουμε, να εμμένουμε και να κάνουμε οικογένεια... αυτού του είδους τα πράγματα.

Η αγάπη μιας μητέρας δε ξέρει από τις πολιτικές καταστάσεις. Αλλά, η ζωή

Presente!

είναι κάτι περισσότερο από επιβίωση, επιμονή, «αναπαραγωγή» και αυτού του είδους τα πράγματα. Σωστά;

Δεν είναι ο θάνατός σου που μας εμπνέει να πράξουμε αλλά αυτό που ενσάρκωσε στη ζωή σου: μια εξεγερμένοι και αλληλέγγυα ύπαρξη, αναρχική και διεθνιστική σαν σύντροφος των συντρόφων: φυλακισμένων και/ή «ελεύθερων».

Ο θάνατός σου ήταν ένα «ατύχημα»... τέτοια πράγματα συμβαίνουν σε όλα τα «επαγγέλματα» σε όλες τις δουλειές, παντού... Ήταν επίσης ατυχές.

Η βόμβα σου δεν κατευθυνόταν προς τον λαό, ενάντια στον καλό κόσμο· ενάντια στο φτωχό και τον «αθώο».

Ο αυτοσχέδιος μηχανισμός σου κατευθυνόταν προς ένα σύμβολο, μια κυρίαρχη δομή και προς τις κατασταλτικές δυνάμεις. Η κυριαρχία και η καταστολή μας επηρεάζει όλους μας ισότιμα, αν και λίγοι από εμάς αποφασίζουν να χτυπήσουν αυτούς που μας καταπιέζουν με κάτι παραπάνω από τον ήπιο «ακαδημαϊκό αναρχικό» λόγο.

Η συννεοχή δε γεννιέται από τα «συναισθηματικά σαλιαρίσματα» αλλά μέσα από την αναγνώριση που νιώθουμε για αυτούς που, σαν εμάς, αγωνίζονται για το τέλος της κομματικής κυριαρχίας, του καπιταλισμού, του κοινωνικού ελέγχου και της απεχθούς πολιτικής παραίτησης...

Το να βρούμε συνεργούς που πολεμάνε (και το αντιλαμβάνονται σε όρους θεωρίας) ολόκληρο το φάσμα της κυριαρχίας (όχι μόνο μερικές πτυχές... αν και αυτές είναι σημαντικές) με όλα τα απαραίτητα μέσα είναι δύσκολο σε καιρούς αλλοτρίωσης, κομφορμισμού και αποξένωσης... Αλλά είναι εκεί... είναι τριγύρω, και εσύ αποτελείς ένα παράδειγμα.

Δε με εκπλήσσει που οι παπάρες των μίντια (ούτε με ξαφνιάζει), όταν περιγράφουν το θάνατό σου, μιλάνε για τα «διαμελισμένα σου απομεινάρια» και για το «κατεστραμμένο σου κορμί» στα ρεπορτάζ τους. Ο θάνατός σου «θα 'πρεπε» να ρίξει το φόβο στις καρδιές «των άλλων», να υποτιμήσει την ιδέα, να αναιρέσει κάθε δράση ενάντια στην αντίδραση... Ο θάνατός σου «θα 'πρεπε» να είναι ένα πολιτικό όφελος για τους πάνω και να περιοριστεί σε ένα απλό «συμβάν»... λες και η καπιταλιστική δικτατορία και η καταπίεση δε θα έπρεπε να αμφισβητούνται... Μόνο οι θάνατοι, τα βασανιστήρια και οι φυλακίσεις μας είναι πράγματα που «συμβαίνουν» γιατί είμαστε αποκλεισμένοι από την κατάσταση του υποκειμένου γιατί είμαστε ο κανένας και τίποτα... Είναι έτσι στ' αλήθεια;

Ο καθένας μας: οι κανείς, οι τίποτα, οι ριζοσπάστες, εμείς που δεν αξίζουμε καν την τιμή μιας σφαίρας, αλλά το γνωρίζουμε αυτό, όλα αυτά και το ρόλο που παίζουν τα μαζικά μίντια μαζί με τα ιδρύματα του κράτους και του κεφαλαίου...

Και όχι... η ζωή ή ο θάνατος με αξιοπρέπεια δε μας φοβίζει γιατί ακριβώς αυτό είναι που μας διαφοροποιεί από τους αποκοιμισμένους της TV, τα ζόμπι, τα λάχανα, τους μισθοφόρους, τους ξεπουλημένους κλπ. κλπ...

Δεν κλαίμε για σένα (ακόμα και όταν θρηνούμε το χαμό σου) αλλά θα προσπαθήσουμε να σε μιμηθούμε: να ακολουθήσουμε το μονοπάτι σου, να προωθήσουμε την αλληλεγγύη μας και την αλληλοβοήθεια· να οργανωθούμε άτυπα και να διαδώσουμε τις ιδέες μας.

Είναι αυτονόητο, σύντροφε Μάουρι, πως θα είμαστε εκεί έξω όπου κατασκευά-

ζεται η «κοινή γνώμη» εκεί που εμπορεύονται/κερδοσκοπούν στο δημόσιο για να το κάνουν ιδιωτικό· εκεί που εμπορευματοποιούν/ρυθμίζουν/διαχειρίζονται την ύπαρξή μας· εκεί που κλειδώνουν και βασανίζουν τους αδερφούς και τις αδερφές μας· εκεί που πειραματίζονται με τα άτομα και τη ναυοτεχνολογία κλπ. κλπ. κουβαλώντας μαζί μας την ίδια ιδέα και πρόθεση που είχες εσύ στη ζωή σου...

Πάντα μαζί μας!

Gabriel

Αάχεν, Γερμανία, 27 Μαΐου 2009

Χαιρετίσματα στον Μάουρι από αυτή τη γη που αποκαλείται Ιταλία

Μάουρι, η οργή σου καίει στις φλέβες μας.

Θα είσαι πάντα στους δρόμους μαζί με αυτούς που αγωνίζονται ενάντια σε αυτήν την κοινωνία που βασίζεται στην εκμετάλλευση.

Έζησες αγωνιζόμενος για ελευθερία, σε πρώτο πρόσωπο, βάζοντας τον αγώνα στην πράξη με μια ειλικρίνεια και συνέπεια που γέμισε την καρδιά σου.

Αν και το μονοπάτι σου ήταν σύντομο, έζησες! Κανείς από αυτούς που ζουν στις σκιές της παραίτησης και της αδιαφορίας δεν μπορεί να γευτεί την ένταση μιας ζωής γεμάτης.

Αν υπάρχει κάτι μεγαλύτερο από τον πόνο που νιώθουμε αυτή τη στιγμή είναι η δύναμη του να ξέρουμε πως υπάρχουν ακόμα άνθρωποι πρόθυμοι να βάλουν την ίδια την ύπαρξή τους σε ρίσκο για να καταστρέψουν αυτό το άδικο σύστημα.

Είμαστε αλληλέγγυοι με όλους τους καταπιεσμένους συντρόφους που θα αντιμετωπίσουν το χιλιανό κράτος και τα σκυλιά του αυτές τις μέρες.

Ας μετατραπεί ο πόνος σας σε λύσσα και αλληλέγγυους συνεργούς.

...hasta la anarkia

Απ' την άλλη πλευρά του ωκεανού

Τα πικρά νέα του πεσόντος συντρόφου μας Μάουρι έφτασαν από την άλλη πλευρά του ωκεανού. Χτύπησαν σα μαστίγιο τις καρδιές μας και τα στομάχια μας. Ο αδερφός μας πέθανε στη μάχη, ξεπερνώντας το φόβο και την άνεση, αντιμέτωπος με τους εχθρούς του. Σήμερα ήταν αυτός, με αυτό τον τρόπο, αύριο θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε από' μας, μέσα από βασανιστήρια, ξυλοδαρμούς, φυλακίσεις και ποιός ξέρει τί..

Ο δρόμος μας δε θα πρέπει να τελειώσει εδώ και τώρα, αλλά θα πρέπει να φωτιστεί από τις φλόγες της καταστροφής πιο πολύ από ποτέ. Κλέβουν τις ζωές μας μέρα με τη μέρα, μας ταπεινώνουν με τα ψέματα τους, με τις κάλπικες ελευθερίες τους, μας αναγκάζουν να γίνουμε σκλάβοι στη δουλειά, να χρησιμοποιού-

Presente!

με τα βρωμερά τους λεφτά για βασικές ανάγκες, αναιρούν τη δημιουργικότητα και τον αυθορμητισμό μας στο να είμαστε άτακτα, άγρια παιδιά, και μας θέλουν εξημερωμένους, σιωπηλούς και απενεργοποιημένους. Ο σύντροφος μας Μάουρι φώναζε ΑΡΚΕΤΑ και εμείς θέλουμε να φωνάξουμε αρκετά, πως δε θέλουμε να ζούμε σε ένα τέτοιο κόσμο και πως αυτή η μαλακία πρέπει να τελειώσει.

Ξεσκίζουμε τις καρδιές μας, νιώθουμε την ανάγκη να καταστρέψουμε τον πόνο του να ζήσεις σ' αυτόν τον κόσμο, την επιθυμία να καταστρέψουμε δημιουργικά, ας είμαστε εγκληματίες, αλήτες, κλέφτες, χαοτικοί και τρελοί αναρχικοί που θέλουνε τα πάντα και τα θέλουνε τώρα. Ας κάψουμε την άνετη πολυθρόνα και ας επιτεθούμε για να δείξουμε κατηγορηματικά σ' αυτούς που μας βασανίζουν καθημερινά και μας αναγκάζουν να ζούμε χάλια, δε θα πέσουμε στην παγίδα να ψάχνουμε κατάλληλες στιγμές γιατί... Η ΣΤΙΓΜΗ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ.

Ας κάψουμε τα λιγοστά πράγματα που έχουμε για να κατανοήσουμε πως δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα γιατί τίποτα δε μας ανήκει, θέλουν να γίνουμε μπουρζουάδες με τα ψίχουλα που μας πετάνε, αλλά πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι ο αγώνας είναι εκεί έξω, στους δρόμους, και όχι καβαντζωμένοι μέσα στις καταλήψεις μας. Ποτέ δεν είπαμε πως ο αγώνας θα ήταν εύκολος και ανά καιρούς τα αποτελέσματα του είναι λιγοστά. Δεν καταφέρνουμε πάντα τους στόχους μας και κάποιες στιγμές οι εχθροί μας κερδίζουν τη μάχη. Αλλά ο αγώνας μας μας έδειχνε πάντα, και συνεχίζει να μας δείχνει πως το σύστημα είναι ευάλωτο και πως παρά το φόβο που προσπαθούν να μας εκχωρήσουν με την κοινωνία ελέγχου, τις κάμερες, τα σκυλιά-φύλακα, τα μικρόφωνα υψηλής τεχνολογίας και τις υποκλοπές τους, καταφέραμε και θα καταφέρνουμε να τους φτάνουμε. Υπάρχουν πολλές ενέργειες που αποσιωπήθηκαν, πολλά ζώα απελευθερώθηκαν και πολλοί αγωνιζόμενοι κρατούμενοι.

Θέλουμε φοιτητές να καίνε τα πανεπιστήμια τους, απεργοί εργάτες να σπάνε τα κεφάλια των αφεντικών τους και να καταστρέφουν τους χώρους εργασίας τους, μετανάστες με τις τσέπες τους γεμάτες πέτρες, καταληψίες να αγωνίζονται αντιστεκόμενοι, και θυμωμένες γυναίκες να σπάσουν με το σφυρί τα μούτρα αυτών που τους επιτίθενται. Είμαστε αυτοί που είμαστε και τους κυνηγάμε, οι αριθμοί δεν έχουν σημασία, αυτό που έχει σημασία είναι η οργή που μας καθοδηγεί. Θα εκδικηθούμε για τους συντρόφους μας, θα υπερασπιστούμε τους χώρους μας, θα ξεπεράσουμε την ανικανότητα και θα αφυπνίσουμε τα κοιμισμένα και σακατεμένα κορμιά μας. Όχι άλλο παραίτηση, μόνο μίσος μεταμορφωμένο σε πράξη. Δε θα εκτραπούμε, όχι κατ' αναλογία, ή καθώς περιμένουμε παράλογα ένα θαύμα που δε θα συμβεί ποτέ. Οι άγονες ζωές μας τελείωσαν. Πρόκειται να δώσουμε νόημα στη λέξη «ζώ». Είμαστε αλληλέγγυοι με τους συλληφθέντες συντρόφους από τις εισβολές στις καταλήψεις, σε αυτούς που στάθηκαν μπροστά στην πόρτα της LSOY BIBLIOTEKA, Sacco y Vanzetti, (Κοινωνικό κατελημμένο κέντρο και βιβλιοθήκη) σε αυτούς που αντιμετώπισαν την αστυνομία και τους δημοσιογράφους με οδοφράγματα, πέτρες και μολότωφ και σε αυτούς που αντιστάθηκαν από μέσα χωρίς να τους αφήσουν να μπουν.

Είμαστε μαζί σας και από' δω σας στέλνουμε δύναμη και συνενοχή.
Και σ' εσένα Μάουρι, σου στέλνουμε ενός λεπτού σιγή και μια ζωή μάχης.
Δε ξεχνάμε.

Μάουρι, είσαι μέσα μας.

Δε σε ξέραμε, αλλά ο θάνατος σου χτύπησε τις ζωές μας. Αν δε θέλουμε να χάσουμε αυτή τη γαμημένη φάρσα δράση ως δράση αν φυσικά δε θες να είσαι ένας από αυτούς με τα μεγάλα στόματα. Όποιος θέλει να περιμένει ας περιμένει δεν ξέρω τι σκατά, υποκειμενική ή αντικειμενική συνθήκη ή ίσως αυτή τη στιγμή που δε θα φτάσει ποτέ γιατί στην τελική κρύβεται δειλά πίσω από μια μάσκα ψευδοθεωρίας. Αλλά, πάντα θα υπάρχουν άτομα που δε θέλουν να περιμένουν ούτε δευτερόλεπτο, αυτοί που φαγουρίζονται για την καταστροφή αυτού του απδιαστικού συστήματος θανάτου. Τώρα. Γιατί τώρα είναι που μας γαμάνε και τώρα είναι που κλέβουν τις ζωές μας.

Η καταραμένη πραγματικότητα στέκεται μπροστά μας: μπροστά στη μούρη μας και είναι ορατή σε αυτούς που επιθυμούν να τη δούνε. Μετά από αυτό δεν υπάρχει κάτι περισσότερο να κάνουμε από το να πράξουμε. Στέλνουμε μια αγκαλιά αγάπης και όλη τη συνηγορία μας από τα βάθη της καρδιάς μας, σ' εσένα Μάουρι, που δεν ήθελες να περιμένεις. Στο σύντροφο σου που επίσης δεν ήθελε να περιμένει και που ελπίζουμε να είναι καλά και μακριά από το χέρι της εξουσίας, τρέχοντας σε μονοπάτια που αυτού δε θα μπορέσουν καν να φανταστούνε. Και σε όλους αυτούς που δε θέλουν να περιμένουν μια αγκαλιά και όλη τη συνηγορία από τα βάθη της ύπαρξής μας. Για εμάς και για σένα θα συνεχίσουμε τον αγώνα, χωρίς βιασύνη: αλλά με επιτακτικότητα και δίχως σταματημό, γιατί δεν είμαστε πρόθυμοι να συνεχίσουμε να υποφέρουμε αυτήν την παθητική αγωνία. Και θα το κάνουμε με όλα τα μέσα που έχουμε στη διάθεση μας.. με λέξεις, με πέτρες, με οτιδήποτε χρειαστεί. Δε μας λείπουν οι λόγοι, η δύναμη, η θέληση, ή η οργή. Είσαι μέσα μας και θα συνεχίσουμε τον πόλεμο.

Μετά από τρεις μήνες: τίποτα και κανείς δεν ξεχάστηκε.

Μάουρι, σύντροφε... Είσαι μαζί μας!

«Τρεις μήνες πέρασαν από τη νύχτα που ο μηχανισμός που κουβαλούσες εξερράγη. Μόλις ένα στενό από το στόχο, αυτή την κρύα νύχτα, η έκρηξη έγινε λίγο πιο πριν και η αναλαμπή του φωτός αναμίχθηκε με την αποχώρηση σου απ' αυτό τον κόσμο.

Εδώ, σ' αυτή την τελευταία στάση, σ' αυτό το δέντρο, σε αυτά τα κυλιόμενα ρολά, σε αυτό το δρόμο, σε αυτό το πεζοδρόμιο, τα τελευταία σου δευτερόλεπτα ευθυγραμμίστηκαν με τις λαθραίες σου στιγμές για να καταστρέψεις την τάξη της φυλακής.

Το κορμί σου, το ποδήλατο σου, το περίστροφό σου, όλα πετάχτηκαν στον αέρα εκείνη τη νύχτα. Σήμερα, τρεις μήνες αργότερα, επιστρέφουμε μ' εσένα στη μνήμη μας και στις πράξεις μας, για να αποτυπώσουμε σε όλους τους τοίχους την επίμονη ανάμνηση σου.

Σήμερα η πολυφωτογραφημένη γωνία όπου το κορμί σου ήταν κρύο και αδρανές καθώς η αστυνομία σε μάζευε σχολαστικά, είναι γεμάτη με εξεγερσιακό

Presente!

σθένος. Σήμερα επανακαταλαμβάνουμε αυτό το χώρο με τον τρόπο μας. Σήμερα γίνεται μια προπαγανδιστική δράση στη μνήμη σου, για να κάνουμε ξεκάθαρο πως σ' αυτό το χώρο πέθανε ένας πολεμιστής. Δε θα δεχτούμε η παθητικότητα και η τάξη, με τους φρενήρεις ρυθμούς τους να καταβροχθίσουν την τελευταία στάση της ζωής ενός μαχητή.

Σε απόσταση μερικών μέτρων από τους κατάπληκτους δεσμοφύλακες και με την ανικανότητα της αστυνομίας με το μέρος μας, αναλαμβάνουμε να μετουσιώσουμε τη μνήμη σου με διάφορους τρόπους. Η μνήμη που μετατρέπεται σε οποιουδήποτε είδους δράση είναι το μόνο πράγμα που έχει νόημα στην εξέγερση.

Αυτός, αδερφέ μου, είναι ο μόνος τρόπος να κάνουμε τη μνήμη ενεργή. Μετατρέποντας τη σε εξεγερσιακή πρακτική, μέσα από τόσες μορφές που μπορεί να πάρει. Αυτός δεν είναι ο μοναδικός τρόπος ή ο πιο πρωταγωνιστικός τρόπος να την κάνουμε ενεργή, είναι απλά ένας τρόπος και το ξέρουμε αυτό... Τρεις μήνες απουσίας σου, η θλίψη δε θα μας καταβάλλει.»

*Κάποιοι αντιεξουσιαστές σύντροφοι με τη μνήμη ενάντια στη λήθη
Σάββατο 22 Αυγούστου*

Προτού πεθάνουμε στο βούρκο του δρόμου, θα μιμηθούμε τον Μαουρίτσιο Μοράλες!¹

«Όπλισε τον εαυτό σου και γίνε βίαιος, όμορφα βίαιος, μέχρι να καταστραφούν όλα. Γιατί να θυμάσαι πως οποιαδήποτε βίαιη πράξη ενάντια σ' αυτούς που προμοτάρουν την ανισότητα, είναι απολύτως δικαιολογημένη για τους αιώνες της άπειρης βίας που μας έχουν υποβάλλει... Όπλισε τον εαυτό σου και πολέμησε την κρατική τρομοκρατία, κάψε, συνωμότησε, κάνε σαμποτάζ και γίνε βίαιος, όμορφα βίαιος, φυσικά βίαιος, ελεύθερα βίαιος».

Μάουρι

Αδερφέ Μάουρι, είσαι μαζί μας.

Ο αδερφός μας, Μαουρίτσιο Μοράλες Ντουάρτε, ένας πεσόντας πολεμιστής που πέθανε σε μια πράξη πολέμου την 22η Μαΐου όταν κατευθυνόταν να επιτεθεί ενάντια στο αποκρουστικό θεσμό της χωροφυλακής, στις ημέρες διαδηλώσεων όπου όλοι ταρακουνιούνταν με την πορεία των συνδικάτων τους και στις μέρες όπου όλες οι ψευδείς κριτικοί και μεταρρυθμιστές αυτού του κόσμου ήταν αλληλέγγυοι με αυτούς που είναι υπεύθυνοι για την απομόνωση και την εξόντωση των φυλακισμένων αδερφών μας.

Ο Μάουρι επέλεξε να κάνει τις ιδέες που πάντα υπερασπιζόταν πράξη. Να κηρύξει πόλεμο στην κοινωνία, σε όλες τις πτυχές της ζωής της, κάνοντας την καθημερινότητά του μια πράξη προπαγάνδας, και μετατρέποντας τη ζωή σε

1 Ένα από τα φυλλάδια που μοιράστηκαν στην περιοχή.

προπαγάνδα της πράξης. Σήμερα θρηνούμε την απώλεια του κορμιού του γιατί δε μπορούμε να τον αγκαλιάσουμε αλλά έχουμε την επίγνωση πως δεν ήταν μόνο ένα σώμα. Ήταν οι ιδέες του και το μίσος του γι' αυτή και για όλες τις κοινωνίες και γι' αυτό το λόγο θα τον θυμόμαστε για πάντα. Θα είναι παρών σε όλες τις πράξεις εξέγερσης, πάντοτε θα είναι εκεί να μας δίνει ένα χεράκι, είναι με τον Diego Ríos στην εξεγερσιακή του παρανομία, αγκαλιάζει τον Axel Osorio κάθε μέρα που ο Axel μένει στη φυλακή, και κυρίως είναι εδώ μαζί μας, εδώ γελώντας στα μούτρα της ασφάλειας και της αγαπημένης της κοινωνικής ειρήνης. Ενισχύοντας, συνωμοτώντας και χαμογελώντας με όλα αυτό που αφορά το καθάρισμα των όπλων μας για να καταστρέψουμε την κοινωνία.

**Για την καταστροφή της κοινωνίας.
Για τον πολλαπλασιασμό των επιθέσεων ενάντια στην εξουσία.
Πόλεμος ενάντια στην κοινωνία.**

Επιχείρηση Φάτε τους πλούσιους Φωτιά στα κέντρα κράτησης μεταναστών

*Με το ένα χέρι απαλό και το άλλο οπλισμένο. Έτσι εκφράζω την αλληλεγγύη μου
Κατακτώντας σε κάθε μάχη Ένα ποσό πολύτιμης λευτεριάς*

2004

Δυο κιλά δυναμίτη φέρνουν εξέγερση και καταστροφή. Όποιος δεν τρομοκρατεί αρρωσταίνει απ' τον τρόμο. Έχουμε αποφασίσει να χτυπήσουμε εκεί που λιγότερο το περιμένουν.

Σε μια κρύα νύχτα του χειμώνα ο βρυχηθμός μιας έκρηξης δια φωτίζει τη λέξη αλληλεγγύη η οποία επιστρέφει στη σωστή της έννοια συμπυκνώνοντας στην επίθεση ενάντια στην εμπροσθοφυλακή της κυριαρχίας, εκεί όπου πλάθονται οι καινούργιοι φοιτητές για να γίνουν λειτουργοί του κεφαλαίου, εκεί όπου ακονίζονται τα όπλα που θα κόψουν το λαιμό των εκμεταλλευόμενων. Μια ηθική αγανάκτηση για τη δημιουργία ολοένα και καινούργιων στρατοπέδων συγκέντρωσης σε μια τόσο «πολιτισμένη» δύση στις αρχές του 21^{ου} αιώνα, μεταμορφώνεται σε δράση. Δεν καλλιεργούμε έριδες, με αυτή την πρώτη δράση μας συμμαριζόμαστε απλά τα ρίσκα που αδελφοί και αδελφές μετανάστες ζούνε καθημερινά στο πετσί τους. Ας αλλάξει στρατόπεδο ο φόβος, ας είναι οι πλούσιοι και οι ισχυροί που θα τρομάζουν και εμείς θα χορεύουμε.

Κλείστε τώρα τα κέντρα κράτησης και απελάσεων ή θα αρχίσει να τρέχει το αίμα των αφεντικών.

*Αδερφές στα όπλα
Πυρήνας Mauricio Morales
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία
Μιλάνο, 16 Δεκέμβρη 3 π.μ*

Σαντιάγκο, Χιλή: Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική δράση ενάντια στους δεσμοφύλακες.

Οι μέρες αυτού του ζεστού καλοκαιριού συνεχίζονται και οι περισσότεροι άνθρωποι είναι ακόμα αποσυρμένοι, σκεπτόμενοι το που θα πάνε διακοπές. Εν τω μεταξύ, η Εξουσία και οι αρχές δεν ξεκουράζονται, φυλακίζοντας τα αδέρφια μας τους Μαπούτσε και τους πολεμιστές στη Νότια Χιλή, τελειοποιώντας τους κατασταλτικούς νόμους και κάνοντας συναντήσεις σε επιδεικτικές πολιτικές – επιχειρηματικές συνόδους κορυφής σαν αυτή του CELAC 2013 (μια σύνοδος κορυφής της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής επιχειρηματικών και πολιτικών συμφερόντων σε σύνδεση με την Ευρωπαϊκή Ένωση). Και εμείς; Βγαίνουμε στους δρόμους να δώσουμε ζωή στην εξέγερση, δίνοντας ένταση στις ζωές μας, συνειδητοποιημένοι ότι υπάρχουν και πάντοτε υπήρχαν ατομικότητες που δε θα προσαρμοστούν σε αυτή την άρρωστη κοινωνία, και κάνουν κάθε δευτερόλεπτο της ζωής τους μια επίθεση ενάντια στους καταπιεστές.

Και αυτή είναι η πρόκληση: το να δώσουμε ζωή και διάρκεια στην αντιεξουσιαστική εξεγερτική εκστρατεία επιθέσεων, να στηρίξουμε και να ενισχύσουμε τις συνενοχές, να επανενεργοποιήσουμε τις επιθέσεις και με τη συνεισφορά μας να πυροδοτήσουμε τη φωτιά της εξεγερσιακής και ελευθεριακής δράσης μέσα από την επαναστατική βία!

Έχοντας την επίγνωση του γεγονότος πως και οι συζητήσεις και ο διάλογος ανάμεσα στις συγγένειες πρέπει να ξεκινά με δράση, κατά τη διάρκεια της εβδομάδας που καλύπτει απ' τις 28 Ιανουαρίου έως τις 3 Φεβρουαρίου επιτεθήκαμε σε μια ιδιοκτησία της Χιλιανής χωροφυλακής, που βρίσκεται στην οδό San Francisco λίγο πριν απ' τη λεωφόρο Matta, στην μια πλευρά μιας φυλακής ανηλίκων (τη SENAME) και μερικά στενά από εκεί που σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια μιας δράσης το 2009 ο αναρχικός σύντροφος Μαουρίτσιο Μοράλες. Επιτεθήκαμε με έναν εμπρηστικό μηχανισμό που έκανε κάποια ζημιά στην πόρτα αυτού του άντρου βασανιστών – και αφού δεν το έβγαλαν τα Μέσα, στέλνουμε φωτογραφίες. Αυτή η ιδιοκτησία της χωροφυλακής συνδέεται με την υποτιθέμενη κοινωνική δράση των δεσμοφυλάκων και των συνεργατών τους, προμοτάρεται μέσα από ιδρύματα όπως η Ευαγγελική Εκκλησία της Χιλιανής χωροφυλακής και η Αδελφότητα φυλακών της Χιλής, ένα ίδρυμα που αυτοπροσδιορίζεται στο διαδίκτυο ως ο δημιουργός προγραμμάτων φυλάκισης «στα οποία οι κρατούμενοι ζουν χωρίς απεργίες πείνας, χωρίς εξεγέρσεις ή απόπειρες απόδρασης: αντ' αυτού βγάζουν τη φυλακή τους με ειρήνη και αρμονία καθώς ξεπληρώνουν το κοινωνικό τους χρέος με πνευματική αρωγή».

Επιλέξαμε αυτόν το στόχο γιατί κινητοποιηθήκαμε συγκεκριμένα από οργή και δίψα για εκδίκηση για τους ξυλοδαρμούς του συντρόφου μας Alberto Olivares (μέλος της κολεκτίβας 22 Ιανουαρίου) πριν από μερικές εβδομάδες από δεσμοφύλακες. Ανάμεσα στους ξυλοδαρμούς μετέχθη σε μια φυλακή υψίστης ασφαλείας στην Concepción, μακριά απ' τους κοντινούς του και μετά επέστρεψε στο κολαστήριο γνωστό ως Ex Penitenciaría στο Santiago, όλα αυτά ως τιμωρία

για την ανυπότακτη συμπεριφορά του, δικαιολογημένα με μια επινοημένη ιστορία πως είχε ανάμειξη σε ένα καυγά που κατέληξε με έναν κρατούμενο νεκρό... Μερικές φορές η εκδίκηση αργεί να έρθει, αλλά έχουμε ήδη εξασφαλίσει και θα συνεχίζουμε να εξασφαλίζουμε πως θα έρθει. Και ξέρουμε πως δικαιολογίες σαν αυτές δεν είναι ούτε καν αναγκαίες για τις επιθέσεις που κλειδώνουν τις πόρτες στους συντρόφους μας, ή σε αυτούς που διατηρούν και βγάζουν κέρδος από τις φυλακές και την κοινωνία φυλακή.

Αυτή η δράση είναι επίσης μια προειδοποίηση στους δεσμοφύλακες, φέρνοντας μια απελευθερωτική ανάσα εξέγερσης στην τρύπα όπου προσπαθούν να καλμάρουν τις αναξιοπρεπείς συνειδήσεις τους μπροστά σε έναν Θεό μετά απ' όλα τα βασανιστήρια που κάνουν καθημερινά ενάντια στους κρατούμενους/ες. Δε θέλουμε να αισθανθούν ποτέ ασφαλείς στις φωλιές τους· δε θέλουμε να τους δούμε επαναπαυμένους ούτε καν όταν προσεύχονται!

Απδιαστικοί δεσμοφύλακες, σας στέλνουμε επίσης αυτή την προκήρυξη ώστε να έχετε την επίγνωση των συνεπειών αν τολμήσετε να κακοποιήσετε τους παρακάτω κρατούμενους στο Santiago, που είναι σύντροφοί μας και δεν είναι μόνοι:

-Marcelo Villaroel (φυλακισμένος στη Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας για την «υπόθεση ασφάλεια»)

-Freddy Fuentesvilla (φυλακισμένος στη Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας για την «υπόθεση ασφάλεια»)

-Juan Aliste (φυλακισμένος στη Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας για την «υπόθεση ασφάλεια»)

-Alberto Olivares (φυλακισμένος στο Ex Penitenciaría)

-Jose Sanchez (φυλακισμένος στη Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας)

Ενημερωτικά: Στη δεκαετία του '70 στην Ιταλία, αυτόνομες ένοπλες ομάδες πυροβολούσαν στα πόδια τους δεσμοφύλακες που κακομεταχειρίζονταν τους φυλακισμένους επαναστάτες συντρόφους τους, ή απλά τους δολοφονούσαν. Πριν λίγες μέρες, ένας Ιταλός – δεσμοφύλακας παρέλαβε ένα δέμα – βόμβα. Στην Αργεντινή, εδώ και αρκετό καιρό, οι σύντροφοι της ομάδας «Φίλοι της Γης» έχουν κάψει εκατοντάδες αυτοκίνητα ως μορφή αγώνα ενάντια στον πολιτισμό και την κυριαρχία τους. Και εδώ, στη Χιλή, αρκετοί πράκτορες της Εξουσίας απίχθησαν και εκτελέστηκαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας και της δημοκρατίας. Αν αυτοί μπορούσαν και μπορούν να το κάνουν και εμείς είμαστε ικανοί να ισχυροποιήσουμε τα δικά μας μέσα και ικανότητες. Θέληση έχουμε παραπάνω απ' ότι χρειάζεται. Δε θέλετε να είστε αυτοί που, επειδή επιτέθηκαν σε κάποιον από τους επαναστάτες συντρόφους μας που είναι στη φυλακή, κατέληξαν στο χώμα, ή σε αναπνηρικό καρτσάκι, χωρίς χέρια, ή να ξυπνάνε να δουν το αμάξι τους να καίγεται.

Χαιρετίζουμε όλους τους συντρόφους/ισσες που βρίσκονται στη φυλακή, στην παρανομία ή σε κατ' οίκον περιορισμό ανά τον κόσμο. Ειδικότερα, χαιρετίζουμε τον Ivan Silva και την Carla Verdugo, των οποίων η αλλαγή από τη φυλακή σε κατ' οίκον περιορισμό ανύψωσε τις καρδιές μας – και δε θα σταματήσουμε να κάνουμε αγκινάτσια για την ολική σας απελευθέρωση. Χαιρετίζουμε επίσης

Presente!

τους Freddy, Juan και Marcelo, τον José Sanchez και τον Alberto Olivares. Δεν ξεχνάμε τους αξιοπρεπείς φυλακισμένους Μαπούτσε και τις κοινότητες που βρίσκονται σε σύγκρουση με το Κράτος και το Κεφάλαιο. Αν και δε δίνουμε κύρος στη διεκδίκηση για ένα έθνος Μαπούτσε ή στην αναγνώριση «αρχών», όσο και προγονικές να είναι, είμαστε πρακτικά αλληλέγγυοι, με τον αγώνα για αυτονομία των κοινοτήτων και των εαυτών μας και της επανάκτησης της γης των προγόνων τους μέσα απ' την άμεση δράση. Επίσης δεν ξεχνάμε τους 81 κρατούμενους που κάρκιναν ζωντανοί στη φυλακή Saint Miguel.

Μια επαναστατική αγκαλιά στους συντρόφους Diego Rios, Hans Niemeger και Felicity Ryder που είναι στη παρανομία.

Δύναμη στους αξιοπρεπείς φυλακισμένους του αντιεξουσιαστικού αγώνα Henry Zegarrundo στη Βολιβία και Braulio Duran στο Μεξικό.

Δύναμη στους συντρόφους ανά τον κόσμο, και συγκεκριμένα στους Ιταλούς συντρόφους Alfredo Cospito και Sergio Stefani, που με απεργία πείνας αντιστέκονται στους δεσμοφύλακες που τους εμποδίζουν να βλέπουν τις συντρόφισσές τους που είναι επίσης φυλακισμένες.

Δύναμη στον Παναγιώτη Αργυρού, φυλακισμένο σύντροφο της αναρχικής οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς στην Ελλάδα· με τη φωτιά μας στέλνουμε δύναμη για να γίνει καλά μετά το ατύχημα που είχε στη φυλακή και έμεινε σε κώμα.

Δύναμη στους συντρόφους Γιάννη Μιχαηλίδη, Δημήτρη Πολίτη, Ανδρέα – Δημήτρη Μπουρζούκο και Νίκο Ρωμανό που συνελήφθησαν από την Ελληνική αστυνομία μετά από μια ληστεία τράπεζας την 1η Φεβρουαρίου και βασανίστηκαν από αντιτρομοκρατικές μονάδες. Τα λόγια τους καθώς έφταναν στο δικαστήριο μετά τα βασανιστήρια μοιράζονται το συναίσθημα της δράσης μας: «Ζήτω η αναρχία! Μπάτσοι, δικαστές, πολιτικοί δεν υπάρχει κανένας λόγος να κοιμάστε ήσυχα».

Γιατί τον κοινωνικό πόλεμο δε θα τον σταματήσουν ούτε με κατασταλτικές επιχειρήσεις, ούτε με αριστερές, κεντρώες ή δεξιές κυβερνήσεις.

Michelle Bachelet: αναμένουμε την επιστροφή σου για να ρίξεις φωτιά στην κυβέρνηση σου και να ρίξεις τη μιζέρια της κοινωνικής δημοκρατίας στα μούτρα των πολιτών.

**Για την ενίσχυση της αντιεξουσιαστικής εξεγερσιακής επίθεσης και τον
πολλαπλασιασμό των επιθέσεων!**

Κοινωνικός πόλεμος για την ολική απελευθέρωση.

*Εξεγερσιακός αντιεξουσιαστικός πυρήνας Παναγιώτης Αργυρού
Συγγενής στη FAI
Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο*

Αγγλία: Ανάλυση ευθύνης για σαμποτάζ σε σιδηροδρομικές γραμμές του Μπρίστολ από την Ομάδα 22 Μάη / Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

22 Μάη 2012

Ο σκοπός της επίθεσης αντάρτικου είναι να διαδώσει τον αγώνα σε διαφορετικές επικράτειες και πτυχές της ζωής. Οι τομείς των οικονομικών, δικαστικών, επικοινωνιών, στρατών και των μεταφορικών υποδομών θα εξακολουθήσουν να αποτελούν στόχους για τη νέα γενιά τού χαμηλής έντασης αντάρτικου πόλης – την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) / Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο.

Τα μέσα γι' αυτόν τον αγώνα είναι πάντοτε εύκαιρα. Το πρωί της 22^{ας} Μάη πλήξαμε δύο σημεία στα σιδηροδρομικά δρομολόγια του Μπρίστολ, στις εξωτερικές μεριές του σταθμού Πάτσγουεϊ (βόρεια) και του σταθμού Πάρσον Στρητ (νότια). Σηκώσαμε τις πλάκες σκυροδέματος που διατρέχουν το μήκος του δικτύου και πυρπολήσαμε τα καλώδια σηματοδότησης που εντοπίσαμε στην τάφρο από κάτω, προτού εισέλθουν οι συρμοί πάνω στη γραμμή. Επιλέξαμε ειδικά αυτές τις τοποθεσίες προκειμένου να πληγούν, μεταξύ άλλων, οι υπάλληλοι του υπουργείου Άμυνας, καθώς και οι επιχειρήσεις της στρατιωτικής βιομηχανίας Raytheon, Thales, HP, QinetiQ κ.λπ., στο επιχειρηματικό πάρκο πλησίον του σιδηροδρομικού σταθμού Φίλτον Άμπυ Γουντ, και ο εταιρικός κόμβος του Μπρίστολ, κοντά στο σταθμό Τεμπλ Μηντς. Η κανονική λειτουργία δεν αποκαταστάθηκε πριν από το βράδυ.

Η πιθανή εξάπλωση τέτοιων μπλόκων εν γένει προξενεί σημαντικό πρόβλημα στη ροή εμπορευμάτων και στη διασφάλιση πως η εργασιακή εκμετάλλευση θα φτάσει στην ώρα της, βασικές ανησυχίες για το διακρατικό καπιταλισμό.

Τέτοιες δράσεις είναι μέθοδος δοκιμασμένη στο χρόνο για τη διασάλευση του μύθου της «κοινωνικής ειρήνης»: από παρόμοιες δολιοφθορές στη Γαλλία• οχήματα ταχυμεταφοράς μετρητών που καταστράφηκαν στην Κρήτη• το νυχτερινό σπάσιμο εκδοτηρίων εισιτηρίων σε σταθμό τρένου στην Αυστραλία• αντίσταση σε αναπτυξιακά έργα αυτοκινητόδρομων που κατατρώγουν ακόμα περισσότερο τ' άγρια τοπία (όπως το δάσος του Κίμκι στη Ρωσία) ενώ εκτοπίζουν ζώα και ανθρώπους που επιμένουν στην άρνησή τους ν' αφομοιωθούν εντός του βιομηχανικού πολιτισμού (όπως το σχέδιο για το TIPNIS της Βολιβίας, σε μία από τις πιο πλούσιες σε βιοποικιλότητα περιοχές του κόσμου)• μέχρι τη συμβολική κατάληψη και τον εμπρησμό αστικού λεωφορείου στο Λονδίνο τον περασμένο Αύγουστο. Για να μην αναφέρουμε και τους συντρόφους/τις συντρόφισσές μας απ' την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία / Φωτιές στον Ορίζοντα, στην Αθήνα, κι από την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία / Συνένοχες Ατομικότητες για την Καταστροφή του Υπάρχοντος, στο Κουρικό Χιλής, απειθείς με τα οδοφράγματά τους...

Παντού τ' αφεντικά μάς θέλουν να 'μαστε στην τρεχάλα γύρω απ' τη μητρόπολή τους, σαν παρακαταθήκες ανθρώπινης σάρκας μέσα σε αλλοτριωτικά κοντέινερ με προκαθορισμένα δρομολόγια• σε μια φρενήρη βιάση για επιβίωση, υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει κάθε λόγος να παρέμβει κανείς βίαια στη στρωτή ροή με την οποία βολοδέρνουμε καθημερινά.

Presente!

Στο Ηνωμένο Βασίλειο του κουρδιστού ελέγχου και της εξημέρωσης, είμαστε μερικοί απ' αυτούς τους «αφιλοπατρίδες» που βρίσκουν τους Ολυμπιακούς του 2012 στ' αλήθεια προσβλητικούς, με το συνακόλουθο θέαμα του πλούτου (όταν τόσο πολλοί/πολλές εδώ αγωνίζονται να θρέψουν τους εαυτούς τους και τις οικογένειές τους), με τα επιβλαβή αναπτυξιακά έργα και την κλιμακούμενη αστυνομοκρατία. Όμως, κανένα συνδικάτο ή κίνημα δεν κινεί τα νήματα στη δική μας περίπτωση, και δεν έχουμε καμιά αναστολή να καταφύγουμε σε δραστηριότητα αντάρτικου ώστε να βλάψουμε την εθνική εικόνα και να παραλύσουμε την οικονομία με όποιον τρόπο μπορούμε. Γιατί, απλά, δε θέλουμε πλούσιους τουρίστες – θέλουμε εμφύλιο πόλεμο.

**Η αναρχία είναι αναπόφευκτη.
Ταραγμένο το 2012.**

Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) – Ομάδα 22 Μάη ()*

* («Γιατί, όταν η λευτεριά, ο έρωτας και η αναρχία συνοδεύουν τους χτύπους της καρδιάς, η αναρχία δεν πεθαίνει στο στόμα, υπερισχύει στα ενεργά χέρια»
Μαουρίσιο «Μάουρι» Μοράλες

Στις 22 Μάη 2009 ο αναρχικός Μαουρίσιο Μοράλες απ' τη Χιλή πέθανε σε μία επιχείρηση επίθεσης εναντίον της σχολής δεσμοφυλάκων στο Σαντιάγο.

Στον αγώνα για μια ύπαρξη με νόημα, «ελευθερία» και «ζωή» είναι πράγματα που αξίζει κανείς να πάρει το ρίσκο να τα χάσει, προκειμένου να τα κερδίσει πραγματικά. Ο Μάουρι «έχασε» το τελευταίο από τα δύο... αλλά εκείνο τ' άγριο ένστικτο ποτέ δεν πεθαίνει• το στοίχημα παραμένει, και σήμερα, Μάουρι, θα φροντίσουμε ώστε η αναρχία να ζήσει!

Στους Μπίλλυ Αουγκουστάν και Ρέυχαρτ «Ητ» Ρουμπαγιάν, μαχητές της ινδονησιακής Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας που 'ναι στη φυλακή για την πυρπόληση μιας τράπεζας (και στο άτομο που καταζητείται για την ίδια υπόθεση, αφού ποτέ δεν ξεχνάμε τα συντρόφια μας στην παρανομία): μπορεί να μη μας ξέρετε, αλλά είμαστε οι συν-συνωμότες σας, και αυτό ισχύει για κάθε πλάσμα που επιτίθεται για την ατομική, τη συλλογική απελευθέρωση, καθώς και την απελευθέρωση της Γης. Μείνετε δυνατοί και περήφανοι.

Τέλος, αφιερώνουμε αυτές τις λέξεις στους πέντε αναρχικούς συλληφθέντες στις ΗΠΑ στις αρχές του Μάη, που φέρονται να σχεδίαζαν την ανατίναξη μιας γέφυρας στον εθνικό δρυμό Καϋαχόγκα Βάλλυ στο Κλήβελαντ, κι ανάμεσά τους παρείσφρησε κυβερνητικός πράκτορας που τους πούλησε ψεύτικα εκρηκτικά.)

Λα Πας, Βολιβία: Βομβιστική επίθεση εναντίον ενός ΑΤΜ στο ιστορικό «Μέγα Στρατόπεδο του Μιραφλόρες»

Για τα τρία χρόνια απ' το θάνατο του πάνκη Μάουρι στη μάχη...

*«Η ζωντανή μνήμη δε γεννήθηκε για να χρησιμεύει σαν μελάνι. Προ-
ορίζεται περισσότερο ως καταπέλτης. Δε θέλει να 'ναι τόπος άφιξης
αλλά λιμάνι αναχώρησης. Δεν απαρνείται τη νοσταλγία, μα προτιμά
την ελπίδα, τους κινδύνους της και το θυελλώδη καιρό της».*

Ζαν-Μαρκ Ρουιγιάν

Η αμείωτη επιθυμία για λευτεριά μάς οδηγεί στο να επιμένουμε στο αδιάλλα-
κτο πάθος για την καταστροφή αυτής της κοινωνίας, στο πεισματικό μονοπάτι
αυτών που αρνούνται να συναινέσουν και μάχονται για να ζήσουν, στα αλέγρα
κίνητρα της οικοδόμησης, εντός της καθημερινότητας, εκείνων των ουτοπιών
που τόσα βιβλία έχουν γεμίσει• σήμερα αυτό το «εμείς» δε γνωρίζει εξουσία και
αντιπαλεύει τις νόρμες της φυλακής, αψηφά τα γεωγραφικά και γλωσσικά όρια,
εξαπλώνεται και οξύνεται ανά τον κόσμο, σήμερα αυτό το «εμείς» εκρήγνυται
κάθε φορά και πιο φορτωμένο με μνήμη, αφού έχει μάθει από τα λάθη, τις μι-
κρές νίκες και τα περήφανα παραδείγματα κουράγιου.

Αυτήν τη νύχτα δεν υπάρχει χώρος για δισταγμούς, ο στόχος μας έχει ήδη
αποφασιστεί και μελετηθεί εκ των προτέρων, επιλέγουμε τα επιμέρους στοιχεία,
και η πρόθεσή μας είναι ξεκάθαρη: γυρεύουμε να καταστρέψουμε τη λήθη και
να οχυρώσουμε την εξεγερτική μνήμη, συνεχίζοντας να εφορμούμε στη βασι-
λεύουσα κανονικότητα, από τη στιγμή που δεν υπάρχει καμία πιθανή ανακωχή
με αυτόν τον κόσμο της υποταγής, κι αυτό είναι σίγουρο. Αυτήν τη νύχτα θέλου-
με ν' αγκαλιάσουμε το χάος προτού κοιμηθούμε.

Η Μνήμη είναι δράση, μελάνι, κι ίσως πάνω απ' όλα, επιμονή. Είναι το να είσαι
εδώ, ν' αγωνίζεσαι, να ξέρεις να αντιπαλεύεις την καταστολή, ν' αντιμετωπίζεις
τη σύγκρουση παρά τους κινδύνους, είναι να εφευρίσκεις/φαντάζεσαι ίσως νέες
μορφές αγώνα αλλά χωρίς ν' απαρνείσαι την ουσία των ιδεών και των μαχών μας.
Όσο αγωνιζόμαστε θα υπάρχει πάντοτε καταστολή, πάντοτε θα εντείνεται, κι είναι
ευθύνη μας επίσης να προετοιμαστούμε, ν' αναλάβουμε τις πρωτοβουλίες, να εί-
μαστε πάντα στην αντεπίθεση, έτσι ώστε να μη μας αιφνιδιάσει ο εχθρός σε μια
θέση αδυναμίας. Για μας, το να είσαι στην αντεπίθεση σημαίνει επίσης να πλάθεις
μνήμη, να μνημονεύεις και να εκτιμάς τους πεσόντες, ν' ανακαλείς τα λάθη του
παρελθόντος• μόνο μ' αυτόν τον τρόπο μπορούμε να νιώσουμε πως μεγαλώνουμε
σαν παιδιά ενός παρελθόντος, προελαύνοντας προς τη δημιουργική καταστροφή.

Έχουν περάσει τρία χρόνια απ' το χαμό ενός συντρόφου που αποφάσισε να
συγκρουστεί βίαια με τα γρανάζια της εξουσίας. Δεν υπάρχουν πολλά να πούμε,
αλλά υπάρχουν πολλά να κάνουμε. Αυτές οι μέρες συγκεκριμένα είναι μέρες
μνήμης, εκδίκησης, αναμνήσεων, επίθεσης. Ξέρουμε πολύ καλά πως σε πολλά
μέρη του κόσμου διάφορες αδάμαστες καρδιές θα αναφλεγούν και θα κάνουν

Presente!

τις πόλεις να καούν (με όλα τα εργαλεία που τους παρέχει η φαντασία τους).

Σήμερα εμείς αποφασίσαμε να επιτεθούμε –συμβολικά και υλικά– στο ιστορικό «Μέγα Στρατόπεδο του Μιραφλόρες». Το ίδιο που είχε δεχτεί επίθεση από αναρχικούς –αναρχοσυνδικαλιστές της Ελευθεριακής Εργατικής Ομοσπονδίας (FOL)– τον Σεπτέμβριο του 1931. Είχαν επιτεθεί επιβαίνοντας σ’ ένα αμάξι, πυροβολώντας και ρίχνοντας δυναμίτες, με τη συνοχοή μερικών ανταρτών εφήβων στρατιωτών μέσα απ’ το στρατώνα.

Το κοινωνικό πλαίσιο έχει αλλάξει από τότε, η ταξική συνείδηση είναι μονάχα ένα νεκρό έρμα του μαρξισμού, και η Ιστορία μάς διδάσκει να μισούμε τα συνδικάτα, που δεν είναι κάτι άλλο παρά εργαλείο ελέγχου και κατευνασμού των ρεφορμιστικών αγώνων. Παρόλα αυτά, μας φαίνεται σημαντικό να διασώσουμε και να εκτιμήσουμε τη δράση εκείνων των μεταλλωρύχων και των χωρικών που κάποια δεδομένη στιγμή πήραν τα όπλα, έχοντας συνείδηση των κινδύνων που διέτρεχαν: Μπαζίλιο Αλάγια, Κουσικάνγκι, Μαράς, Χουάν Ντε Ντιός Τσόγκε [Basilio Alaya, Cusicanguí, Maraz, Juan De Dios Chogue]• οι διαφορές των συσχετισμών, λόγων και προταγμάτων δεν αρκούν για να παραλείψουμε και να λησμονήσουμε το θάρρος και την αξιοσύνη τους.

Αυτήν τη νύχτα, υπό την κάλυψη των σκιών, τοποθετήσαμε στο αυτόματο μηχανήμα ανάληψης χρημάτων σ’ ένα από τα τείχη του στρατοπέδου δύο μαμούρια δυναμίτη μέσα σε δοχείο γεμάτο με ANFO και φιτίλι που άναψε μ’ ένα χημικό σύστημα πυροδότησης, στα ίδια τείχη που φυλάσσονται από στρατιώτες, και καταφέραμε να διαφύγουμε της προσοχής τους παρακολουθώντας τη συχνότητα των περιπολιών τους, χτυπώντας γύρω στις 00.50 [της 24ης Μάρ 2012]. Ο μηχανισμός εξεργάγη γύρω στη 01.15, καταστρέφοντας ολοκληρωτικά το ATM, του οποίου τα απομεινάρια πετάχτηκαν αρκετά μέτρα μακριά στο δρόμο, το ωστικό κύμα κατόρθωσε να σπάσει τις τζαμαρίες του εστιατορίου «Για κάθε χοιρινό» [A Todo Chanchó], που είναι στην άλλη μεριά της λεωφόρου επί της οποίας βρισκόταν το ATM κι ο κατεστραμμένος τοίχος του στρατοπέδου, πιστοποιώντας πόσο ευάλωτοι είναι οι μηχανισμοί ασφαλείας της εξουσίας.

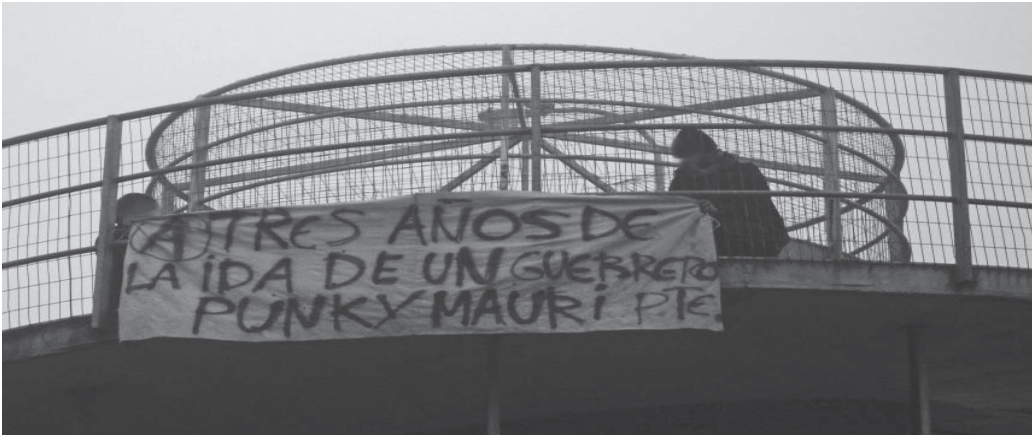
Αυτή η δράση πάει σ’ εσένα, Μάουρι, είναι μια κραυγή, μια κραυγή που μνημονεύει το θάνατό σου και πάνω απ’ όλα τη μαχητική σου ζωή. Μια κραυγή που θέλει να γράψει Ιστορία, είναι μια έκρηξη που θέλει να τρομάξει την κοινωνία. Αν η τελευταία έκρηξη τους φάνηκε «ένα κακόγουστο πείραγμα», αυτή εδώ έρχεται να επιβεβαιώσει άλλη μια φορά ότι τα πειραχτήρια θα χτυπάνε ξανά και ξανά, μέχρι η σάπια κοινωνία τους να γίνει συντρίμια.

Για μια Μαχητική Μνήμη!

Μαουρίσιο Μοράλες, βρίσκεσαι σε κάθε εξεγερτική δράση ενάντια στην κοινωνία των φυλακών!

Ένα χαιρετισμό Δύναμης στον Ράμι Συριανό, απεργό πείνας στην Ελλάδα, και στο Λουσιάνο Πιτρονέγιο, αναρχικό αιχμάλωτο του χιλιανού κράτους.

*Αναρχικός Πυρήνας για την Επαναστατική Αλληλεγγύη
FAI/FRI Βολιβίας*

Τσιγιάν, Χιλή: Πανό στη μνήμη του πάνκη Μάουρι

Το πρωί της 29^{ης} Μάη, κι αφού είχε περάσει η ημερομηνία αυτή που σφίγγει τις καρδιές μας, χωρίς ποτέ να ξεχνάμε το ξημέρωμα της 22^{ης} Μάη, όταν ένας σύντροφος έπεσε, κοιμήθηκε και ξύπνησε πάλι στις δράσεις μας και στα καθημερινά μας συναισθήματα, κρεμάσαμε ένα πανό στη συμβολή της λεωφόρου Μπραζίλ με την οδό Κοσσιτουσιόν στην πόλη του Τσιγιάν στη μνήμη του συντρόφου Μαουρίσιο Μοράλες. Στο πανό ήταν αναγραμμένο: «3 χρόνια από το φευγικό ενός μαχητή· ο πάνκης Μάουρι ΖΕΙ».

Με μία ακόμα χειρονομία θυμόμαστε τον Μάουρι· δεν ξεχνάμε ποτέ τον πιο κοινωνικό αντικοινωνιστή αναρχικό του κόσμου!

**Δύναμη και χαιρετισμούς συνενοχής στα συντρόφια της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας/Εμπρηστικός Πυρήνας Εφραϊν Πλάσα Ολμέδο!
Δύναμη, Τορτούγα, Ιβάν, Κάρλα!
Ο Μαουρίσιο Μοράλες ΖΕΙ!**

*Πυρήνας Οσβάλντο Σολίς Σότο
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο*

Ανάληψη ευθύνης επιθέσεων στη μνήμη του Μαουρίσιο Μοράλες από τους Αυτόνομους Πυρήνες της Άμεσης Επανάστασης

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη των ακόλουθων επιθέσεων με εκρηκτικά:

- Την τοποθέτηση και εκπυρσοκρότηση του εκρηκτικού μηχανισμού που εξερράγη στο υποκατάστημα της τράπεζας Santander επί της λεωφόρου Τλαλπάν και της οδού Νορμαντία, στην Πόλη του Μεξικού.

- Την τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού σε υποκατάστημα της αλυσίδας Starbucks, που βρίσκεται στον εμπορικό δρόμο «Πασέο ντε λα Ρεφόρμα», στην Πόλη του Μεξικού.

Το ξημέρωμα της 22^{ης} Μάη 2009 μπορεί να έφυγε απ' τη ζωή ένας μαχητής της λευτεριάς, αλλά η μνήμη του δε θα ξεχαστεί ποτέ, θα ζει για πάντα στην αντεξουσιαστική επίθεση που στοχεύει εναντίον όσων προμοτάρουν τη νοσηρή βία και τον κοινωνικό έλεγχο. Ο πάνκης Μάουρι πέθανε στη μάχη, πολεμώντας εναντίον του εχθρού, μαχόμενος για τις ιδέες του, και παρά τα όσα έλεγαν αυτοί που αντιμάχονται την εξέγερσή μας, ο σύντροφος Μάουρι πέθανε πάνω στον άμεσο αλληλέγγυο αγώνα με τα συντρόφια που βρίσκονται έγκλειστα στις φυλακές του κράτους.

Η χθεσινή μας ενέργεια αποτελεί τον τρόπο μας να τον θυμηθούμε, να κάνουμε εμφανές ότι παραμένει ζωντανός ανάμεσά μας κι ότι το πνεύμα αυτού του εικονοκλάστη αγωνιστή είναι εδώ: επιτιθέμενο σ' αυτούς που πάντα επιτέθηκε, επιχειρώντας ενάντια στο σύστημα της κυριαρχίας και της κοινωνικής ειρήνης που όπως κι εμείς, έτσι και αυτός μισούσε. Με αδιαμεσολάβητο αγώνα και με σταθερές πεποιθήσεις. Κάθε μέρα τα λόγια του μας θυμίζουν πως δεν πρέπει να κάνουμε ούτε ένα βήμα πίσω, ότι πέρα από τα μέτωπά μας υπάρχει ένας κόσμος εμπορευματοποιημένος που χρειάζεται να εκραγεί.

«Μία βόμβα, δυο, τρεις... Οπλίσον και ξέσπασε βίαια, όμορφα βίαια, ώσπου να εκραγούν τα πάντα... Οπλίσον και πολέμα την τρομοκρατία, κάψε, συνωμότησε, σαμποτάρε και ξέσπασε βίαια, όμορφα βίαια, φυσικά βίαια, ελεύθερα βίαια... Η αναρχία δεν πεθαίνει στο στόμα, υπερισχύει στα ενεργά χέρια...»

Αυτά ήταν τα λόγια του και η πράξη του.

Οι στόχοι εναντίον των οποίων επιτεθήκαμε αυτήν τη φορά είναι μέρος του γραναζιού το οποίο βαστά στα πόδια του το κράτος/Κεφάλαιο. Οι τράπεζες και οι καπιταλιστικές εταιρείες είναι αυτές που κυριαρχούν πάνω στον κόσμο σ' αυτό το νέο στάδιο του καπιταλισμού, τον τεχνολογικό καπιταλισμό. Είναι αυτές οι οποίες με την πίστωση της οικονομίας φτιάχνουν, οδηγούν και ελέγχουν τη ζωή χιλιάδων σκλάβων της ψεύτικης ευμάρειας, τη ζωή μιας κοινωνίας υποταγμένης που προσδοκά τα ψίχουλα της εξουσίας. Τα τραπεζικά ιδρύματα χρηματοδοτούν την κατασκευή νέων δημόσιων και ιδιωτικών φυλακών για να εκμεταλλεύονται τους φυλακισμένους/-ες με αντάλλαγμα την υποτιθέμενη επανένταξη, προφανώς δηλαδή την επανένταξη στην καπιταλιστική κοινωνία. Είναι εν μέρει υπεύθυνοι/-ες για το σεξισμό, το μισογυνισμό, τη λεπλασία της φύσης...

Οι εκρηκτικοί μηχανισμοί κατασκευάστηκαν από μεταλλικά κουτιά, γκαζιά-

κια βουτανίου, βίδες και δυναμίτη. Όλες αυτές οι πράξεις υποτιμήθηκαν από τον Μιγκέλ Μανσέρα, σε μια προφανή απόπειρα να αποκρύψει την αναρχική επίθεση, ενώ για να μη φανεί πως έχει χάσει το κουμάντο κι έχει ξεφτιλιστεί η ασφάλειά του, αποπειράται να ερμηνεύσει τα στοιχεία απ' τα οποία αποτελούνταν οι εκρηκτικοί μηχανισμοί, τον τρόπο δράσης μας και τα κίνητρά μας μέσω θλιβερών επιχειρημάτων και αποτιμήσεων. Σίγουρα δε θα καταλάβει ποτέ τα παραπάνω, μιας και σκοπός μας είναι να συντρίψουμε το σύστημα που ο ίδιος προστατεύει. Οι γεμάτες ψεύδη ανακοινώσεις του αντιφάσκουν ως προς τη βερσιόν που παρουσίασε τηλεοπτικά την ίδια μέρα που έσκασε η βόμβα στο υποκατάστημα της τράπεζας Santander στη γειτονιά του Ναρβάрте, τον Απρίλη του 2010.

Έναν αλληλέγγυο χαιρετισμό στο σύντροφο Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα, είμαστε μαζί σου· πάντα με τους εξεγερμένους και τις εξεγερμένες!

*«Ποτέ δεν υπακούμε σε όσα μας προστάζουν
και θα ξεκάνουμε όσους κι αν θέλουν να διατάζουν
πολλά είναι τα ζόρια στο διάβα μας μπροστά
μα η λευτεριά αξίζει ακόμα πιο πολλά
κι αν πρέπει να τις παίξουμε, καθόλου δε μας νοιάζει
ετούτο τον αγώνα τίποτα δεν τον σκιάζει.
Δε θα τους αφήσουμε να ελέγχουν τις ζωές μας
κηρύσσουμε τον πόλεμο στους εξουσιαστές μας
δε θα 'ναι όλες οι μέρες μαύρες και θλιβερές
θα έρθουν και τα γέλια και οι ξέφρενες χαρές
δράσεις ανατρεπτικές πρέπει να ξεκινήσουμε
αν θέλουμε τη λευτεριά να κατακτήσουμε».*

**Αγωνίσου! Αγωνίσου! Αγωνίσου! Μέχρι τέλους!
Αγωνίσου! Αγωνίσου! Αγωνίσου! Για τη λευτεριά σου!
Για τη λευτεριά, για την αναρχία...**

**Να πολλαπλασιαστούν οι βόμβες και οι ενέργειες ενάντια σε κράτος/Κεφάλαιο!
Ενάντια στην κοινωνία των φυλακών και την αστυνομοκρατία!
Για την εξάπλωση του κοινωνικού Πολέμου σε όλα τα μέτωπα!
Ο Μαουρίσιο Μοράλες ΖΕΙ!
Σε πόλεμο ενάντια στο κράτος**

Αυτόνομοι Πυρήνες της Άμεσης Επανάστασης – Praxedis G. Guerrero

Γουαγιακίλ, Εκουαδόρ: Ανάληψη ευθύνης πυρήνα της FAI/FRI για τη βομβιστική επίθεση σε φάμπρικα της Coca-Cola

«Θα 'θελα να ξαπλώσω σ' ένα μαλακό ευωδιαστό κρεβάτι από ρόδα...

Το νου σου σι' αγκάθια, μου λένε.

Και τι με νοιάζει; Μιας και τ' αγκάθια περισσεύουν στη ζωή,

προτιμώ εκείνα των ρόδων που δίνουνε χαρά πλάι στην οδύνη».

Bruno Filippi, Η ελεύθερη τέχνη του ελεύθερου πνεύματος

Την Τρίτη, 22 Μάη, κατά τις τρεις τα ξημερώματα, τοποθετήσαμε έναν εκρηκτικό μηχανισμό από τρία μασούρια δυναμίτη στην πηγή ηλεκτροδότησης ενός απ' τους στυλοβάτες του καπιταλιστικού συστήματος: τη φάμπρικα εμφιάλωσης της Coca-Cola, στα 4,5 χιλιόμετρα επί της λεωφόρου Χουάν Τάνγκα Μαρένγκο, στην πόλη του Γουαγιακίλ. Μια φράση που είχαμε ακούσει και διαβάσει αντηχούσε κάθε φορά πιο δυνατά μες στα κεφάλια μας, και σ' αυτή την περίπτωση όπως και σε μελλοντικές ούτε φανταζόμαστε, ούτε επιδιώκουμε, ούτε έχουμε τρόπο να παραμείνουμε άπραγοι• αυτήν τη φορά λοιπόν ενώνουμε με αποφασιστικότητα, περηφάνια κι αξιοπρέπεια την αγριεμένη μας κραυγή με αυτές των αδάμαστων ψυχών: «ΚΑΝΕΙΣ ΜΑΧΗΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΣ».

Κανείς μαχητής να μη μείνει μόνος, η αλληλεγγύη ανάμεσα στους ακρατιστές να μη μείνει στα λόγια, να μη ξεθωριάσει ποτέ η μνήμη! Βαράμε στο σκοπό που τρυπώνουν μέσα μας τούτες οι λέξεις, γιατί είναι η φωνή των αδερφών μας που μας καλεί, είναι το αίμα που ζητά τη λευτεριά του, κραυγάζοντας εκδίκηση με οργή και μένος, και γι' άλλη μια φορά δε θέλουμε κι ούτε μπορούμε να στέκουμε κουφοί μπρος σ' εκείνη τη φωνή.

Απ' το 2009, η 22^η Μάη δε θα 'ναι ποτέ πια μια μέρα κανονική, δεν μπορεί να 'ναι μια μέρα κανονική για όσους κηρύσσουν το μόνιμο πόλεμο στο σύστημα, για όσους νιώθουν κοντά σε αυτόν που τη ζωή του έπλασε με επίθεση, για όσους νιώθουν κοντά στην αδάμαστη αντίφαση: στον ΜΑΟΥΡΙΣΙΟ ΜΟΡΑΛΕΣ ΝΤΟΥΑΡΤΕ, τον Πάνκη Μάουρι, ο οποίος γνώριζε –καθώς γνωρίζει ο καθένας κι η καθεμιά μας που βυθίζεται στην επίθεση ενάντια στην εξουσία– ποια είναι η μοίρα που παραμονεύει• εδώ δυο δρόμοι υπάρχουν σίγουροι: «Ο ΘΑΝΑΤΟΣ Ή Η ΦΥΛΑΚΗ». Κι έτσι, ανέλαβε το ριζικό του, ως αναπόδραστο, χωρίς να χαμηλώσει το βλέμμα, δίχως αμφιβολίες, χωρίς να το εγκαταλείψει στην τύχη του. Με τον ίδιο τρόπο που κι εμείς έχουμε την ψυχή μας γιομάτη τατουάζ με τις αρχές μας.

Όμορφο και λαίμαργο είναι το μονοπάτι αυτού του πολέμου, όμορφο και λαίμαργο σε κάθε παρακλάδι και κάθε τακτική του, απροσπέλαστο στους μαλαθικούς στο πνεύμα και στις ιδέες. Σ' αυτούς απομένει μόνο η «κριτική της ελίτ», ο οικουμενικός ορθολογισμός, η μη ζωή του πολίτη, η συνεργασία με τον εχθρό.

Θα υπάρξουν κάποια άτομα ή πυρήνες που θα πουν με δυνατή φωνή: «εμείς δε χρειαζόμαστε φιξαρισμένες ημερομηνίες», «εμείς είμαστε οι αρνητές του νόηματος» ή άλλα συναφή. Λοιπόν, μας κάνει το ίδιο, άσχετα με το τι πιστεύει

κάθε πυρήνας ή άτομο, εμείς δε θα μείνουμε ήσυχτοι σ' αυτήν εδώ ή σ' άλλες ημερομηνίες που έπεσαν τ' αδέρφια μας, μέρες που το μπαρούτι, ο δυναμίτης, οι εκρηκτικές ύλες ANFO, τα βιβλία και οι σφαίρες δε μας αρκούν, γιατί αυτοί οι πεσόντες είναι κομμάτι δικό μας και γιατί με τη σειρά μας όλοι/όλες μας αποτελούμε κομμάτι μιας παρακαταθήκης αδάμαστων και ανηλεών πνευμάτων που αντιμετώπισαν με τρόπο αποφασιστικό την εξουσία.

Σ' αυτή την περίπτωση θέλουμε να χαιρετίσουμε επίσης τα συντρόφια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, τους Ητ και Μπίλλυ, τον Ράμι Συριανό, το σύντροφο Τορτούγα και τα συντρόφια στη Χιλή, τους πυρήνες που δε συνθηκολογούν σε Χιλή, Ελλάδα, Βολιβία, Περού και Ιταλία, όλους τους φυλακισμένους κι όλες τις φυλακισμένες όπου και αν βρίσκονται, και όσους κι όσες έχουν περάσει στην παρανομία• δύναμη σε όλους κι όλες σας!

*Πάνκη Μάουρι, η επιθυμία σου για λευτεριά
είναι βόμβα μεταδοτική!
Νυχτοπερπατάμε
μ' έναν ήλιο στο μυαλό
και με δυο μεγάλα αστέρια από χρυσό
στα πυρακτωμένα μας τα μάτια.*

*Πυρήνας Εικονοκλαστών Ατομικοτήτων Μπρούνο Φιλίππι
Πολύ αγέρωχα μέλη της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας/
Διεθνούς Επαναστατικού Μετώπου (FAI/FRI)*

Πόλη του Μεξικού: Εμπρηστική επίθεση σε κλούβα γρεναδιέρων

Δεν έχουν άλλη δικαιολογία πέρα από τ' απλά βραχυκυκλώματα; Μήπως επειδή δράσαμε κάτω από τη μύτη τους και δεν το πήραν πρέφα;

Συντρόφια, τη νύχτα της 23^{ης} Απρίλη πυρπολήσαμε μια αστυνομική κλούβα, απ' αυτές που χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά γρεναδιέρων (των αντίστοιχων διμοιριών MAT) για να καταστείλουν ταραχές, μπλοκαρίσματα και διαδηλώσεις.

Κατά τις 11.00 το βράδυ τοποθετήσαμε έναν εμπρηστικό μηχανισμό σε μία από τις πολλές κλούβες που ήταν παρκαρισμένες δίπλα από τις φυλακές ανηλίκων, στη συμβολή της λεωφόρου Ομπρέρο Μουντιάλ και της οδού Πετέν, στη γειτονιά Ναρβάρτε στην Πόλη του Μεξικού.

Ο εμπρηστικός μηχανισμός έκανε άψογα αυτό για το οποίο προοριζόταν. Αν και αρχικός μας στόχος ήταν να πυρπολήσουμε δύο από τις κλούβες, για διάφορους λόγους τοποθετήσαμε μόνο ένα μηχανισμό. Όταν λέμε ότι δράσαμε κάτω απ' τη μύτη τους, δεν αναφερόμαστε στ' ότι οι κλούβες ήταν παρκαρισμένες δίπλα από τη φυλακή, αλλά στο γεγονός της παρουσίας ενός περιπολικού με το φάρο αναμμένο και δυο δεσμοφυλάκων με караμπίνες σε απόσταση μικρότερη από πέντε μέτρα.

Presente!

Η επίθεση ενάντια στην αστυνομική ιδιοκτησία δεν είναι μία απάντηση στις «αδικίες» που διαπράττει, μιας και δεν πιστεύουμε στη δικαιοσύνη κάτω από την οποία αξιολογούνται οι κατασταλτικές πράξεις των μπάτσων. Αν τους βάζουμε φωτιά είναι γιατί αποτελεί μια μορφή επίθεσης ενάντια στην ίδια την ύπαρξη της αστυνομίας και των φυλακών.

Ως αναρχικοί δεν μπορούμε να εντάσσουμε τις ενέργειές μας στο πλαίσιο διεκδικήσεων προς υπεράσπιση σκοπών της κοινωνίας των πολιτών ή ασήμαντων μεταρρυθμίσεων επί σημαντικών προβλημάτων, ούτε κάτω από την ομπρέλα απλών αιτημάτων τιμωρίας των Αρχών, οι οποίες κατηγορούνται για κακοδιακυβέρνηση υπό συγκεκριμένες «πολιτικές» και χαρακτηρίζονται ανίκανες ή καταπιεστικές.

Πρέπει να στεκόμαστε πολύ μακριά από «επαναστατικά» συνθήματα που διαιωνίζουν την ύπαρξη των φυλακών του κράτους/Κεφαλαίου. Πρέπει να αγωνιστούμε για την ολοκληρωτική καταστροφή αυτής και κάθε είδους κοινωνίας των φυλακών.

Αναλαμβάνουμε αυτή την ενέργεια σε αλληλεγγύη με τον αναρχικό σύντροφο και μαχητή ενάντια στον πολιτισμό Μπράουλιο Ντουράν [Braulio Duran], ο οποίος μια μέρα αποφάσισε να κάνει αυτό το σημαντικό βήμα στον αγώνα και να κάνει τα λόγια του πράξη. Αυτήν τη στιγμή ο σύντροφος βρίσκεται έγκλειστος στα μπουντρούμια της πολιτείας του Λεόν, στο Γκουαναχουάτο.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι με το σύντροφο Τορτούγα στη Χιλή και δικαιώνουμε με αυτή την ενέργεια τη μνήμη του αδερφού μας Μαουρί, που έπεσε στη μάχη.

Αλληλεγγύη στους αναρχικούς συντρόφους που δέχονται την επίθεση του ιταλικού κράτους! Αλληλεγγύη στα φυλακισμένα συντρόφια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και στον Επαναστατικό Αγώνα στην Ελλάδα! Αλληλεγγύη στ' αδέρφια μας στη Χιλή που συνελήφθησαν πρόσφατα για κατοχή εκρηκτικού υλικού (Κάρλα Βερδούγο και Ιβάν Σίλβα)! Επαναστατική αλληλεγγύη στους συλληφθέντες συντρόφους και όσους καταζητούνται στη Βαρκελώνη!

Είμαστε μαχητές για τη λευτεριά, έχουμε πάρει το δικό μας δρόμο, που είναι δύσκολος κάποιες φορές, αλλά θα τον βαδίσουμε με πεποίθηση και απόλυτη αποφασιστικότητα και δε θα επιτρέψουμε να ηττηθούμε, μιας και στον αγώνα μας ενάντια στο κράτος/Κεφάλαιο δε χωρά ανακωχή με αυτούς που θέλουν να μας επιβάλουν την εξουσία τους. Όπως λέει και ένα παλιό εξεγερσιακό ακρατικό σύνθημα:

**Ούτε διάλογο με την εξουσία ούτε νταραβέρια με το κράτος
και τους θεσμούς του!
Κοινωνικό πόλεμο σε όλα τα μέτωπα!
Ζήτω η αναρχία!**

*Διεθνής Συνωμοσία Αλληλεγγύης
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/FAI*

Αργεντινή: Βομβιστική επίθεση σε ποινικό δικαστήριο του Μπουένος Άιρες από τον Αδάμαστο Πυρήνα για τη Διάδοση της Φωτιάς/FAI

Δικιά μας είναι η πεποίθηση

Χωροφυλακή, νομαρχία, ομοσπονδιακή αστυνομία και δημοτόμπατσοι του Μπουένος Άιρες, ταγματασφαλίτες, αντιτρομοκρατικός νόμος, σύστημα βιομετρικής ταυτοποίησης, χιλιάδες κάμερες σε όλη την πόλη, πολιτοφύλακες έτοιμοι να γίνουν καταδότες, υπερπλήρεις φυλακές, βασανιστήρια, δολοφονίες... αυτό είναι το πανόραμα όπου αγωνιζόμαστε, αυτό είναι πάνω κάτω το πλαίσιο σε άλλες πόλεις όπου επιτίθενται σύντροφοι και συντρόφισσες, μεμονωμένα ή συλλογικά, χωρίς κανενός είδους κοινωνική συναίνεση και χωρίς την έγκριση οποιουδήποτε ηγέτη, αλλά μονάχα με τις αρχές και τις αξίες τους, που φλέγονται σαν τη φωτιά.

Από τη μεριά μας, γνωστοποιούμε πως στις 2.30 η ώρα τη νύχτα της Πέμπτης, 1 Μάρτη, επιτεθήκαμε μ' έναν εκρηκτικό/εμπρηστικό μηχανισμό στο ποινικό δικαστήριο επί της οδού Παραγουάη 1536, στο κέντρο του πορτένιο (πόλη-λιμάνι του Μπουένος Άιρες), προκαλώντας εμφανείς ζημιές στην πρόσοψη και στις τζαμαρίες του.

Η σκέψη μας είναι κοντά στους συντρόφους Φρέντυ Φουεντεβίγια Σάα, Μαρσέλο Βιγιαροέλ Σεπούλβεδα και Χουάν Αλίστε Βέγκα, που ήταν σε απεργία πείνας στις φυλακές του Σαντιάγο από τις 17 Φλεβάρη, στο πλαίσιο των ημερών διεθνούς προπαγάνδισης της υπόθεσής τους (19-29/2).

Σύντροφοι: Η ανατροπή αγρυπνά και δεν πρόκειται να εξαφανιστεί! Όσο υπάρχει εξαθλίωση, θα υπάρχει ανταρσία!

Στ' αδέρφια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, που ακόμα και μέσα από τη φυλακή συνεχίζουν τον πόλεμο χωρίς ανακωχή. Αδελφωνόμαστε με τα λόγια τους, τις χειρονομίες τους, όπως και τις ενέργειές τους και το εγχείρημα που ανέλαβαν της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI), στο οποίο επιζητούμε να συμβάλουμε και να το ενδυναμώσουμε.

Με αγάπη και συνενοχή για το σύντροφο Λουσιάνο Πιτρονέγιο (Τορτούγα), που είναι τραυματισμένος και αιχμάλωτος του χιλιανού κράτους• για τον Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα, κρατούμενο στη Γερμανία, ακέραιο αναρχικό, τον Μάρκο Καμένις, μαχητή για την απελευθέρωση της γης, τα αιχμάλωτα συντρόφια σε Μεξικό, Ισπανία, Ιταλία, Ινδονησία...

Με τον Μαουρίσιο Μοράλες και τον Λάμπρο Φούντα διαρκώς παρόντες στη μαχητική μνήμη.

Πόλεμο χωρίς ανακωχή σε όλο το σύστημα της κυριαρχίας

*Αδάμαστος Πυρήνας για τη Διάδοση της Φωτιάς
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία*

Κέιμπριτζ: «Απ' το Ηνωμένο Βασίλειο ως την Ελλάδα, μπουρλότο στην κοινωνική ειρήνη»

17 Απρίλη 2012: Ο Πυρήνας Φωτιάς/FAI πυρπόλησε όχημα του Jobcentre σε αλληλεγγύη με τα συντρόφια της ΣΠΦ

Είμαστε στο πλευρό της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς/Ατυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (ΣΠΦ/FAI) και χαιρετίζουμε τους αδελφούς μας που βρίσκονται σε απεργία πείνας στις φυλακές του ελληνικού δημοκρατικού ολοκληρωτισμού για την οριστική μεταγωγή των αιχμαλώτων πολέμου της ΣΠΦ/FAI Γεράσιμου Τσάκαλου και Παναγιώτη Αργυρού• για την αξιοπρέπεια και την αντάρτικη αλληλεγγύη.

Δύναμη στη Συνωμοσία! Δύναμη στους αναρχικούς αντάρτες πόλης!

Δύναμη στον Μπίλλυ, στον Ητ, στον Λουσιάνο, στη Στέλλα, στους Εικονοκλάστες της Ιταλίας!

Στις 17 Απρίλη 2012 πυρπολήσαμε ένα προωθητικό/διαφημιστικό «βαν απασχόλησης» του γραφείου εύρεσης εργασίας Jobcentre του Κέιμπριτζ• μπήκαμε στον περιφραγμένο χώρο στάθμευσης, ανάψαμε τη φωτιά μας και την κάναμε, ακριβώς κάτω απ' τη μύτη περαστικών μπάτσων.

**Απ' το Ηνωμένο Βασίλειο ως την Ελλάδα, μπουρλότο στην κοινωνική ειρήνη
Για τον αναρχισμό που 'ναι συνωμοτικός και βίαιος
Λάμπρο, Μαουρί, Αλέξη, Κάρλο – είστε πάντοτε στο πλάι μας**

*Πυρήνας Φωτιάς/Ατυπη Αναρχική Ομοσπονδία
Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης*

Τσιγιάν, Χιλή: Εμπρηστική επίθεση σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων

Τα ξημερώματα της Δευτέρας, 30 Γενάρη 2012, όντας γεμάτοι οργή και ανταρσία ενάντια στην εξουσία, ενάντια στις καταπιεστικές τάξεις που βρίσκουν την έκφρασή τους στο κράτος και στο Κεφάλαιο, κατευθυνθήκαμε προς την αντιπροσωπεία αυτοκινήτων Maritano Ebensperger επί της λεωφόρου Ο'Χίγκινς στο Τσιγιάν, αντιλαμβανόμενοι αυτές τις τρισάθλιες εταιρείες ως σύμβολα της κοινωνικής ανισότητας και της καταστροφής του περιβάλλοντος στον κόσμο, βρισκόμενοι εκεί με την ανάμνηση των πεσόντων συντρόφων, και επιτεθήκαμε με την απελευθερωτική αναρχική φωτιά κόντρα σε αυτό που περισσότερο μισούν να χάνουν: το εμπόρευσμά τους.

Είθε κάθε μπόμπα μολότοφ που εκτοξεύεται να είναι μονάχα μια γεύση γι' αυτό που θα φέρει ο κοινωνικός πόλεμος ενάντια σε κάθε δομή λειτουργίας της εξουσίας ή, με άλλα λόγια, ενάντια στην εκμετάλλευση και στην καταπίεση. Είθε κάθε φυλλάδιο που αφήσαμε στο φεύγα μας, γεμάτοι χαρά μπροστά στη θέα της πυρπόλησης ενός τμήματος αυτής της μισητής εταιρείας, να είναι το μήνυμα που θα κάνει κάθε εξουσιαστή ή φύλακα στη δούλεψή του να τρέμει, λεπτό το λεπτό.

Χωρίς διάθεση λατρείας ειδώλων, πόσω μάλλον θεοποίησης, θέλουμε αυτή η δράση να καταγραφεί στη μακρά λίστα δικαίωσης της μνήμης του συντρόφου Μαουρίσιο Μοράλες, του αδερφού πάνκη Μαουρί, που δεν είναι κάτι παραπάνω από ένα κάλεσμα εγρήγορης προς αυτούς που δεν έχουν επιλέξει ακόμα το δρόμο της σύγκρουσης. Βγες έξω, ο πόλεμος είναι στο δρόμο, κουκουλώσου, κάψ' τους και εξάπλωσε την εξέγερση!

Άμεση απελευθέρωση σε όσους είναι αιχμάλωτοι στις φυλακές... μια αγκαλιά από απόσταση γεμάτη αγριότητα, αλληλεγγύη και ανυποταξία για το σύντροφο Τορτούγα - είσαι παρών σε κάθε δράση!

Όσο για τους τσέους και τους λίτες, που τώρα πρέπει να διαβάζουν αυτή την προκήρυξη, τους λέμε με ειρωνεία και κοροϊδία: ψάξε, ψάξε, δε θα μας βρεις... γιατί είμαστε παντού και την ίδια στιγμή πουθενά, είμαστε ο μαύρος σας εφιάλτης και σύντομα η φωτιά θα φτάσει και σ' εσάς.

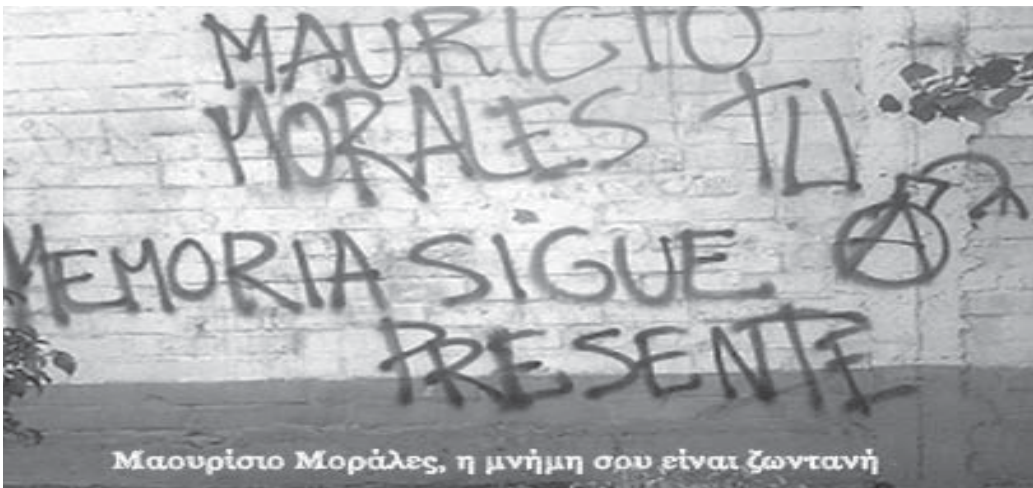
Να εξαπλώσουμε την Εξέγερση! Ζήτω η Αναρχία!

*Εμπρηστικός Πυρήνας Εφραϊν Πλάσα Ολμέδο
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία*

Περού: Συνθήματα αλληλεγγύης στους συντρόφους της ΣΠΦ και στη μνήμη του Μαουρίσιο Μοράλες

Ένας ακόμη λόγος για τη δράση μας ήταν να συνεχίσουμε να στεκόμαστε αλληλέγγυοι με τους φυλακισμένους συντρόφους της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, που συνεχίζουν να αντιστέκονται μέσα από τις φυλακές του Κεφαλαίου, και να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη του πολεμιστή Μαουρίσιο Μοράλες».

*Κύκλος Εικονοκλαστικής Δράσης
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία*

Μλουένος Άιρες: Μπαράζ συντονισμένων εμπρηστικών επιθέσεων από πυρήνες της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας

Αναλάβαμε τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία και σε όσους την εξασκούν όταν ο σύντροφος Μαουρίσιο Μοράλες έχασε τη ζωή του σε μία απόπειρα επίθεσης ενάντια στην μπατσαρία. Από τότε δεν έχουμε σταματήσει την επαναστατική μας δραστηριότητα, που σήμερα συνεχίζει να στεριώνει στα ριοπλατέζικα εδάφη.

Μέρα με τη μέρα, τοποθετούμαστε ως αναρχικοί –με τις αναπόφευκτες αντιφάσεις μας που προκύπτουν από τη συμβίωση με αυτήν τη σάπια κοινωνία– ώστε η αυριανή μέρα να μας βρει λεύτερους ανάμεσα σε λεύτερους, ή να μας βρει νεκρούς.

Αν οι δράσεις ενάντια σε κράτος και Κεφάλαιο δεν εξαπλωθούν, λίγο βοηθάει το σκοπό της γενικευμένης εξέγερσης το γεγονός ότι μια χούφτα τολμηρών σαμποτάρουν τα όργανα της κυριαρχίας με τα οποία τροφοδοτείται το σύστημα, γι' αυτό κι εμείς στοχεύουμε στην εξάπλωση της ανατρεπτικής δράσης που κάνουμε πράξη, συνεχίζουμε τις επιθέσεις, συνεχίζουμε να μαθαίνουμε και να θέτουμε προτάγματα...

Δε θα επιτρέψουμε στην αυτοκρατορία της μονοτονίας να μας εμποδίσει να υπάρχουμε, να αναπτυσσόμαστε, να συνωμοτούμε και να ανατρέπουμε. Τραβάμε μαχαίρι για να καταστρέψουμε την απάθεια και παθητικότητα που μας επιβάλλουν κράτος και Κεφάλαιο κάθε ώρα και στιγμή, γι' αυτό εφορμούμε ενάντια σε ιδιοκτησίες τους, αυτοκίνητα, σπίτια, κέντρα διαχείρισης του εμπορεύματος, τράπεζες και στους δήμιούς τους. Είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να καναλιζάρουμε την αγωνία και θλίψη της μιζέριας μας. Με αυτόν τον τρόπο μεταφράζουμε τις ώρες του ψυχικού στριμώγματος που μας προκαλεί η δουλειά και η κατανάλωση. Γι' αυτό αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως ατομικιστές, γιατί δεν περιμένουμε από την κοινωνία να καταλάβει πώς αισθανόμαστε, γιατί δεν περιμένουμε απ' την ελευθεριακή πλατφόρμα να φανεί συνεπής στην ανάληψη της ευθύνης που συνεπάγεται το να αποκαλείται κανείς αναρχικός. Γι' αυτό επεκτείνουμε τους κύκλους των συνωμοτών σαν ιό μες στον αιματηρό χείμαρρο της κοινωνίας. Γιατί θεωρούμε πως η προπαγάνδα της πράξης είναι η μοναδική πρακτική αληθινά ειλικρινής και ικανή να επιφέρει μια τοποθέτηση επαναστατική και ανταγωνιστική απέναντι στην κοινωνία του μεταβιομηχανικού καπιταλισμού.

Γι' αυτό εφορμούμε, γιατί τούτες οι επιθέσεις είμαστε εμείς οι ίδιοι, κι είμαστε η ζωή που αντιπαρατίθεται στο θάνατο, γιατί είμαστε η γη και τ' άστρα που σαν θύελλα σαρώνουν την τεχνολογία.

Με αυτόν τον τρόπο είμαστε πάντοτε διατεθειμένοι ν' αναλάβουμε τα λάθη μας και να εγκαταλείψουμε κάθε υπερηφάνεια, έτσι ακονίζουμε τους σουγιάδες μας και σταδιακά την κόψη τους.

Πραγματώσαμε την επίθεση στο υποκατάστημα της τράπεζας BBVA Banco Francés ως ένδειξη μίσους και αποστροφής για τη γειτονιά του Καμπαγίτο, γειτονιά μπουρζουάδικη και φασιστική πέρα για πέρα. Κι αποφασίσαμε να επιτεθούμε όντας μερικά μόλις μέτρα από το 11^ο αστυνομικό τμήμα, ως ένδειξη της απαξίωσής μας για εκείνους που προστατεύουν τους φασίστες και τους πλουσίους.

Μνημονεύουμε τη Μαρία Λάουρα Ακόστα [María Laura Acosta] και τη Σεσίλια Χιντάλγκο [Cecilia Hidalgo], πρόσφατα δολοφονημένες μέσα στη φυλακή του ριοπλατέζικου καπιταλισμού, στην Εσέισα.

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για μια δεκάδα εμπρηστικών επιθέσεων σε αυτοκίνητα πολυτελείας στις περιοχές Βίγια Ντεβότο, Βίγια ντελ Πάρκε, Νουνιές, Παλέρμιο και Ρεκολέτα.

Μερικά μέτρα από τη γερμανική πρεσβεία, πυρπολήσαμε ένα αυτοκίνητο και ένα τζιπ πολυτελείας παρκαρισμένα στη γωνία της οδού Γκοροστιάγα με Βιγιανουέβα στη συνοικία Λας Κανίτας, σε αλληλεγγύη με το σύντροφο Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα [Gabriel Pombo Da Silva], καθώς και με τη Σόνια Σούντερ και τον Κρίστιαν Γκάουγκερ [Sonja Suder, Christian Gauger], ομήρους στη Γερμανία για δράσεις των Επαναστατικών Πυρήνων.

Την Κυριακή, 23 Σεπτέμβρη, μετά τις δύο τη νύχτα, ένα άτομο οπλισμένο με φωτιά προσέγγισε τον τομέα των ΑΤΜ της τράπεζας Banco Francés, στη συμβολή της λεωφόρου Ντίας Βελές και Ακούτε, έχυσε βενζίνη και φρόντισε ώστε πέντε λεπτά αργότερα να πυρποληθούν τα τέσσερα ΑΤΜ και να καταστραφούν διάφορες βιτρίνες της τράπεζας.

Εντάσσουμε αυτήν τη δράση στο πλαίσιο του καλέσματος σε μέρες αγκιτάτσιας και προπαγάνδας για τους κρατούμενους του κοινωνικού πολέμου ανά τον κόσμο, από 21 έως 30 Σεπτέμβρη. Συγκεκριμένα, στεκόμαστε αλληλέγγυοι με τους συντρόφους που υπομένουν τ' αντίποινα των αντιναρχικών επιχειρήσεων σε Ιταλία, Ελλάδα, Γερμανία και Ελβετία, όπως επίσης σε Βολιβία και Ινδονησία.

**Αλληλεγγύη στον Λουσιάνο Πιτρονέγιο, όμηρο του χιλιανού κράτους.
Αλληλεγγύη στον Μάριο Λόπες, αιχμάλωτο του μεξικανικού κράτους.**

Στέλνουμε έναν εξεγερσιακό και συνένοχο χαιρετισμό στην Αντιπολιτισμική Φράξια του Μετώπου Απελευθέρωσης της Γης, προσκείμενη στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία, καθώς και στους αναρχικούς και μηδενιστές που μάχονται ανά τον κόσμο μέχρι τέλους, παραμένοντας ακλόνητοι επί ποδός πολέμου.

**Φίλοι της Γης
Πυρήνας Συνωμοτών για την Επέκταση του Χάους
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία**

Αντί επιλόγου...

Μετά το θάνατο του Μάουρι, αναρίθμητες και διαφορετικού τύπου επιθέσεις έλαβαν χώρα ανά τον κόσμο. Επανάκτησαν τη μνήμη του με τον καλύτερο δυνατό τρόπο: επιτιθέμενοι!

Ισπανία: εμπρηστικές επιθέσεις, εκρήξεις και οδοφράγματα.

Μεξικό: μια σειρά επιθέσεων διαφόρων εντάσεων ενάντια σε διάφορα σύμβολα εξουσίας.

Ελλάδα: εμπρηστικές επιθέσεις και εκρήξεις.

Ιταλία: μια σειρά από graffiti και επιθέσεις ενάντια σε μεσιτικά γραφεία.

Αργεντινή: εκρηκτικές επιθέσεις, συγκεντρώσεις και πορείες.

Και στη Χιλή: οδοφράγματα, οδομαχίες στα πανεπιστήμια, καμένα αυτοκίνητα πολυτελείας, βόμβες ήχου, εκρήξεις ενάντια σε αστυνομικούς στρατώνες και τράπεζες, και εμπρηστικές επιθέσεις ανάμεσα σε πολλά άλλα πράγματα.

Πέρα από αυτές και άλλες παρόμοιες δράσεις και με έναν εντελώς συμπληρωματικό τρόπο, πολλά κείμενα και έντυπα συντάχθηκαν. Βγήκε μια σειρά αφισών και έντυπης προπαγάνδας για να εκμηδενίσει την επιβαλλόμενη από τους εξουσιαστές, λήθη.

Μάουρι, είσαι παρών σε κάθε επιθετική χειρονομία που οξύνει τον κοινωνικό πόλεμο, σε κάθε προσπάθεια καταστροφής αυτής της κοινωνίας και σε κάθε όμορφη πράξη αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και τους καταζητούμενους...

Και εσένα δε μπορούμε πλέον και ούτε θέλουμε να σε ξεχάσουμε.

Η μνήμη σου ανήκει στην πύρινη εξέγερση και σε εμάς που έχουμε φωτιά στη ψυχή και στα χέρια μας.

Ένας θάνατος εν ώρα δράσης είναι μια αιώνια πρόσκληση για μάχη